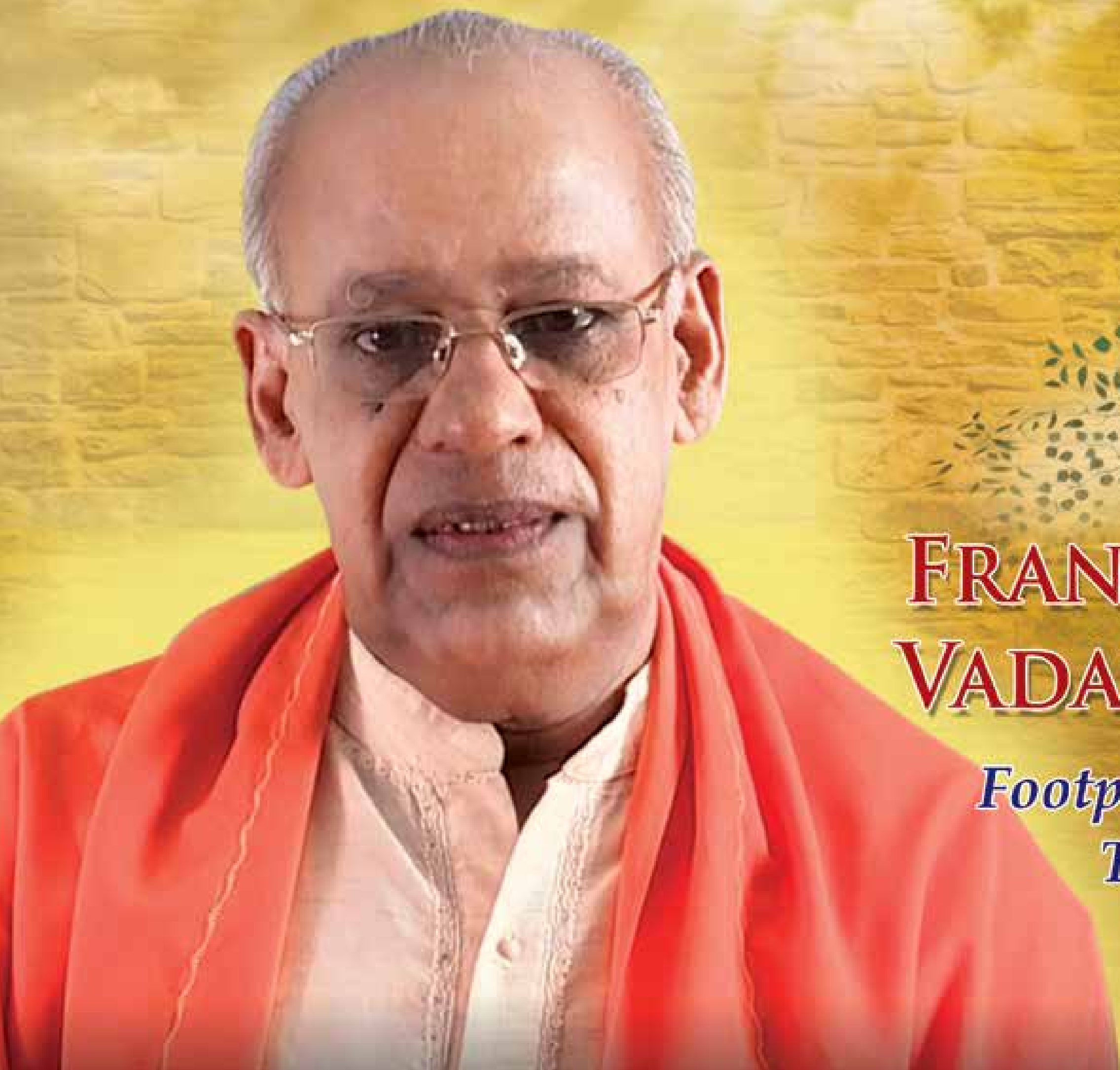

Francis Vineeth Vadakethala CMI

Footprints of a Philosopher-Theologian Mystic

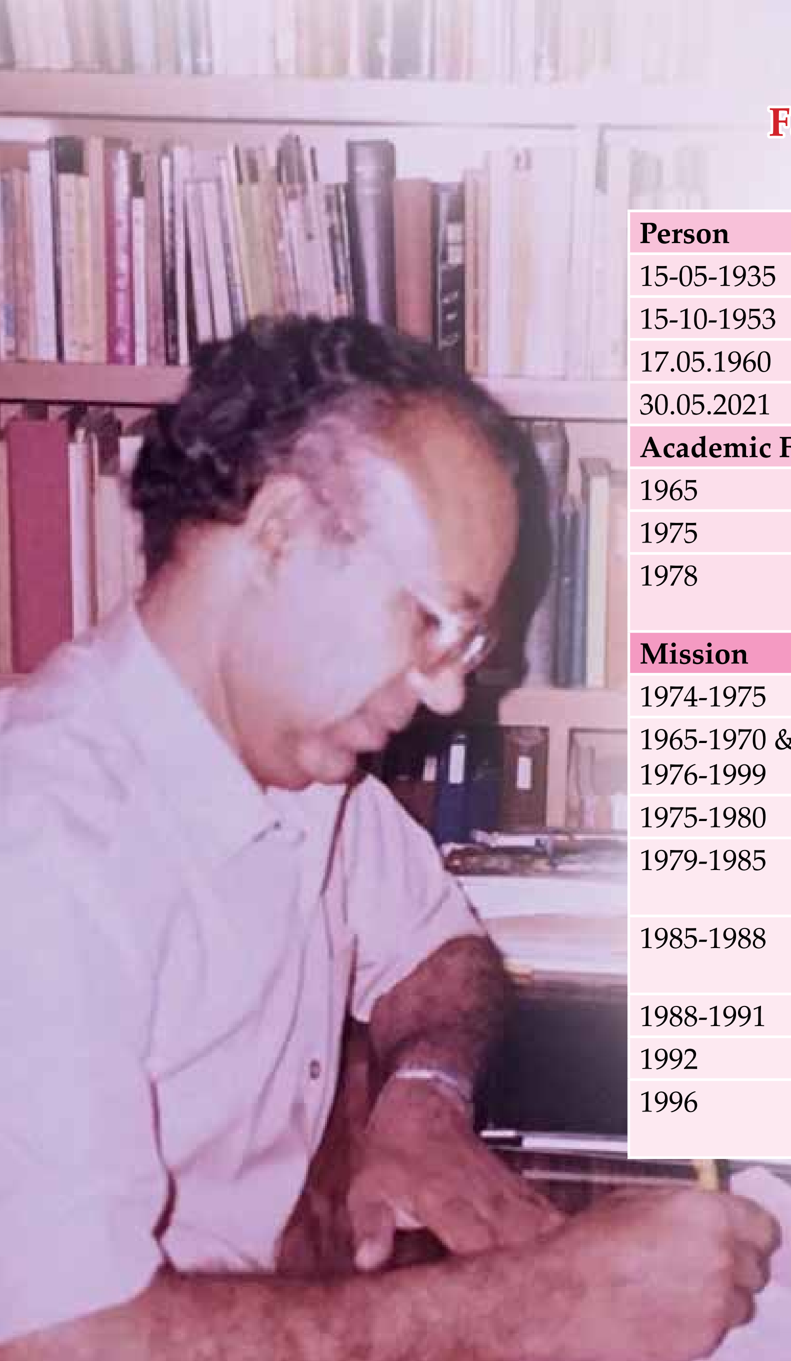

Father Francis Vineeth Vadakethala CMI

Milestones

Person	
15-05-1935	Earthly Entry
15-10-1953	Religious Profession (CMI)
17.05.1960	Priestly Ordination
30.05.2021	Heavenly Entry
Academic Formation	
1965	Licentiate and Ph.D. in Philosophy: Gregorian University, Rome
1975	Ph.D. in Theology: Oxford University, UK
1978	Research Studies at the University of Munich (Deutsche Akademische Austauschdienst)
Mission	
1974-1975	Fordham University, Bronx, New York, USA
1965-1970 & 1976-1999	Professor of Philosophy and Theology, Dharmaram Vidya Kshetram, Bengaluru, India
1975-1980	Editor-in-Chief, *Journal of Dharma*
1979-1985	Vice-President of Dharmaram Pontifical Institute, Bengaluru
1985-1988	Dean, Faculty of Philosophy, Dharmaram Vidya Kshetram, Bangalore
1988-1991	President, Dharmaram Vidya Kshetram, Bengaluru
1992	University of Tuebingen, Germany: Summer Semester
1996	Founded Vidyavanam Ashram, Bhoothanahalli Village, Bannerughatta, Bengaluru

Design & Print: Viani Printings, Kochi-682018, Ph: 0484 2401635

Francis Vineeth Vadakethala CMI

Footprints of a Philosopher-Theologian Mystic

CMI Preshitha Province
Little Flower Mission Centre
Bharathiar University PO
Coimbatore 641046 Tamilnadu, India
2021

Francis Vineeth Vadakethala CMI

Footprints of a Philosopher-Theologian Mystic

For Private Circulation only

July 2021

CMI Preshitha Province
Little Flower Mission Centre
Bharathiar University PO
Coimbatore 641046 Tamilnadu, India

CONTENTS

Preface: Saju Chackalackal CMI, Provincial, Preshitha Province, Coimbatore	9
Francis Vineeth Vadakethala CMI: സമ്പൂർണ്ണ സമർപ്പണം	11
Francis Vineeth Vadakethala CMI: A Personal Profile	12
His Beatitude George Cardinal Alencherry	14
Fr. Thomas Chathamparampil CMI, Prior General	15
Mar Jacob Manathodath, Bishop of Palakkad: *During the Funeral Ceremonies…*	16
Archbishop Mar Antony Kariyil CMI, Majorarcheparchy of Ernakulam-Angamaly	18
Mar Raphael Thattil, Bishop of Shamshabad	19
Bishop Raja Rao SMM, Vijayawada	19
Saju Chackalackal CMI, Provincial: *Welcome to the Funeral Ceremonies*	20
Josey Thamarassery CMI, Vicar General: *Introduction before the Funeral Holy Mass*	23
Paul Thekkiniyath CMI, Councillor: കർമ്മലീത്താ യോഗീവര്യനായ വിനീതച്ചൻ...	24
Anto Vattakuzhy CMI: Funeral Homily	25
Acto Thomas Vadakethala, Father Vineeth's Nephew: Thanks-Giving… (Family)	35
Sheejo Attupuram CMI, Councillor, Preshitha-Coimbatore	37
Johnson Valiyakulathil CMI, Vicar Provincial: Gratitude… (Preshitha Province)	38
Saju Chackalackal CMI, Provincial, Preshitha Province: *Thanks Be to God: Adieu to Father Francis Vineeth Vadakethala CMI*	41
Paul Achandy CMI, Rector, Dharmaram College: *"All Generations Shall Call Me Blessed"*	45

Paul Pottackal CMI, Thrissur: മഹാനായ വിനീതച്ചൻ	46
Thomas Aykara CMI, Former Prior General, *An Accompanying Companion and a True Confrere*	47
Johnson Valiyakulathil CMI, Vicar Provincial: *A Man of Knowledge and Unique Wisdom*	50
Antony Ferror Vadakkumcherry CMI, Rajagiri, Kalamassery: എന്റെ പ്രിയ സതീർത്ഥ്യൻ	51
Cyriac Kanichai CMI, Carmel, Chalakudy: *Master and Mentor, Thinker and Tirthamkara*	52
Thomas Mampra CMI, CMI Novitiate, Punalur: *Gem of a Person*	53
Kees Waaijman OCarm, Nijmegen, Netherlands: *In Memory of Father Francis Vineeth CMI*	54
Davis Panakkal CMI, Provincial, Devamatha	55
Augustine Thottakara CMI, Kochi: My Reminiscences about Revered Francis Vineeth Vadakethala CMI	56
Anne Overzee, UK: *Connected at the Level of Heart*	60
Thomas Kochumuttom CMI, Rishikesh: *The Mystic Thinker Francis Vineeth*	62
George Edayadiyil CMI: *A Visionary Spiritual Guru with a Compassionate Heart*	64
Joy Elamkunnapuzha CMI, Artist: 'ചെറുമയുടെ' ആധ്യാത്മികഭാവം സ്വായത്തമാക്കിയ വിനീതാചാര്യൻ	66
Benny Thettayil CMI, Provincial, Bijnor: *Philosophy Made Poetry*	67
John Neelankavil CMI, Dharmaram, Bengaluru: പ്രചോദിപ്പിക്കുന്ന ഗുരു	68
Jose Nandhikkara CMI, Dharmaram, Bengaluru: *Father Francis Vineeth: A Call to Integration*	69
Sebastian Alackapally CMI, DVK, Bengaluru: *Salutations to My Noble Teacher Father Vineeth Vadakethala*	71
Francis Kanichikattil CMI: *A Man Who Felt the Soul of India*	72
Paul Poovathingal CMI: *Father Vineeth: An Ocean of Inspiration*	73
Jaison Kavalakkatt CMI, Germany: *Thank You for Your Great Trust in Me…*	74
Roy Palatty CMI, Shalom Media USA: *Growing from Within*	75
Francis Kurissery CMI, Thrissur: *Style Is the Man: A Reminiscence!*	76

Jobi Thomas Thurackal CMI, Dharmaram, Bengaluru: വിനീത സ്മൃതി!	77
Joy Kottackal, Bangalore: *"The Song Is Ended but the Melody Lingers on…"*	78
Antony Kalliath CMI, Carmel, Hosur: *Being Missional by Being Passionate!*	79
Augustine Keemattam CMI, Darsana, Wardha: *Remembering Father Francis Vineeth*	80
Wilson Chakkyath CMI, Dharmaram, Bengaluru: *Serenity, Simplicity, and Sincerity*	81
Anson Panengadan CMI: നിത്യതയുടെ അമരത്ത് ഭാരതീയതയുടെ ആചാര്യൻ	82
Francis Thaivalappil CMI, Pollachi: *Sober and Serene Lifestyle*	84
James Muttickal CMI, Bhopal: *Gurudaskhina*	85
Paul Thekanath CMI: *A Mystic-Genius*	86
Davis Varayilan CMI, Samanvaya, Bhopal: *An Indian Christian Progressive Theologian and Mystic*	87
Jossy Maria CMC, Dehradun: *An Integrated Sannyasi*	88
Prasant Palakkappillil CMI, Former Principal, SH College, Kochi: *Vineeth, but Assertive: A Guru Opening the World Beyond Your Horizon*	90
Anto Amarnad Chittilappilly CMI: *Gentle and Sincere Person*	91
Francis Thonippara, CMI, Dharmaram College, Bengaluru: *Courageous and Prophetic*	92
Paulson Veliyannoor CMF, Spain: *A Gentle and Kind Soul*	93
George Kulangara CMI, Rector, Darsana, Wardha: *A Philosopher Par Excellence!*	94
Shepherd Thelappilly CMI, Chavara Bhavan, Khairi, Narsinghpur: *Mentor and Master*	95
Navya Maria CMC, Provincial, Pavanatma Province, Kothamangalam: ഒരു താപസവര്യൻെറ പാദമുദ്രകൾ	96
Joy Kolengaden CMI, Mannuthy, Thrissur: വിമർശനാത്മകതയും വിശാലമനോഭാവവും	97
Babu Thattil CMI, Madurai: പുഴുവിനെ പൂമ്പാറ്റയാക്കിയ മാന്ത്രികൻ	98
Lintesh Antony Vellapady CMI, A Spiritual and Mystical Genius	99

Sebastian Elavathingal CMI, Bhopal: *A Life of Integration*	100
Joice Elavathingal CMI, Christ Academy, Bengaluru: *The Holy River Carrying a Smile on Others*	101
Murali Krishnan, Coimbatore: *Peace with Oneself and Harmony*	102
Stella Baltazar FMM, Provincial: *A Person of Spiritual Energy and Fulfilment*	103
Tomy Chirapurath CMI, Darsana, Wardha: *Vishwa Manav Father Francis Vineeth*	104
Karuna Vadakethala SJB: *My Great Brother*	105
Winson Moyalan CMI, Vettathur: *Eternal Presence in Our Midst*	107
Molly and Jose, Bhoothanahalli, Bengaluru: *Memories of Our Father Vineeth*	108
Lucius Nereparambil CMI, Thrissur: *A Friend of All*	109
Vineetha AC, Shoranur: *My Brother*	111
Sebastian Payyappilly CMI, IOCL, DVK, Bengaluru: *A Man Who Lived What He Preached*	112
Davis Thattil CMI, ASSO, Attappady: *Authentically Human*	113
Kurian Kachappilly CMI, President, DVK: *A Man of Authenticity*	114
Antony John, Lisieux MHS School, Coimbatore: Adieu Fr. Vineeth!	116
John Peter Muringathery CMI, Divyodaya, Coimbatore: *Towards Divine Awakening*	117
Julius Arackal CMI, Amala Hospital, Thrissur: വിനീതച്ചൻ...	119
Prathap Thuruthumalil CMI, Preshitharam, Mannuthy: ആരും അറിയാതെ പോകരുത്; മനസ്സിലാക്കാതെ പോകരുത്	120
Peter Tyler, UK: *'Thirthankara'*	123
Patrick CMC, Former Provincial Superior, Palakkad: *A Journey from Pleasing Acquaintance to Fond Recollection…*	125
Sebastian Athappilly CMI, Austria: *A Tribute and an Appreciation*	126
Thomas Thottungal CMI, USA: ഭാരത സംസ്കാരത്തിലൂന്നിയ ആത്മസാക്ഷാത്ക്കാരം	128

Francis Xavier Vellanikkaran CMI, Coimbatore: *An Elegy to the Acharya*	129
Jacob Peenikaparambil CMI, Indore: *Intelligence and Simplicity Walking Together*	130
Flavia FMM, Stella Maris, Chennai: *Creative Thinker, Prolific Writer, Humble Learner*	132
Jobi Thomas Thurackal CMI, Dharmaram, Bengaluru: *A Man of Wisdom with Passion*	133
Poly Payyappilly CMI, Coimbatore: തൊട്ടനുഭവിച്ചതും കേട്ടറിഞ്ഞതും	135
James Aerthayil CMI, Palampra: *Touched the Heart of Everyone*	138
Benny Nalkara CMI, Provincial, SH Province, Kochi: *An Unforgettable Good Friday Sermon*	139
Alex Thannippara CMI, Saint John's Monastery, Mutholy: *My Teacher, Friend and Guide*	140
Thomas Kadankavil CMI, Kottayam: *A Man Who Stood for Indian Way of Spirituality*	142
Pancratius MSC, Bengaluru: *A Reflective Thinker and Mystic*	143
Paulachan Kochappilly CMI, Dharmaram, Bengaluru: *Joyful Harp of the Spirit: An Awakened and Integrated Consciousness of V. F. Vineeth*	144
Arun Antony Chully CMI: *Huge Impact on Generations*	146
Mariet CSSE, Sisters of Saint Elizabeth: *An Inspiring Animator*	147
Philips Pontheckan CMI: *A Man of Simplicity*	147
John Elavathingal CMI, Brazil: കാലഘട്ടത്തിന്റെ ഒരാവശ്യമായിരുന്നു വിനീതചമറ്റ	148
Joy Philip Kakkanattu CMI, Dharmaram, Bengaluru: *Impact: A Tribute to Father Francis Vineeth CMI*	149
Vimala CMC, Provincial, Udaya-Irinjalakuda: പ്രസാദാത്മകമായ ജീവിതം... നിലക്കാത്ത ധ്യാനം...	150
Joby Chakkalackal CMI, Germany: *Gentle and Humble in Heart*	150
Joseph Vithayathil CMI, Attappady: സഭാരോദനം (നതോന്നത/വഞ്ചിപ്പാട്ട് വൃത്തം)	151
Antony Puthenangady CMI, Vidyavanam Ashram, Bengaluru: *The Charismatic Founder of Vidyavanam*	153
Sunny Ukken CMI, Preshitharam, Mannuthy: വിനയ ഭാവത്തിന്റെ വിനീത ദാസൻ	154

Sanu Thettayil, Angamaly: ഒരിക്കലും മറക്കാനാവില്ല	155
Serene CMC, Tirupur: *My Guru Father Francis Vineeth*	156
Wilson Tharayil CMI, Christ, Irinjalakuda: വിനീതനായ്, വിനയാന്വിതനായി വിനീതച്ചൻ	157
Anto Thekkudan CMI, Kenya: *A Light to Lead Us in the Darkness*	159
Anjo Cheriakkara CMI, Santhome Home, Chennai: ദൈവഹിത സാധകൻ	160
Varghese Puthuparampil CMI, Vicar General, Eparchy of Chanda: മിസ്റ്റിക്കിന്റെ പിന്നാമ്പുറങ്ങളിൽ	162
Anto Vattakuzhy CMI, Dharmaram, Bengaluru: *A Life of Mystical Integration*	163
Joseph Vithayathil CMI, Attappady: കണ്ണിമവെട്ടാതെ സക്രാരിയിലേയ്ക്ക്	165
Jose Paul Edakkalathur CMI, Shoranur: *A Joyful Musing of a Guru and Acharya*	166
Anals Francis Alappatt CMI: എന്റെ ഓർമ്മകളിലെ വിനീതച്ചൻ...	169
Naiju Jose Kalambukattu CMI, Samanvaya, Bhopal: *Vineeth*ly in Mission	170
Emmanuel CSSE, Vandana Convent, Guna: *Memories of Fr. Francis Vineeth CMI*	172
Roby Kannanchira CMI, Chavara Cultural Centre, Delhi: സുകൃത സ്മരണ: ഇന്നും പ്രചോദിപ്പിക്കുന്ന വിനീതച്ചൻ	176
Joseph J. Palackal CMI, New York: *Bridging India and Christianity*	178
Bibin Thomas Chakkalackal: *We Lived in the Time of Father Vineeth*	179
Jithin Jose Kalan CMI, Kenya: പ്രകൃതിയുടെ പ്രണയിനി	180
Gerard A. Smith SMM, Former Student at DVK: *Holy and Enlightened Spiritual Teacher*	182
Jebin Jose Attokkaran CMI: *Forest, a Realization*	183
Emblem of the Congregation of Sisters of Saint Elizabeth (Guna Sisters) and the interpretation given by Father Vineeth	184
Selected Messages from the Online Streaming of the Funeral Service on YouTube	186
Obituary in *Deepika Daily* (31 May 2021)	187
Citation (2017), Dharmaram Vidya Kshetram, Bengaluru	188

PREFACE

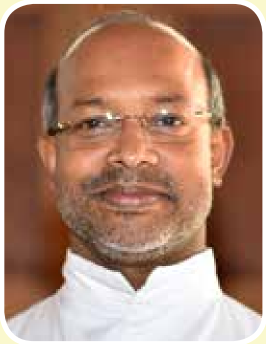

Father Francis Vineeth Vadakethala CMI (1935-2021), whom I have closely known for about four decades, was for sure a *Sthithaprajña*, a person of equanimity stemming from his realized consciousness of the Divine, rooted and flourished in the person of Jesus Christ.

Being an erudite and innovative philosopher-theologian, with his academic grooming from Dharmaram College (Bengaluru), Pontifical Gregorian University (Rome), and Oxford University (UK), Father Francis Vineeth could explore new domains of integration in religious consciousness, consecrated life, contextualization and inculturation of his Catholic faith, with greater commitment and determination.

Having been involved in the grooming of hundreds of priests and consecrated religious for about six decades at Dharmaram College and elsewhere, Father Francis Vineeth is remembered by his students and colleagues for the great model of committed religious and priestly life that he offered in and through his personal life of witness and the clear and sound teachings that he had imparted in the classrooms and his manifold writings.

Vidyavanam Ashram, a realization of his cherished dream for an integrated Indian-Christian way of life, both as an institution and a movement, offered a new avenue for his self-expression: here, an academician was transformed into a *Sādhaka*, an innovative seeker of the Ineffable, but truly practical and very much down to earth. At the Ashram, he could accompany and animate many a seeker who approached him for establishing themselves in the Unfathomable, whom he had encountered and realized in Jesus Christ.

Father Francis Vineeth was a philosopher-theologian with an ever-growing interest to pursue research, which, in the course of time, gave way to an unceasing search; he was a teacher and mentor, who was ever

available for academic and spiritual grooming of his wards, or anyone who approached him for guidance and support. He was a prolific writer and a poet, who mastered the art of *fathoming* the Unfathomable; his unquenching thirst for the Divine formed his open perspectives and firm positions, which, in turn, took him to greater heights of religious realization. The way of life that Father Francis Vineeth charted for himself remains, at the same time, a challenge and a promise: for those who followed him closely, he remains a beacon of assured accomplishment of the goal of life; indeed, he offers all of us a great model to emulate!

Although Father Francis Vineeth has left his earthly sojourn on 30 June 2021, his person, insights and perspectives, inspirations and aspirations, shall continue to resound amidst us for the greater good of humanity. In an attempt to capture how his confreres, students, friends, and fellow-pilgrims perceived the impact of his life, an invitation was sent out and the response was indeed stupendous; it has resulted in this large collection of reminiscences from a cross-section of his associates. This collection, titled *Francis Vineeth Vadakethala CMI: Footprints of a Philosopher-Theologian Mystic*, brings to us the cherished memories of many, from a variety of perspectives. These pages, it is believed, will enable us to recapture and perpetuate the person and accomplishments of Father Francis Vineeth for posterity.

May Father Francis Vineeth, who had encountered and experienced the Ineffable Divine, continue to inspire and empower us in our unceasing search for “the revealed, yet hidden...!”

Fr. Saju Chackalackal CMI
Provincial, Preshitha Province, Coimbatore

സമ്പൂർണ്ണ സമർപ്പണം

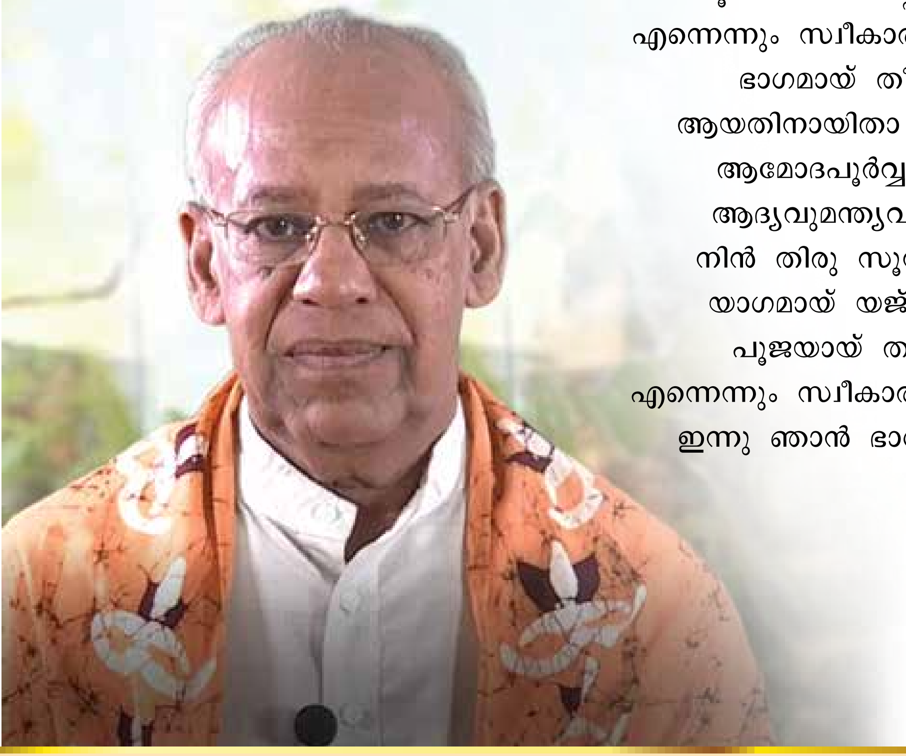

യാഗമായ് യജ്ഞമായ് നിൻ തിരുസൂനുവിൻ
പൂജയായ് അർപ്പിക്കാൻ ആശയുണ്ട്;
എന്നെന്നും സ്വീകാര്യമായൊരാ–യജ്ഞത്തിൻ
ഭാഗമായ് തീരുവാനാശയുണ്ട്.
ആയതിനായിതാ എൻ മനോമേനികൾ
ആമോദപൂർവ്വം അർപ്പിക്കുന്നേൻ.
ആദ്യവുമന്ത്യവുമെന്തെന്നറിയാതെ
നിൻ തിരു സൂനുവിൻ മേനിയോടെ
യാഗമായ് യജ്ഞമായ് സൂനുവിൻ
പൂജയായ് തീരുവാനാശയുണ്ട്.
എന്നെന്നും സ്വീകാര്യമായൊരാ–യജ്ഞത്തിൽ
ഇന്നു ഞാൻ ഭാഗമായ് തീർന്നിടേണം.

Francis Vineeth Vadakethala CMI
(written on 31 May 2010)

Francis Vineeth Vadakethala CMI

A Personal Profile

Acharya Fr. Francis Vineeth Vadakethala CMI (15 May 1935 - 30 May 2021), a member of Preshitha Province-Coimbatore, slept in the Lord. Fr. Vineeth is the fourth of the nine children born in the wedlock of Vadakethala Lona-Thandamma in Saint Mary's Forane Church, Kandassankadavu, in the Archdiocese of Thrissur. Four of his sisters entered religious life. At the time of death, Fr. Vineeth was a member of Bharathamatha Ashram, Palakkad.

After his initial schooling, he was initiated into religious life in 1950 at Aspirants' House in Elthuruth. He made his first profession by the end of his canonical novitiate in 1953. Securing degrees in philosophy and theology in the CMI Major Seminaries at Chethipuzha and Bengaluru, he was ordained a priest by Archbishop Mar Joseph Parekkattil at Dharmaram College, Bengaluru. He went on to complete his master's degree and doctoral studies in philosophy and theology, respectively, from Gregorian University, Rome, and Oxford University, UK. He then returned to India and taught at Dharmaram College and

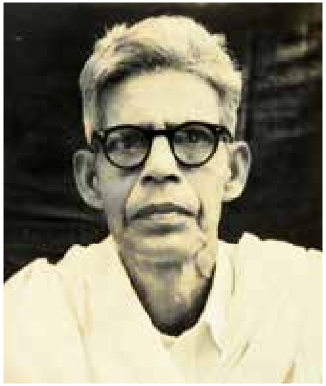

Dharmaram Vidya Kshetram, Bengaluru, for 35 years. During this period, he served at various levels, including President of DVK and Dean of the Faculty of Philosophy. He was the founding director of Vidyavanam Ashram, Bengaluru. He made immense contributions in the field of Indianization in philosophy, theology, and spirituality. He has stamped his signature as a retreat preacher, author, poet, and Indologist.

The departed souls of Sr. Jovina AC, Mr. Jose V. J., Sr. Sicily CHF, and Mr. Baby V. J. as well as Sr. Vineetha AC, Sr. Karuna SJB, Mr. Thomas V. J., and Mr. Vincent V. J. are his siblings.

The members of CMI Preshitha Province-Coimbatore offered prayerful condolences to Acharya Fr. Francis Vineeth Vadakethala, who worked tirelessly in the vineyard of the Lord! He left for his eternal reward at 5:45 pm on Sunday, 30 May 2021. After cremation, his remains were kept at Preshitharam, Mannuthy (Thrissur), from 3 pm to 6 pm on Monday, 31 May 2021. On Tuesday, 1 June 2021, from 10 am onwards his remains were kept at Bharathamatha Ashram, Chandranagar (Palakkad). Burial ceremonies began at 2 pm on the same day at Bharathamatha Ashram. Observing the Covid-19 protocol, we prayed together for the repose of his soul with the assurance that his holy life, expectant of the heavenly abode, realizes it's goal in his eternal presence with his constant companion our Lord Jesus Christ and our Blessed Mother... After having completed the first part of the funeral ceremony at Preshitharam, Mannuthy, presided over by Fr. Saju Chackalackal, Provincial of Preshitha Province, the second part was officiated by Fr. Davis Panakkal, Provincial of Devamatha Province, Thrissur. Fr. Josey Thamarassery, Vicar General of the CMI Congregation, presided over the Requiem Mass, which was followed by the fourth part of the funeral, presided over by His Excellency Mar Jacob Manathodath, Bishop of Palakkad.

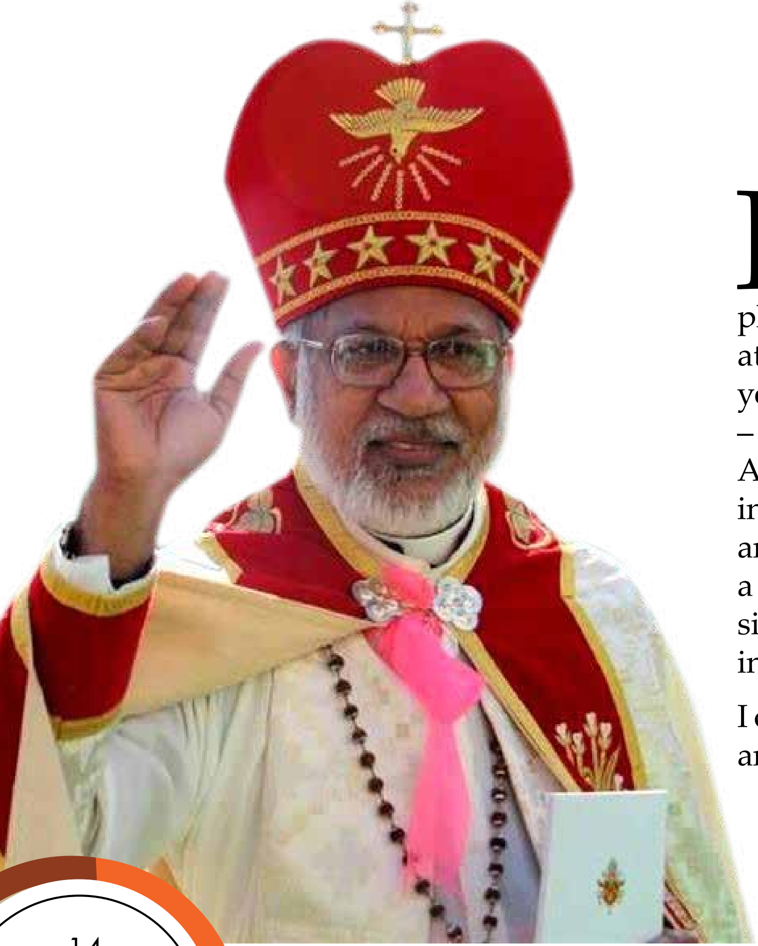

His Beatitude

George Cardinal Alencherry

Major Archbishop of the Syro-Malabar Church

(Prot. No. 0625/2021, 31 May 2021)

It is with great sadness that I received the news of the passing away of Father Francis Vineeth Vadakethala, a great proponent of Christian monasticism and Indian philosophical traditions. He was a Professor of Philosophy at Dharmaram Vidya Kshetram, Bangalore, for more than 35 years and had contributed immensely – his time and effort – to the fostering of Christian monastic traditions in India. As a preacher and a monk, his influence on the society was inestimable. Affectionate and compassionate, he earned the love and esteem of the people he came in contact with. Coming from a family with great traditions of spirituality where four of his siblings also joined the religious orders, he too was unabashed in immersing himself in the monastic way of life.

I offer my prayers and condolences to the members of his family and to the members of the CMI Congregation.

May his soul rest in peace!

Fr. Thomas Chathamparampil CMI, Prior General

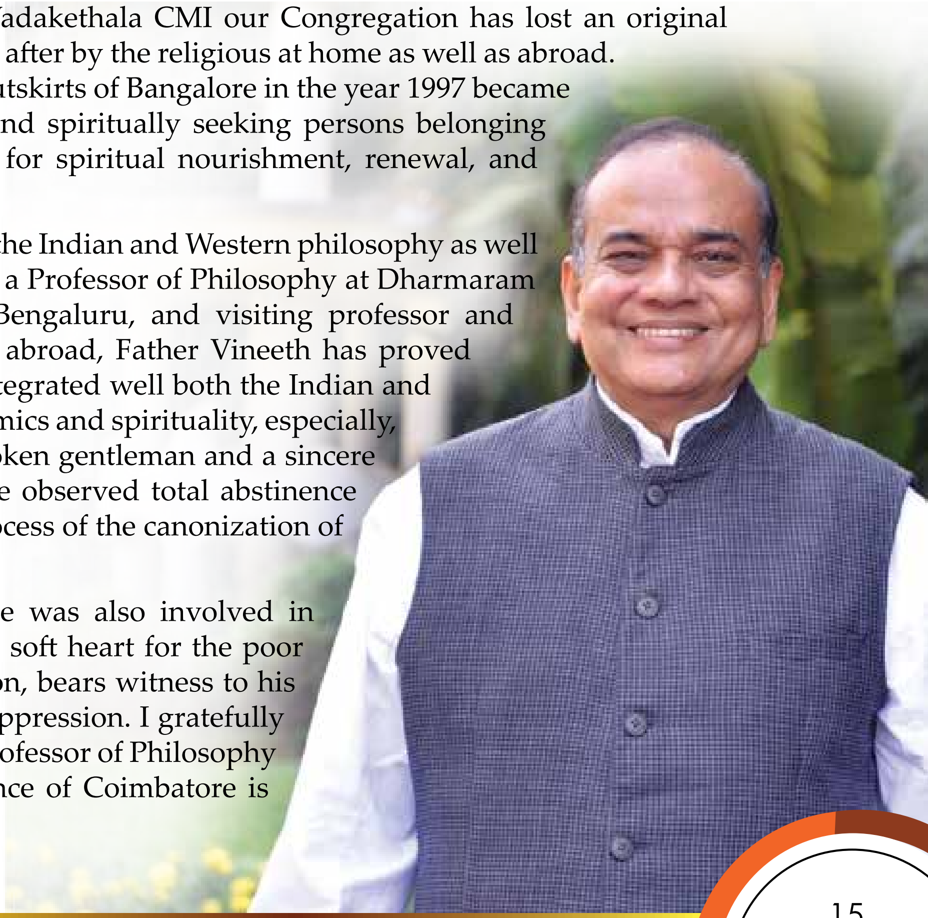

In the death of our dear Father Francis Vineeth Vadakethala CMI our Congregation has lost an original thinker and spiritual leader, who was much sought after by the religious at home as well as abroad. The Vidyavanam Ashram that he founded in the outskirts of Bangalore in the year 1997 became so famous within a few years that many religious and spiritually seeking persons belonging to different faiths came there to spend even weeks for spiritual nourishment, renewal, and refreshing.

Father Vineeth was a real acharya, well-versed in the Indian and Western philosophy as well as the spiritual traditions of the East and the West. As a Professor of Philosophy at Dharmaram College and Dharmaram Vidya Kshetram (DVK), Bengaluru, and visiting professor and guest speaker in many other institutes in India and abroad, Father Vineeth has proved his calibre as an original and creative thinker, who integrated well both the Indian and Western thought patterns, on the one hand, and academics and spirituality, especially, mysticism, on the other. I remember him as a soft-spoken gentleman and a sincere confrere. It is also to be especially mentioned that he observed total abstinence from meat at least for two years for expediting the process of the canonization of one of our blessed founders, Kuriakose Elias Chavara.

Along with academic and research activities he was also involved in the social and ecclesiastical issues in India. He had a soft heart for the poor and marginalized. His book, Justice and Reconciliation, bears witness to his prophetic spirit of criticism against certain forms of oppression. I gratefully remember his services as the President of DVK, and Professor of Philosophy as well as Theology there. I am glad that the Province of Coimbatore is publishing a book of memoirs in his honour.

Mar Jacob Manathodath, Bishop of Palakkad

During the Funeral Ceremonies… (Bharathamatha, Palakkad, 1 June 2021)

നാമെല്ലാവരും വളരെയേറെ കാത്തിരിക്കുകയും സ്നേഹിക്കുകയും ബഹുമാനിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്ന ബഹുമാനപ്പെട്ട ഫ്രാൻസീസ് വിനീത് വടക്കേത്തലയച്ചൻ നമ്മിൽനിന്ന് വേർപെട്ട് പോയിരിക്കുകയാണ്. അച്ചൻെറ ഈ ഭൗതികശരീര അവശിഷ്ടത്തിന് നമ്മളിന്ന് അന്തിമ അഭിവാദനങ്ങൾ അർപ്പിക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തിൻെറ ആത്മശാന്തിക്കായി നമ്മളിന്ന് വിശുദ്ധ കുർബാന അർപ്പിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിനു വേണ്ടി പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊണ്ട് നാം അദ്ദേഹത്തെ കർത്താവിൻെറ പക്കലേക്ക് യാത്രയാക്കുകയാണ്.

ഈ അവസരത്തിൽ അദ്ദേഹം നമുക്കുവേണ്ടി, സാർവ്വത്രിക സഭയ്ക്കുവേണ്ടി ചെയ്ത എല്ലാ സേവനങ്ങളെയും അഭിമാനത്തോടെയും വളരെയേറെ കൃതജ്ഞതയോടും കൂടി നമുക്കിന്ന് അനുസ്മരിക്കാം. അവയ്ക്കെല്ലാം നല്ല ദൈവം അദ്ദേഹത്തിന് പ്രതിഫലം നൽകിക്കൊണ്ട് നിത്യഭാഗ്യത്തിലേക്ക് അദ്ദേഹത്തെ പ്രവേശിപ്പിക്കട്ടെ എന്ന് ഹൃദയപൂർവ്വം നമുക്കെല്ലാവർക്കും പ്രാർത്ഥിക്കാം.

ഞാൻ വിനീതച്ചനെ ആദ്യമായിട്ട് പരിചയപ്പെട്ടത് 38 വർഷങ്ങൾക്ക് മുമ്പാണ്. എറണാകുളം അതിരൂപതയിലെ വൈദികഗണത്തിലെ ഒരു അംഗമായിരുന്ന അവസരത്തിൽ അച്ചൻ അവിടെ വൈദികർക്കുള്ള വാർഷിക ധ്യാനം നയിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി വരികയുണ്ടായി. രണ്ട് ബാച്ച് അച്ചന്മാരുടെയും വാർഷിക ധ്യാനം അന്ന് അച്ചനാണ് നയിച്ചത്. ഞാൻ പങ്കെടുത്ത ഏറ്റവും നല്ല വാർഷിക ധ്യാനങ്ങളിൽ ഒന്നായിരുന്നു അത്. ആ വാർഷിക ധ്യാനത്തിലൂടെ നല്ല പ്രചോദനങ്ങൾ ഉൾകൊള്ളുവാൻ എനിക്കു സാധിച്ചു. അതുപോലെതന്നെ നല്ല ബോദ്ധ്യങ്ങൾ, അതുകൊണ്ടുതന്നെ നല്ല അനുഭവമുള്ള വ്യക്തിയായിട്ട് ഫ്രാൻസീസച്ചനെ കാണുവാൻ എനിക്ക് സാധിച്ചു. ആ ബോധ്യങ്ങൾക്കനുസരിച്ച് ജീവിച്ചതിൻെറ അനുഭവങ്ങൾ അദ്ദേഹം അച്ചന്മാരുമായിട്ട് പങ്കുവെച്ചു. പിന്നീടുള്ള വർഷങ്ങളിൽ ബാംഗ്ലൂരിൽ ചെല്ലുന്ന അവരസത്തിലും, ഇവിടെ ആയിരിക്കുന്ന അവസരത്തിലുമൊക്കെ ഫ്രാൻസീസ് അച്ചനെ കണ്ട് ആ പരിചയം പുതുക്കുവാനുള്ള അവസരം എനിക്ക് ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. തനിക്ക് ദൈവം നൽകിയ ആയുസ്സ്, തൻെറ പൗരോഹിത്യ ജീവിതം, ഏറ്റവും ഫലപ്രദമായിട്ട് ചെലവഴിച്ചുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം ദൈവത്തെ മഹത്വപ്പെടുത്തി. അദ്ദേഹം എല്ലായ്പ്പോഴും പ്രവർത്തന നിരതനായിരുന്നു. തിരുപട്ട സ്വീകരണവേളയിൽ വായിച്ചു കേൾക്കുന്ന സുവിശേഷഭാഗം പലപ്പോഴും ഒന്നു തന്നെയാണ്: മുന്തിരിവള്ളിയുടെയും ശാഖകളുടെയും ഉപമ.

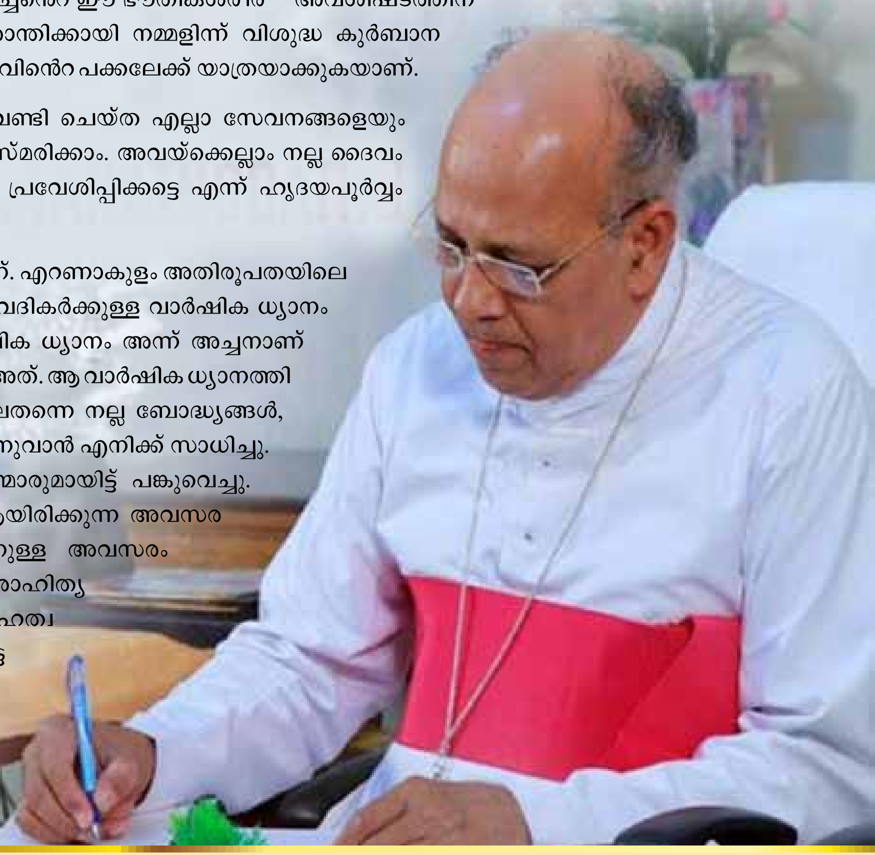

മുന്തിരിവള്ളിക്ക് മുന്തിരിയോട് ഒട്ടിനിൽക്കാതെ, ശാഖകൾക്ക് സ്വയമേവ ഫലം പുറപ്പെടുവിക്കാൻ സാധിക്കുകയിക്കാത്തതു പോലെ നിങ്ങൾക്കും എന്നിൽ വസിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ സാധിക്കുകയില്ല. നിങ്ങൾ സമൃദ്ധമായി ഫലം പുറപ്പെടുവിക്കുകയും എൻെറ ശിഷ്യരായി തീരുകയും ചെയ്യുന്നതുമൂലം പിതാവ് മഹത്വപ്പെടുന്നു. വിനീതച്ചൻെറ ജീവിതത്തെപറ്റി നാം ചിന്തിക്കുമ്പോൾ, ആ ജീവിതത്തെ അവലോകനം ചെയ്യുമ്പോൾ, സമൃദ്ധമായ ഫലം പുറപ്പെടുവിച്ച ഒരു പൗരോഹിത്യ ജീവിതമായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിൻെറതെന്ന് നമുക്കെല്ലാവർക്കും നല്ല ബോധ്യമാണ്. ധർമ്മാരാം വിദ്യാക്ഷേത്രത്തിലും അതുപോലെതന്നെ അദ്ധ്യാപകനായിട്ടും സ്ഥാപനത്തിൻെറ പ്രസിഡൻറുമായിട്ടെല്ലാം അദ്ദേഹം സേവനമനുഷ്ഠിച്ചു. വിദ്യാവനത്തിൻെറ സ്ഥാപക ഡയറക്ടറായിരുന്നു. അദ്ദേഹം സ്ഥാപിച്ച വിദ്യാവനം ആശ്രമത്തിലും ഞാൻ പോയിട്ടുണ്ട്. വിദ്യാവനത്തിൻെറ ഓരോ ഭാഗവും എനിക്ക് പരിചയപ്പെടുത്തി തന്നത് ഞാൻ അനുസ്മരിക്കുകയാണ്.

തൻെറ പൗരോഹിത്യജീവിതം ഏറ്റവും ധന്യമായ വിധത്തിൽ ചിലവഴിച്ചുകൊണ്ട്, ഏറ്റവും മഹനീയമായ വിധത്തിൽ ചിലവഴിച്ചുകൊണ്ട് ജീവിക്കുന്ന ഒരു വ്യക്തിയെയാണ് അദ്ദേഹത്തിൽ എനിക്ക് കാണുവാൻ സാധിച്ചത്. വേലാന്താവളത്ത് നോവിഷ്യേറ്റ് ഹൗസിലും, പ്രൊവിൻഷ്യൽ ഹൗസിലും തുടർന്ന് രണ്ട് പ്രാവശ്യം അവിടെ ചെന്നപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തെ കണ്ട് സംസാരിക്കുവാൻ സാധിച്ചു. ഓരോ പ്രാവശ്യം ചെല്ലുമ്പോഴും അദ്ദേഹം എഴുതിയ ഏതെങ്കിലും ചെറിയ പുസ്തകം എനിക്ക് തരുമായിരുന്നു. അവസാനം ചെന്നപ്പോഴും ഒരു ചെറിയ പുസ്തകം എനിക്കു തന്നു. അതായത്, തനിക്കു കിട്ടിയ സമയം ഉപകാരപ്രദമായിട്ട് അവസാനം വരെ ചിലവഴിക്കുക, എപ്പോഴും പ്രവർത്തനനിരതനായിട്ട് കഴിയുക: ഇപ്രകാരമുള്ള ഒരു ജീവിതം നയിക്കണമെന്നുള്ള ദൃഢനിശ്ചയത്തിൻെറ ഫലമായിട്ട് വിനീതച്ചന് തൻെറ ജീവിതം ഫലസമൃദ്ധമാക്കുവാൻ, അനുഗ്രഹപ്രദമാക്കി മാറ്റുവാൻ സാധിച്ചത്.

അദ്ദേഹത്തിൻെറ വ്യക്തിത്വം അദ്ദേഹത്തോട് പരിചയപ്പെടുന്ന ഏവർക്കും വളരെ എളുപ്പത്തിൽ മനസ്സിലാക്കുവാനായിട്ട് സാധിക്കും. പൗലോസ് ശ്ലിഹാ തിമോത്തിയോട് പറയുന്നുണ്ട്: നീ നിൻെറ വാക്കിലും പെരുമാറ്റത്തിലും സ്നേഹത്തിലും വിശ്വാസത്തിലും വിശുദ്ധിയിലും എല്ലാവർക്കും മാതൃകയാകണം. നമുക്കെല്ലാവർക്കും ജീവിതത്തിലെല്ലാം ഒരു നല്ല മാതൃക നൽകുന്ന വ്യക്തിയാണ് വിനീതച്ചൻ. അത് എന്നെക്കാൾ കൂടുതലായിട്ട് സാജുഅച്ചനും ബഹുമാനപ്പെട്ട അച്ചന്മാർക്കും അറിയാം. അദ്ദേഹത്തിന് ഒരു വലിയ ശിഷ്യഗണമുണ്ട്. അവരെല്ലാവരും ഈ കോവിഡിൻെറ നിയന്ത്രണമില്ലാതിരുന്നുവെങ്കിൽ ഇന്നിവിടെ വരുമായിരുന്നു എന്ന് എനിക്കറിയാം.

അത് നമുക്കെല്ലാവർക്കും ബോധ്യമായ ഒരു കാര്യമാണ്: അദ്ദേഹം ഒരു മാതൃകാവൈദികനായിരുന്നു. പെരുമാറ്റത്തിലും, വാക്കിലും, സ്നേഹത്തിലും വിശ്വാസത്തിലും, വിശുദ്ധിയിലുമെല്ലാം എല്ലാവർക്കും മാതൃകയായിരുന്ന ഒരു വ്യക്തിയായിരുന്നു വിനീതച്ചൻ. അച്ചൻ ഇത്രയും കാലം നമുക്ക് നൽകിയ മാതൃകാ ജീവിതത്തിന് നമുക്ക് നന്ദിപ്രകാശിപ്പിക്കാം. അച്ചൻെറ ജീവിതം നമുക്കെല്ലാവർക്കും മാതൃകയും പ്രചോദനവുമായിരിക്കട്ടെ. അച്ചൻെറ വേർപാടിൽ ദു:ഖിക്കുന്നവരായ എല്ലാവർക്കും, അച്ചൻെറ പ്രിയപ്പെട്ട കുടുംബാംഗങ്ങൾക്കും, ഈ സന്യാസസമൂഹത്തിലെ എല്ലാ അംഗങ്ങൾക്കും, അച്ചൻെറ പ്രിയപ്പെട്ടവരായ എല്ലാവർക്കും പാലക്കാട് രൂപതയുടെ പേരിലുള്ള ആത്മാർത്ഥമായ അനുശോചനം ഞാൻ അറിയിക്കുകയാണ്. അദ്ദേഹത്തിൻെറ ആത്മശാന്തിക്കുവേണ്ടി ഹൃദയപൂർവ്വം പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

Archbishop Mar Antony Kariyil CMI

Majorarcheparchy of Ernakulam-Angamaly

ബഹുമാനപ്പെട്ട വിനീതച്ചന്റെ മരണത്തിലുള്ള കോയമ്പത്തൂർ പ്രവിശ്യയുടെ ദു:ഖത്തിൽ ഒരു സി.എം.ഐ. സഭാംഗം എന്നതിൽ ഞാനും പങ്കുചേരുന്നു. ജീവന്റെയും മരണത്തിന്റെയും നാഥനായ യേശു ഈ ദു:ഖം തരണം ചെയ്യുവാൻ നമ്മെ അനുഗ്രഹിക്കട്ടെ എന്ന് പ്രാർത്ഥിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

വിനീതച്ചനെ ഞാൻ പരിചയപ്പെടുന്നത് 1975–ൽ ധർമ്മാരാമിൽ ഒരു ദൈവശാസ്ത്ര വിദ്യാർത്ഥിയായിരിക്കുമ്പോഴാണ്. അദ്ദേഹം ഞങ്ങളെ അന്ന് ക്രിസ്റ്റോളജി പഠിപ്പിച്ചു. നമ്മെകൊണ്ട് ചിന്തിപ്പിക്കത്തക്ക രീതിയിലാണ് അദ്ദേഹം ക്ലാസ്സുകൾ കൈകാര്യം ചെയ്തിരുന്നത്. ആ അവസരത്തിൽ അദ്ദേഹം ലിറ്ററി അക്കാദമി ഡിറക്ടറും, ഞാൻ സെക്രട്ടറിയുമായിരുന്നതുകൊണ്ടും വളരെയധികം അദ്ദേഹവുമായി അടുത്തിടപഴകുവാൻ സാധിച്ചിട്ടുണ്ട്. വളരെ ക്രിയാത്മകമായ നിർദ്ദേശങ്ങളും ആശയങ്ങളും അദ്ദേഹം ആ അവസരങ്ങളിൽ എന്നോട് പങ്കുവെച്ചിരുന്നു.

ഇന്ത്യൻ സന്യാസം അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനസ്സിലുണ്ടായിരുന്ന ഒരു വലിയ ആശയമായിരുന്നു. അതിനെക്കുറിച്ച് അദ്ദേഹം പലപ്പോഴും സംസാരിച്ചിരുന്നത് ഞാൻ ഓർക്കുന്നുണ്ട്. ബാംഗ്ലൂരിനടുത്തുള്ള ബണ്ണർഘട്ടയിൽ അദ്ദേഹം സ്ഥാപിച്ച വിദ്യാവനം വിനീതച്ചന്റെ ഈ സ്വപ്നത്തിന്റെ സാക്ഷാത്കാരമാണ്. വിദ്യാവനം ക്യാമ്പസിലേക്കും, പ്രത്യേകിച്ച് അവിടെയുള്ള ചാപ്പലിലേയ്ക്കും നാം കയറുമ്പോൾ ഒരു പ്രത്യേക ദൈവീക അനുഭവമാണ് നമുക്കുണ്ടാകുന്നത്.

ധർമ്മാരാമുമായി, ഡി.വി.കെ. പ്രസിഡന്റ്, ഡി.വി.കെ. ഫിലോസഫി ഡീൻ, ഫിലോസഫിയിലെ പ്രൊഫസർ എന്നീ നിലകളിൽ ഏകദേശം നാലു പതിറ്റാണ്ടുകാലം ബന്ധപ്പെട്ട ഒരു വ്യക്തി എന്ന നിലയിൽ, വിനീതച്ചന് ഒരു വലിയ ശിഷ്യഗണം തന്നെ ഉണ്ട്. അവരിൽ ഒരാളായി ഞാനും അവരോട് ചേർന്ന് അദ്ദേഹത്തിന് ആദരാഞ്ജലികൾ അർപ്പിക്കുന്നു. കോയമ്പത്തൂർ പ്രേഷിത പ്രവിശ്യയോടുള്ള അനുശോചനം അറിയിക്കുന്നു; പ്രാർത്ഥന വാഗ്ദാനം ചെയ്യുന്നു. ദൈവം അദ്ദേഹത്തിന് നിത്യസമ്മാനം നൽകി അനുഗ്രഹിക്കട്ടെ!

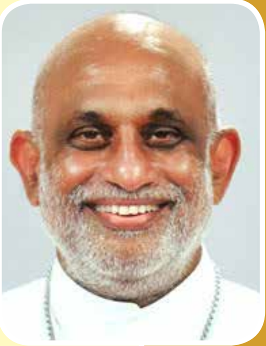

Mar Raphael Thattil

Bishop of Shamshabad

Sorry to hear about the sad demise of Fr. Francis Vineeth Vadakethala CMI. His farsighted and bold steps to live typical Indian Sannyasam has created in me great excitement and appreciation. I love his originality in thought and lifestyle. He will be remembered in the history for his innovative initiatives of Indian spirituality. Please accept my heartfelt condolence and convey my sorrowful regards to his family and friends. May our Lord grant him the Crown of Glory! May his soul Rest in Peace!

Bishop Raja Rao SMM

Vijayawada

I am saddened to learn about the demise of Father Vineeth, our venerable Guru at Dharmaram. Please accept my deepest condolences and prayers. I shall remember him in my Eucharist. It is a great loss for the CMI and the Church in India.

Saju Chackalackal CMI, Provincial

Welcome for the Funeral Ceremonies (Bharathamatha, Palakkad, 1 June 2021)

വിനീതച്ചനെ യാത്രയാക്കുവാനായി നാം ഒരുമിച്ചു കൂടുന്ന ഈ അവസരത്തിൽ എൻെറ മനസ്സിലൂടെ കടന്ന് പോകുന്ന നിരവധി അനുഭവങ്ങളും ഓർമ്മകളുമുണ്ട്. 1985ൽ ബഹുമാനപ്പെട്ട വിനീതച്ചന് 50 വയസ്സുള്ളപ്പോഴാണ്, ഒരു വിദ്യാർത്ഥിയായിരിക്കെ, ഞാൻ അദ്ദേഹത്തെ പരിചയപ്പെടുന്നതും, അടുത്ത് ഇടപഴകുവാൻ അവസരമുണ്ടാകുന്നതും. കഴിഞ്ഞ 36 വർഷം നീണ്ട ഒരു ഗുരു-ശിഷ്യ ബന്ധം, ഒരു പിതൃ-പുത്ര ബന്ധം, ഒരു സുഹൃദ് ബന്ധം എന്നെല്ലാം അതിനെ വിശേഷിപ്പിക്കാം. ഒരു സാധാരണ വിദ്യാർത്ഥിയായി ഞാൻ തത്വശാസ്ത്രം പഠിക്കുവാൻ ആരംഭിച്ചതിനുശേഷം അദ്ദേഹത്തിൻെറ പേഴ്സണൽ സെക്രട്ടറിയായി. അതിനുശേഷം വളരെ അടുത്ത് ഇടപഴകി പല കാര്യങ്ങളിലും അദ്ദേഹവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട്, വളരെ അടുത്ത് അറിയാൻ കഴിഞ്ഞ 36 വർഷത്തെ അനുഭവങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു. ഒരു പ്രൊഫസർ എന്ന നിലയ്ക്ക് ആരംഭിച്ച ബന്ധമായിരുന്നെങ്കിലും ഒരു ഗുരുതുല്യമായിട്ടുള്ള ബന്ധവും, അതിനുശേഷം ഒരു ഗുരുശ്രേഷ്ഠ സ്ഥാനവും അദ്ദേഹത്തിന് എൻെറ ജീവിതത്തിൽ ഞാൻ കൊടുത്തിരുന്നു. അതും കടന്ന്, എനിക്ക് പിതൃതുല്യനായിട്ടു തന്നെയാണ് വിനീതച്ചനെ ഞാൻ എൻെറ ജീവിതത്തിൽ എന്നും അനുഭവിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഒരു പക്ഷേ എൻെറ മാതാപിതാക്കളേക്കാൾ ഏറെ എൻെറ വളർച്ചയിലും ഉയർച്ചയിലും എല്ലാം കണ്ട് കൂടുതൽ സന്തോഷിച്ചിരുന്ന വ്യക്തിയാണ് വിനീതച്ചൻ എന്ന് ഞാൻ തിരിച്ചറിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. അതുകൊണ്ടാണോ എന്ന് എനിക്കറിയില്ല, ഇന്നലെ കുരിയച്ചിറ ക്രിമറ്റോറിയത്തിൽ – അത് ഗ്യാസ് ക്രിമറ്റോറിയമാണ് – ക്രിമേഷൻ തുടങ്ങുന്നതിനു മുമ്പ് അവിടുത്തെ ജോലിക്കാർ ക്രിമേഷനുവേണ്ടി ദീപം എൻെറ കൈയിൽ തന്നിരുന്നു: ഹൈന്ദവ ആചാരപ്രകാരം ചിന്തിക്കുകയാണെങ്കിൽ, ചിതയ്ക്ക് തീകൊളുത്തുവാനായിട്ട്... ഞാൻ അതിന് യോഗ്യനല്ലെങ്കിലും, പുത്രസമാനം ഞാനായിരുന്നു ആ തീ തെളിക്കുവാൻ ഇടവന്നത്. ദൈവപരിപാലനയിൽ ഞാൻ അത് ഒരു ഭാഗ്യമായി കരുതുന്നു.

ഏറ്റവും ആരംഭത്തിലെ രണ്ട് കൊച്ചനുഭവങ്ങൾ പങ്കുവെച്ചുകൊണ്ട് ഞാൻ അവസാനിപ്പിക്കാം. എറ്റവുമാദ്യം ബാംഗ്ലൂരിൽ ചെന്നതിനുശേഷം ഞാൻ മുഴുവനായും വായിച്ച ആദ്യത്തെ പുസ്തകം വിനീതച്ചൻ എഴുതിയ Foundation of the World Vision ആണ്. വിനീതച്ചൻെറ എല്ലാ വിദ്യാർത്ഥികളും, വിനീതച്ചന് ശേഷമുള്ള എല്ലാ ക്ലാസിലെ വിദ്യാർത്ഥികളും വായിച്ചിട്ടുള്ള പുസ്തകമായിരിക്കുമത്. ഈ Foundation of the World Vision വായിച്ച് അതിൻെറ നോട്ട് തയ്യാറാക്കുന്നതിൻെറ ആവശ്യം ഉണ്ടായിരുന്നു. ഒരു പക്ഷെ സി.എം.ഐ. സന്ന്യാസ സമൂഹത്തിലെ ബഹുഭൂരിപക്ഷം വരുന്ന അദ്ദേഹത്തിൻെറ വിദ്യാർത്ഥികൾക്കും അവരുടെ world vision രൂപപ്പെടുത്തുന്നതിനുള്ള, ഒരു ഫൗണ്ടേഷൻ രൂപപ്പെടുത്തുന്നതിന്, അദ്ദേഹത്തിൻെറ കാഴ്ചപാടുകൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ഈ പുസ്തകം കാരണമായി തീർന്നിട്ടുണ്ട്. എന്നെ തീർച്ചയായും ഒത്തിരിയേറെ സ്വാധീനിച്ചിട്ടുള്ള ബഹുമാനപ്പെട്ട വിനീതച്ചൻെറ ചിന്തകൾ ആ പുസ്തകത്തിൽ അദ്ദേഹം കുറിച്ചു വെച്ചിട്ടുണ്ട്.

ധർമ്മാരാമിൽ ഒരു വിദ്യാർത്ഥിയായിരിക്കെ 1980കളിൽ എന്നെ സ്പർശിച്ചിട്ടുള്ള മറ്റൊരു വളരെ ആഴമേറിയ അനുഭവമുണ്ട്. പലപ്പോഴും ഡിപ്പാർട്ട്മെൻറിൻെറ ജോലികളുമായിരുന്ന്, latenight ജോലി കഴിഞ്ഞ് പാതിരാസമയത്ത് മുറിയിലേക്ക് പോകുന്നതിനു മുൻപ് ഞാൻ താമസിച്ചിരുന്ന ബ്ലോക്കിൻെറ അടിയിലുള്ള 'ബെഞ്ചമിൻ ചാപ്പൽ' എന്ന് പണ്ട് അറിയപ്പെട്ടിരുന്ന ആ ചാപ്പലിൽ ഒരു വിസീത്തയ്ക്കു വേണ്ടി കയറുന്ന സമയത്ത്, പാതിരാസമയത്ത് – അല്ലെങ്കിൽ പാതിരാകഴിഞ്ഞിട്ടുള്ള സമയമാണ് – വിനീതച്ചൻ ധർമ്മാരാമിൽ ഉള്ള ദിവസങ്ങളാണെങ്കിൽ, മിക്കവാറും ഈ പാതിരാസമയത്ത് ആ ചെറിയ ചാപ്പലിൻെറ പിറകിൽ ചമ്രപടിയിൽ അദ്ദേഹം ധ്യാനതുല്ല്യനായി ഇരിക്കുന്നുണ്ടാവും. എന്നെല്ലാം പാതിരാത്രിക്ക് ഞാൻ ആ ദേവാലയത്തിൽ കയറിയിട്ടുണ്ടോ അന്നെല്ലാം വിനീതച്ചനെ ആ ചാപ്പലിൽ ധ്യാന നിമഗ്നനായികണ്ടിട്ടുണ്ട്. 86 വർഷം നീണ്ട അദ്ദേഹത്തിൻെറ ജീവിതയാത്രയിൽ അദ്ദേഹം നേടിയെടുത്ത, അദ്ദേഹത്തിൻേറതായിട്ടുള്ള വ്യക്തിത്വവും, അദ്ദേഹത്തിൻെറതായിട്ടുള്ള ആദ്ധ്യാത്മികതയും, അദ്ദേത്തിൻെറതായിട്ടുള്ള ജീവിതകാഴ്ചപ്പാടും ശൈലിയും എല്ലാം ഈയേശു ഗുരുമുഖത്തു നിന്നും അദ്ദേഹം ആർജിച്ചെടുത്തതാണെന്ന് ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു. നീണ്ട മണിക്കൂറുകൾ ദിവ്യകാരുണ്യത്തിൻെറ സന്നിധിയിലായിരുന്ന് – പകലെല്ലാം അദ്ദേഹം തിരക്കിലായിരിക്കും: അദ്ദേഹത്തിൻെറ scientific publications ആകാം, നിരവധി ക്ലാസുകൾ ആകാം... എന്തൊക്കെയായിരുന്നാലും, രാത്രിയുടെ അന്ത്യയാമങ്ങളിൽ ഈശോയുടെ സന്നിധിയിൽ മണിക്കൂറുകൾ ചിലവിടാൻ അദ്ദേഹത്തിനു സമയമുണ്ടായിരുന്നു. അങ്ങനെ ഈശോയുടെ സന്നിധിയിലിരുന്ന്, ഈശോയെ ഉപാസിച്ച്, അദ്ദേഹം ആർജിച്ചെടുത്ത അദ്ദേഹത്തിൻെറ ആദ്ധ്യാത്മികതയാണ് വിനീതച്ചനെ വിനീതച്ചനാക്കിയത്.

ഇന്ന് നാം അദ്ദേഹത്തിന് യാത്ര പറയുവാനായി ഇവിടെ ഒരുമിച്ച് കൂടിയിരിക്കുമ്പോൾ ഇവിടെയുള്ളവർക്കും, ദൂരെ ആയിരുന്നുകൊണ്ട് ഈ കർമ്മങ്ങളിൽ പങ്കെടുക്കുന്ന എല്ലാവർക്കും ഞാൻ വിനീതച്ചൻെറ പേരിൽ നന്ദി അറിയിക്കുക

യാണ്. അദ്ദേഹത്തോട് കൂടെ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതത്തിൽ അനുയാത്ര ചെയ്തതിന്.

ഇന്ന് ഈ തിരുകർമ്മൾക്ക് വേണ്ടിയിട്ട് ഔദ്യോഗികമായി നമ്മോട് കൂടെ ആയിരിക്കുന്ന സി.എം.ഐ. സന്യാസ സമൂഹത്തിന്റെ വികാരി ജനറാളായ ബഹുമാനപ്പെട്ട ജോസി താമരശ്ശേരിയച്ചന് പ്രേഷിത പ്രോവിൻസിന്റെ പേരിലും, ഇവിടെ കൂടിയിരിക്കുന്ന എല്ലാവരുടെ പേരിലും, വളരെ പ്രത്യേകമായി

വടക്കേത്തല കുടുംബാംഗങ്ങളുടെ പേരിലും, ഞാൻ സ്നേഹപൂർവ്വം സ്വാഗതം ആശംസിക്കുകയാണ്. നമ്മോട് കൂടെ ഇന്ന് ഈ അന്തിമോപചാരം അർപ്പിക്കുന്ന പരിപാടികളിൽ, പ്രത്യേകിച്ചും ഇന്നത്തെ ഈ ദിവ്യബലിയർപ്പണത്തിൽ നമ്മോട് കൂട്ടുചേരുവാൻ വേണ്ടി വന്നിരിക്കുന്ന തൃശ്ശൂർ ദേവമാത പ്രോവിൻസിന്റെ പ്രൊവിൻഷ്യൽ ബഹുമാനപ്പെട്ട ഡേവിസ് പനക്കലച്ചന് ഏറ്റവും ഊഷ്മളമായ സ്വാഗതം ഞാൻ ആശംസിക്കുകയാണ്. നമ്മോടു കൂടെയായിരിക്കുന്ന ജോൺസൻ വലിയകുളത്തിലച്ചൻ, പ്രവിശ്യയുടെ മറ്റ് കൗൺസിലച്ചന്മാർ, പ്രൊവിൻഷ്യൽ ഓഡിറ്റർ, ഈ ആശ്രമത്തിന്റെ പ്രിയോർ റൂപ്പർട്ട് പാനിക്കുളമച്ചൻ, പാലന ആശുപത്രി ഡയറക്ടർ വാൾട്ടർ അച്ചൻ, ധർമ്മാരാമിൽനിന്ന് വന്നിരിക്കുന്ന വൈദികർ, പ്രത്യേകിച്ചും ജോസ് നന്തിക്കരയച്ചൻ, വിനീതച്ചന്റെ കൂടപ്പിറപ്പായ തോമസ് ചേട്ടനും കുടുംബാംഗങ്ങൾക്കും ഒത്തിരിയേറെ സ്നേഹത്തോടെ സ്വാഗതം ആശംസിക്കുകയാണ്.

നമുക്കെല്ലാവർക്കും ഒന്നുചേർന്ന്, വിനീതച്ചനോട് ചേർന്ന്, കർത്താവിന് നന്ദിയുടെ ബലിയർപ്പിക്കാം എന്നാണ് ഞാൻ നിങ്ങളോട് പറയുവാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നത്. വിനീതച്ചനാകുന്ന ഈ ദിവ്യദാനത്തിനുവേണ്ടിയിട്ട് കർത്താവിന്റെ സന്നിധിയിൽ നമുക്ക് നന്ദിയർപ്പിക്കാം. അതോടൊപ്പം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശിഷ്യഗണത്തിലുള്ള എല്ലാവരോടും ചേർന്ന് എനിക്കും വിനീതച്ചനോട് ചോദിക്കുവാനായിട്ടുള്ളത് ഏലിയാ പ്രവാചകൻ സ്വർഗ്ഗത്തിലേക്ക് യാത്രപുറപ്പെടും മുമ്പ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശിഷ്യനായ ഏലീശാ പ്രവാചകൻ ചോദിച്ചതു തന്നെയാണ്: അങ്ങയുടെ തീക്ഷണതയുടെ ഇരട്ടി ഞങ്ങൾക്കോരോരുത്തർക്കും തരണമേ എന്ന പ്രാർത്ഥന. ഈ പ്രാർത്ഥന ദൈവസന്നിധിയിൽ അർപ്പിച്ചുകൊണ്ട്, ഒരിക്കൽകൂടെ എല്ലാവരെയും ഈ ബലിയിലേക്കും മറ്റ് കർമ്മങ്ങളിലേക്കും സ്വാഗതം ചെയ്തുകൊണ്ടും, വിനീതച്ചന്റെ സാന്നിദ്ധ്യം അനുസ്മരിച്ച് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതത്തിന് കർത്താവിന്റെ സന്നിധിയിൽ നന്ദിയർപ്പിച്ചുകൊണ്ടും, ഈ ബലിയർപ്പിക്കുവാനായി ഏവരേയും സ്വാഗതം ചെയ്യുന്നു.

Josey Thamarassery CMI, Vicar General

Introduction before the Funeral Holy Mass (Bharathamatha, Palakkad, 1 June 2021)

“കാപട്യമെന്നിയേ ഞാൻ ജ്ഞാനമഭ്യസിച്ചു; വൈമനസ്യമെന്നിയേ അത് പങ്കുവച്ചു; അത് മനുഷ്യർക്ക് അക്ഷയനിധിയാണ്. ജ്ഞാനം സിദ്ധിച്ചവർ ദൈവത്തിന്റെ സൗഹൃദം നേടുന്നു” (ജ്ഞാനം 6:13–14).

ജീവിച്ച കാലമൊക്കെയും കർത്താവിനു സ്വന്തമായി ജീവിച്ചു. തന്നെ സമീപിച്ചവർക്കും താൻ കണ്ടുമുട്ടിയവർക്കും, സ്വയം അനുഭവിച്ചറിഞ്ഞ കർത്താവിനെ സൗഹൃദം പകർന്നു നൽകിക്കൊണ്ട് വചനം പറഞ്ഞുവക്കുന്നതു പോലെ ജ്ഞാന–ഭക്തി–കർമ്മ മാർഗ്ഗങ്ങളെ സമന്വയിപ്പിച്ചു ജീവിച്ച ബഹുമാനപ്പെട്ട ഫ്രാൻസീസ് വിനീത് വടക്കേത്തല അച്ചൻ നമ്മിൽ നിന്ന് യാത്രയായി. ഈ അവസരത്തിൽ കോയമ്പത്തൂർ പ്രവിശ്യയോടും, വടക്കേത്തല കുടുംബാംഗങ്ങളോടുമുള്ള സി.എം.ഐ. സഭയുടെ അനുശോചനങ്ങളും പ്രാർത്ഥനകളും പ്രത്യേകമായി അറിയിക്കുന്നു. അറിവിനെ അതിലംഘിക്കുന്ന ജ്ഞാനസാധന കൊണ്ടും, പാണ്ഡിത്യം കൊണ്ടും, ലളിതമായ ജീവിത മാതൃക കൊണ്ടും സി.എം.ഐ. സഭക്കും അതിലുപരിയായി കത്തോലിക്കാ തിരുസഭക്കും, പൊതുസമൂഹത്തിനും വളരെയേറെ സംഭാവന നൽകിയ ഒരു പുണ്യചരിതൻ. ഈ ലോക ജീവിതത്തിൽ സ്നേഹം കൊണ്ടും വാത്സല്യം കൊണ്ടും ജ്ഞാനം കൊണ്ടും ധാരാളം വൈദികവിദ്യാർത്ഥികളെയും വൈദികരെയും സന്യസ്തരേയും അദ്ദേഹം രൂപപ്പെടുത്തി. താൻ അഭ്യസിച്ച ജ്ഞാനവും, താൻ പഠിച്ചറിഞ്ഞു മനസ്സിലാക്കിയ തത്വശാസ്ത്രവും ദൈവശാസ്ത്രവും, നമ്മുടെ സംസ്കാരത്തിനും ഭാഷക്കും ജീവിതശൈലികൾക്കും ഇണങ്ങുന്ന രീതിയിൽ കലർപ്പുകളില്ലാതെ പകർന്നു നൽകിയ ഒരു ആചാര്യനായിരുന്നു ബഹുമാനപ്പെട്ട വിനീതച്ചൻ.

കാലഘട്ടത്തിന്റെ അടയാളങ്ങളും പ്രചോദനങ്ങളും തിരിച്ചറിഞ്ഞ്, വൈദികവിദ്യാർത്ഥികളെ മനസ്സിലാക്കുവാനും അവരെ ആത്മീയമായും ബൗദ്ധികമായും ആശ്രമ–സന്യാസ മൂല്യങ്ങളിൽ വളർത്തിയെടുക്കുവാനും ബഹുമാനപ്പെട്ട വിനീതച്ചൻ സമയം കണ്ടെത്തി. ദൈവഹിതത്തിനും ദൈവികനിമന്ത്രണങ്ങൾക്കും തന്നെ തന്നെ സമർപ്പിച്ചു, ഈ ലോകത്തിൽ ജീവിച്ച കാലമൊക്കെയും സങ്കീർത്തകൻ സ്വപ്നം കണ്ടത് പോലെ, ‘നീർച്ചാലിനരികെ നട്ടതും യഥാകാലം ഫലം തരുന്നതുമായ ഇലകൊഴിയാത്ത വൃക്ഷം പോലെയാണ് അവൻ’ (സങ്കീ 1:3).

കൂടെ ജീവിച്ചവർക്കും ഒപ്പം സഞ്ചരിച്ചവർക്കും അദ്ദേഹം ഒരു നന്മരമായിരുന്നു. നലം തികഞ്ഞ തത്വശാസ്ത്ര പണ്ഡിതനായും, സ്നേഹവും വാത്സല്യവും പകരുന്ന ഒരു ഗുരുഭൂതനായും, അറിവിനെ അതിലംഘിക്കുന്ന ജ്ഞാനസാധനകൊണ്ട് അനേകരുടെ ഹൃദയങ്ങളെ തൊട്ടറിഞ്ഞ അധ്യാപകനായും, ദൈവത്തിനും ദൈവജനത്തിനും വെളിച്ചം വീശുന്ന വിശുദ്ധ സന്യാസ പുരോഹിതനായും, എല്ലാറ്റിനുമുപരി തന്നെ വിളിച്ച് മാറോടു ചേർത്ത് സ്വന്തമാക്കിയവന് വ്യവസ്ഥകളില്ലാതെ ഹൃദയം പകുത്തുനൽകുന്ന സ്നേഹഭാജനമായും, നമ്മുടെ പ്രിയപ്പെട്ട വിനീതച്ചൻ നിത്യതയുടെ യാത്ര ആരംഭിക്കുന്നു.

വിനീതച്ചനാകുന്ന ഈ സ്നേഹസാന്നിധ്യത്തെ നാം പ്രാർത്ഥനയോടെ യാത്രയാക്കുമ്പോൾ, നമുക്ക് അദ്ദേഹത്തിന് വേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കാം ഒപ്പം നമ്മുടെ പ്രാർത്ഥനകൾ അദ്ദേഹം വഴി ദൈവ തിരുമുമ്പിൽ സമർപ്പിക്കാം. ജീവിതമാതൃകകൊണ്ടും അറിവുകൊണ്ടും പഠനംകൊണ്ടും രാപകലില്ലാത്ത അദ്ധ്വാനം കൊണ്ടും സി.എം.ഐ. സഭയെ വളർത്തിയ ഈ വന്ദ്യ ഗുരുവിനോടുള്ള സി.എം.ഐ. സഭയുടെ നന്ദിയും കടപ്പാടും അറിയിച്ചുകൊണ്ട് കൃതജ്ഞതയുടെ ഈ ബലി ഒന്ന് ചേർന്ന് നമുക്കർപ്പിക്കാം.

Paul Thekkiniyath CMI, Councillor

From the Introduction to the Funeral Ceremony
(Bharathamatha, Palakkad, 1 June 2021)

കർമ്മലീത്താ യോഗീവര്യനായ വിനീതച്ചൻ...

ഉത്തമനായ ആചാര്യൻ, വിശ്വസ്തനായ ഭൃത്യൻ, ജ്ഞാനത്തിൻെറ നിറവ്, നിലപാടുകളുടെ അപ്പസ്തോലൻ, തത്വങ്ങൾക്ക് ജീവനും ഊർജ്ജസ്വലതയും പകർന്നവൻ, സ്വദേശത്തിലേയും വിദേശത്തിലേയും പ്രസിദ്ധനായ പണ്ഡിതൻ, ഭാരതീയ ദർശനങ്ങളുടെയും വിചിന്തനങ്ങളുടെയൂം ഉടലും ആത്മാവും, ആഗോള കത്തോലിക്കാ സഭയുടെ തുടിപ്പും എടുപ്പും, ചാരുതയും ചടുലതയും കൊണ്ട് ജീവിതത്തെ ആസ്വദിച്ച്, ആസ്വാദനമാക്കിയ, ഈശോയുടെ തിരുഹൃദയത്തിനനുയോജ്യമായി സഹവർത്തികളോടും സഹജീവികളോടും കരുതലോടും കരുണയോടും കൂടി വർത്തിച്ച സ്നേഹരൂപനായിരുന്നു, ദാനധർമ്മിയായിരുന്ന വിനീതനായ വിനീതച്ചൻ.

86 വർഷത്തെ പുണ്യജീവിതം, സുകൃതജീവിതം, പറന്നുയർന്നു... ആവലാതികളോ, വേവലാതികളോ ഇല്ലാതെ, മനസ്സാ–വാചാ–കർമ്മണാ ദൈവഹിതം മാത്രം അന്വേഷിച്ചു നടന്ന ഒരു സാർത്ഥകൻെറ വിരാമം... ഭാരതീയ ദർശനത്തിൽ സന്യാസ ജീവിതത്തിൻെറ ഉദാത്ത മാതൃക... സാന്നിധ്യം കൊണ്ടും ജ്ഞാനംകൊണ്ടും നമ്മെയൊക്കെ ഉണർത്തി ഉണർവേകി, ഉന്നതിയിലേക്ക് ഉയർത്തിയ, നമ്മുടെ വിനീതച്ചൻ, ഉയിർപ്പിൻെറ മഹത്വം നുകരാൻ, ഉടയോനെ ഉറ്റുനോക്കുവാൻ ഉറ്റമിത്രമായ് ഇഷ്ടതോഴനായ ദൈവപിതാവിനരികേ...

ജീവിതമാകുന്ന യാഗവേദിയിൽ, സ്വയം പൂജാവസ്തുവായ്, കനലായ്, ജ്വാലയായ് കത്തിജ്വലിച്ച കർമ്മലയിലെ ഒരു കർമ്മലീത്ത യോഗീവര്യനായിരുന്നു വിനീതച്ചൻ.

Anto Vattakuzhy CMI

Funeral Homily (Bharathamatha, Palakkad, 1 June 2021)

പ്രിയ ബഹുമാനപ്പെട്ട വികാരി ജനറാൾ ജോസി താമരശ്ശേരി അച്ചാ, പ്രൊവിൻഷ്യാൾമാരായ സാജു ചക്കാലക്കലച്ചാ, ഡേവീസ് പനക്കലച്ചാ, ബഹുമാനപ്പെട്ട വൈദികരെ, വിനീതച്ചന്റെ കുടുംബാംഗങ്ങളെ, ഇന്നത്തെ കർമ്മങ്ങളിൽ ഓൺലൈനിൽ കൂടുകയും, സാന്നിധ്യംകൊണ്ടും പങ്കെടുത്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന സ്നേഹമുള്ളവരെ,

എവിടെ തുടങ്ങണം, എങ്ങിനെ തുടങ്ങണമെന്ന് എനിക്കറിഞ്ഞുകൂടാ. കാരണം, വിനീതനായ, വിജ്ഞാനിയായ, വിശുദ്ധനായ വിനീതച്ചനെക്കുറിച്ച്, ആ മഹത്വ്യക്തിത്വത്തെക്കുറിച്ച് എന്തൊക്കെയാണ് പങ്കുവെക്കേണ്ടതെന്ന് ഒരു എത്തും പിടിത്തവും കിട്ടുന്നില്ല. അത്രമാത്രം ആഴമേറിയ ജീവിതാനുഭവങ്ങളാണ് എനിക്കുള്ളത്.

2021 ഏപ്രിൽ 12–ാം തീയതിയാണ് വിനീതച്ചനെ ഞാൻ അവസാനമായി നേരിൽ കാണുന്നത്. 8–ാം തീയതി മുതൽ 12–ാം തീയതി വരെ ഞാൻ കേരളത്തിലുണ്ടായിരുന്നു. ഈ ദിവസങ്ങളിൽ മൂന്നു തവണ ഞാൻ വിനീതച്ചനെ കാണുവാൻ മണ്ണുത്തി പ്രേഷിതാരാമിൽ പോയിരുന്നു. 12–ാം തീയതി രാവിലെ വിനീതച്ചന്റെ അനുജന്റെ മകൻ ആക്റ്റോയും ഞാനും കൂടെ അച്ചന്റെ മുറിയിൽ ചെന്നു. കിടക്കുന്ന വിനീതച്ചൻ എന്നെ കണ്ടപ്പോൾ ഒരുപാട് സന്തോഷവാനായി. പക്ഷേ, വാക്കുകൾ കൊണ്ട് അത് പ്രകടിപ്പിക്കാൻ വളരെയധികം ബുദ്ധിമുട്ടുന്ന വിനീതച്ചനെയാണ് എനിക്കു കാണാൻ കഴിഞ്ഞത്. കുറച്ചു നേരം വിനീതച്ചന്റെ കൈ പിടിച്ചുനിന്നു, തലയിലും, നെഞ്ചിലും ഞാൻ കൈവെച്ചു പ്രാർത്ഥിച്ചു. വിനീതച്ചന്റെ കണ്ണിൽ നിന്ന് ഒരിറ്റു കണ്ണുനീർ വീണു. അച്ചന് എന്നോടു എന്തൊക്കെയോ പറയണമെന്നുണ്ട്. പക്ഷേ, സാധിക്കുന്നില്ല; വാക്കുകൾ വരുന്നില്ല കുറച്ചുനേരം കണ്ണുകൾ പരസ്പരം നോക്കി നിന്നു. ഞാൻ ബാംഗ്ളൂരിലേക്കു തിരിച്ചുപോകുകയാണെന്ന് പറഞ്ഞപ്പോൾ കൈവീശി. ഒരു പക്ഷേ, ഇതു നമ്മുടെ അവസാനത്തെ കൂടിക്കാ

ഴ്ചയായിരിക്കും എന്ന സന്ദേശമാണ് ആ കൈവീശലിൽ കൂടെ എനിക്കു ലഭിച്ചത്. മെയ് 15–ാം തീയതി വിനീതച്ചൻെറ 86–ാം ജന്മദിനമായിരുന്നു. അന്ന് രാവിലെ മണ്ണുത്തിയിലുള്ള നമ്മുടെ പ്രതാപച്ചൻ വാട്സപ്പ് വീഡിയോയിൽ വിളിച്ചു. ഫോൺ വിനീതച്ചനു ഒന്നു കൊടുക്കാമോ എന്ന് ചോദിച്ചു. പ്രതാപച്ചൻ ഫോൺ കൊടുത്തുവെങ്കിലും, വിനീതച്ചനു വാക്കുകൾകൊണ്ട് ഒന്നും പറയാൻ സാധിക്കുന്നില്ല. വീണ്ടും കൈവീശികൊണ്ട് ഞാൻ എല്ലാം അറിയുന്നു. അച്ചൻെറ ബെർത്ത്ഡേ ഗ്രീറ്റിംങ്ങ് ഞാൻ സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നു. ഒത്തിരി നന്ദിയുണ്ട്, പ്രാർത്ഥിക്കണെമെന്നുള്ള സന്ദേശമായിരുന്നു അത്. അതിനുശേഷം ഓരോ നിമിഷവും വിനീതച്ചൻെറ നില വഷളായികൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു. ശാരീരികമായി ഒരുപാട് ബുദ്ധിമുട്ടുകൾ. വിനീതച്ചനെ രാജഗിരി ആശുപത്രിയിലേക്ക് കൊണ്ടുപോകുന്നതിനു മുമ്പ് അച്ചൻെറ സഹോദരൻ തോമസ് ചേട്ടനും, മകൻ ആക്റ്റോയും മുറിയിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ അവരെ തിരിച്ചറിയാൻ വിനീതച്ചനായില്ല. ആക്റ്റോ വിനീതച്ചനോട് പറഞ്ഞു: 'വിനീതച്ചാ, ഇത് ആൻേറാച്ചനാണ്' എന്ന്. ഉടനെ വിനീതച്ചൻ ചുമരിൽ ഒരു വട്ടം വരച്ച് അതിൻെറ നടുക്ക് ഒരു കുത്തിട്ടു. ഇത് വട്ടക്കുഴിയല്ലേ... എന്ന് ആംഗ്യഭാഷയിലെ അച്ചൻെറ മറുപടിയായിരുന്നു അത്. ഇക്കാര്യം ആക്റ്റോ തന്നെയാണ് എന്നോട് പറഞ്ഞത്. അതെ, വിനീതച്ചനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഞാൻ ഒരു മകനായിരുന്നു. എനിക്കും വിനീതച്ചൻ ഒരു അപ്പനായിരുന്നു എന്നതിൽ സംശയമില്ല.

ബാംഗ്ളൂർ ധർമ്മാരാമിൽ ആയിരുന്നപ്പോൾ വിനീതച്ചൻ 1986–ൽ തുടങ്ങിവെച്ച വിദ്യാവനം ആശ്രമത്തിൻെറ ആരംഭം മുതൽ 18 വർഷക്കാലം ഞങ്ങൾ ഇണങ്ങിയും, പിണങ്ങിയും ഒരു അപ്പനും മകനുമായി എല്ലാകാര്യങ്ങളിലും സഹകരിച്ച് ജീവിച്ചു. അതുകൊണ്ടുതന്നെ, പ്രൊവിൻഷ്യാൾ സാജു അച്ചൻ പറഞ്ഞതുപോലെ എനിക്കു വിനീതച്ചൻെറ ജീവിതത്തിൽ ഒരു പുത്രസ്ഥാനം ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നതിൽ യാതൊരു സംശയവുമില്ല. ആശ്രമത്തിലെവിനീതച്ചൻെറ മുറിയിലെ മേശപ്പുറത്തുണ്ടായിരുന്ന നാലഞ്ചു ഫോട്ടോകളിൽ ഒന്ന് എൻേറതായിരുന്നു. എപ്പോഴും ഓർക്കുന്നതിനും പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതിനുമായിരുന്നു അത്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ, അച്ചൻെറ ഓർമ്മ പൂർണ്ണമായി നശിക്കുന്നതിനുമുമ്പുവരെ, അച്ചൻ ഓർത്തിരുന്ന നാലഞ്ചുപേരുകളിൽ ഒന്ന് എൻേറതായിരുന്നു. ഇങ്ങനെ അച്ചനുമായി അഭേദ്യമായ ബന്ധമുണ്ടായിരുന്ന എനിക്ക് അച്ചൻ മരിച്ചുവെന്ന് ഉൾക്കൊള്ളാൻ വളരെ ബുദ്ധിമുട്ടായിരുന്നു. മരണവാർത്ത കേട്ടതു മുതൽ അച്ചനുമായുള്ള സഹവാസത്തിൻെറ പൂർവ്വകാലചിന്തകളും, സംഭവങ്ങളും മിന്നിമറയുകയായിരുന്നു. ഒരു സമാശ്വാസത്തിനുവേണ്ടി ഏതാനും ചിന്തകൾ പ്രൊവിൻസിൻെറ വാട്സപ്പ് ഗ്രൂപ്പിൽ പോസ്റ്റ്

ചെയ്തു. പക്ഷേ നമുക്കെല്ലാവർക്കുമറിയാം മനുഷ്യൻ ജനിച്ചാൽ ഒരിക്കൽ മരിക്കുമെന്ന്. അത് നാം അംഗീകരിച്ചേ മതിയാകൂ.

വിനീതച്ചൻ തന്റെ 86–ാം വയസ്സിൽ സ്നേഹത്തിന്റെ കൂട്ടായ്മയായ പരിശുദ്ധ ത്രിത്വത്തിന്റെ തിരുനാൾ ദിവസം തന്നെ ആ സ്നേഹത്തിൽ ഒന്നായി അലിഞ്ഞുചേർന്നു. നലം തികഞ്ഞ അദ്ധ്യാപകനായിരുന്ന വിനീതച്ചൻ പുതിയ അദ്ധ്യയന വർഷത്തിന്റെ ആദ്യദിനം ജൂൺ ഒന്നിനു തന്നെ നമുക്കു വലിയ ഒരു പാഠം നൽകികൊണ്ട്, സന്ദേശം നല്കികൊണ്ടാണ് നമ്മോടു പൂർണ്ണമായി വിട പറയുന്നത്. വിനീതച്ചന്റെ പേരു സൂചിപ്പിക്കുന്നതുപോലെ 'വിനീതം', അഹങ്കാരത്തിൽനിന്നും, അജ്ഞതയിൽ നിന്നും കടന്നവൻ, അങ്ങനെയുള്ള വ്യക്തി വിജ്ഞാനിയായിരിക്കും, നിസ്വാർത്ഥനായിരിക്കും, വിനീതനായിരിക്കും, നിഷ്ക്കളങ്കനായിരിക്കും, അതേ, ഇതാണ് നമുക്കു നല്കുന്ന പാഠം.

അച്ചന്റെ മരണവാർത്ത അറിഞ്ഞതുമുതൽ ഒത്തിരി പേർ വാട്സപ്പിൽ വിനീതച്ചൻ ആരായിരുന്നു, എന്തായിരുന്നുവെന്ന് തങ്ങളുടെ ജീവിതാനുഭവങ്ങളിൽനിന്ന് പങ്കുവയ്ക്കുകയുണ്ടായി. ഇന്നുതന്നെ കർമ്മങ്ങളുടെ ആരംഭത്തിൽ എം.സി. പോൾ തെക്കിനിയത്തച്ചൻ, പ്രൊവിൻഷ്യൽ സാജു ചക്കാലക്കലച്ചൻ, വികാരി ജനറാൾ ജോസി താമരശ്ശേരിയച്ചൻ എന്നിവർ പല കാര്യങ്ങൾ വിനീതച്ചനെപ്പറ്റി പറയുകയുണ്ടായി. എന്നു പറഞ്ഞാൽ എല്ലാവർക്കും പരിചയമുള്ള ഒരു വിനീതച്ചനുണ്ട്. രണ്ടു ഡോക്ടറേറ്റ്, അതും ഇംഗ്ളണ്ടിലെ ഓക്സ്ഫോർഡിൽ നിന്നും, റോമിലെ ഗ്രിഗോറിയനിൽ നിന്നും ദൈവശാസ്ത്രത്തിലും, തത്വശാസ്ത്രത്തിലും. അനേകവർഷത്തെ അദ്ധ്യാപനത്തിലൂടെ വലിയ ശിഷ്യസമ്പത്തുനേടിയ മികവുറ്റ അദ്ധ്യാപകൻ; തനിമയുള്ള (originality) ക്രൈസ്തവ–ഭാരതീയ സംസ്ക്കാരങ്ങളും, ആദ്ധ്യാത്മികതയും, വിശുദ്ധഗ്രന്ഥങ്ങളും പഠിച്ച് സ്വായത്തമാക്കിയ വലിയ ഒരു ആചാര്യൻ. ഒത്തിരി വായിക്കുകയും, എഴുതുകയും, പ്രബന്ധങ്ങൾ അവതരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്ത വ്യക്തി. ഒരുപാട് ഗ്രന്ഥങ്ങളും, ലേഖനങ്ങളും, ഗാനങ്ങളും, ഭജൻസും രചിച്ച ഗ്രന്ഥകർത്താവും. സ്വദേശത്തും വിദേശത്തുമായി വർഷങ്ങളോളം ധ്യാനിപ്പിച്ച് അനേകരുടെ മനസ്സിൽ ഇടംപിടിച്ച വ്യക്തിത്വം. ധർമ്മാരാം വിദ്യാക്ഷേത്രത്തിന്റെ പ്രസിഡന്റും, തത്വശാസ്ത്രവിഭാഗത്തിന്റെ ഡീനും, പല പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങളുടെയും എഡിറ്ററും, ലോകത്തിന്റെ പല ഭാഗങ്ങളിൽ പല പ്രസ്ഥാനങ്ങളുടെയും അമരക്കാരിൽ ഒരുവനായും, കോയമ്പത്തൂർ പ്രൊവിൻസിന്റെ വികർ പ്രൊവിൻഷ്യാളായും, പ്രവശ്യാസംഘങ്ങളിലേയും, സി.എം.ഐ. പൊതുസംഘങ്ങളിലേയും ഒഴിച്ചുകൂടാനാവാത്ത സാന്നിധ്യമായും വിളങ്ങിയ വിനീതച്ചൻ.

ബാംഗ്ളൂർ വിദ്യാവനം ആശ്രമത്തിന്റെ സ്ഥാപകനും ഭാരതീയപൂജ ഒരുക്കുന്നതിൽ ഒരുവനും, പല ഭവനങ്ങൾക്കും, കോഴ്സുകൾക്കും ഭാരതീയ നാമങ്ങൾ സംഭാവന ചെയ്തവൻ, സാധാരണക്കാരോടും, പാവങ്ങളോടും അനുകമ്പയും, കാരുണ്യവും കാണിച്ച വിനീതച്ചൻ. ഇങ്ങനെ നീളുന്നു വിനീതച്ചന്റെ ഓർമ്മകൾ പലരുടെയും മനസ്സിൽ. വിനീതച്ചന്റെ അഗാധമായ വ്യക്തിത്വത്തിൽ നിന്ന് ഉരുതിരിഞ്ഞ ഓരോരുത്തരുടെയും വ്യത്യസ്ഥമായ കാഴ്ചപ്പാടുകളാണിവ.

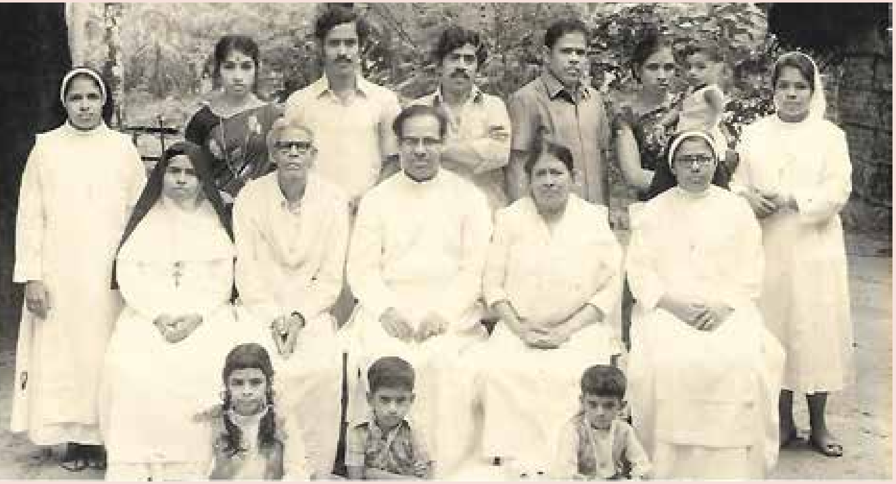

എന്നാൽ എന്റെ ചിന്തകളും, അനുഭവങ്ങളും അതിനപ്പുറമാണ്. വി. യോഹന്നാന്റെ ഒന്നാം ലേഖനം തുടങ്ങുന്നത്: "ഞാൻ കേട്ടതും, സ്വന്തം കണ്ണുകൊണ്ട് കണ്ടതും, സൂക്ഷിച്ച് വീക്ഷിച്ചതും, കൈകൊണ്ടു സ്പർശിച്ചതുമായ കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് എഴുതുന്നു" വെന്ന് പറഞ്ഞുകൊണ്ടാണ്. വിനീതനായ വിനീതച്ചനെ, ശിശുതുല്യമായ നിഷ്കളങ്കതയുടെ പര്യായമായ, സത്യത്തിനും നീതിക്കുംവേണ്ടി നിലകൊണ്ട, മുഖം മൂടിയില്ലാത്ത, വിശുദ്ധിയും വിജ്ഞാനവും നിറഞ്ഞ, ഞാൻ അപ്പനുതുല്യം സ്നേഹിച്ച ആ മഹത് വ്യക്തിത്വത്തെ എന്റെ കാഴ്ചപ്പാടിൽ ഞാൻ വിവരിക്കാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നത് ഇപ്രകാരമാണ്.

1. പ്രാർത്ഥനയും മരിയ ഭക്തിയും നിറഞ്ഞ മനുഷ്യൻ

വിനീതച്ചൻ പ്രാർത്ഥനയുടെ ഒരു മനുഷ്യനായിരുന്നു. അനേകം മണിക്കൂറുകൾ ദൈവസന്നിധിയിൽ ചമ്രമ്പടിഞ്ഞിരുന്ന് ധ്യാനിക്കുമായിരുന്നു. സക്രാരിയിലേക്കും, ക്രൂശിത രൂപത്തിലേക്കും നോക്കി, അധരങ്ങളിൽ ചെറിയ ഒരു പുഞ്ചിരിയുമായി നിശ്ചലനായി സ്ഥിതപ്രജ്ഞനായി ഇരിക്കുന്ന വിനീതച്ചൻ എനിക്കു പ്രചോദനവും ഒരു ചോദ്യചിഹ്നവുമായിരുന്നു. പല ദിവസങ്ങളിലും ധ്യാനത്തിനിടയ്ക്ക് ഭക്ഷണം കഴിക്കുവാൻ പോകാനുള്ള സമയമായോ എന്ന് വാച്ചിൽ നോക്കികൊണ്ടിരുന്ന ഞാൻ എന്തേ എനിക്കു വിനീതച്ചനെപോലെ പ്രാർത്ഥിക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നില്ല എന്ന് ചിന്തിക്കുമായിരുന്നു.

പല ദിവസങ്ങളിലും അച്ചൻ സന്ധ്യക്ക് 5.30 മുതലേ ചാപ്പലിൽ ഉണ്ടാകുമായിരുന്നു. ഞാൻ എത്തിയിരുന്നത് 6.30നും. ഭാരതീയ സംസ്ക്കാരവും, കർമ്മലീത്താ ചൈതന്യവും നിറഞ്ഞ വ്യക്തിത്വം. കുരിശിന്റെ വിശുദ്ധ യോഹന്നാന്റെയും വിശുദ്ധ

അമ്മത്രേസ്യായുടെയും വിശുദ്ധ കൊച്ചുത്രേസ്യായുടെയും വിശുദ്ധ ചാവറപിതാവിന്റെയും പ്രാർത്ഥനാശൈലിയും ആദ്ധ്യാത്മികതയും ആഴമായി പഠിക്കുകയും, പഠിപ്പിക്കുകയും ചെയ്ത ഒരു ധ്യാനോപാസകനായിരുന്നു വിനീതച്ചൻ. പ്രാർത്ഥനയിലും, ക്ലാസുകളിലും തന്റേതായ ഒരു ശൈലി, തനിമ സ്വന്തമാക്കുവാൻ അച്ചനു സാധിച്ചു. ഞാൻ ഫിലിപ്പൈൻസിൽ പഠിക്കുന്ന വർഷങ്ങളിൽ വിനീതച്ചൻ അവിടെ വരുമായിരുന്നു. നമ്മുടെ സി.എം.ഐ. സഭാംഗങ്ങളായി ഉണ്ടായിരുന്ന അച്ചന്മാരുടെ കൂടെ (ഫാ. ജെയിംസ് മുട്ടിക്കൽ, ഫാ. ഒലീവർ ഇഞ്ചോടി, ഫാ. ജെയിംസ് തയ്യിൽ) വിനീതച്ചനും ഞാനും നീന്തൽകുളങ്ങളിലും കടലിലും കുളിക്കാൻ പോകുമായിരുന്നു. വെള്ളത്തിൽ അനേക സമയം നിശ്ചലനായി പൊങ്ങിക്കിടക്കുവാൻ (float) അച്ചന് കഴിയുമായിരുന്നു. കുരിശിന്റെ വിശുദ്ധ യോഹന്നാൻ പ്രാർത്ഥനയെക്കുറിച്ച് പറയുമ്പോൾ വെള്ളത്തിൽ പൊങ്ങിക്കിടക്കുന്ന ഉദാഹരണമാണ് പറയാറുള്ളത്. ഞങ്ങളുടെ MThന്റെ Mysticism ക്ലാസുകൾ ആശ്രമത്തിൽ വെച്ചാണ് നടത്തിയിരുന്നത്. വിനീതച്ചൻ പ്രാർത്ഥനയെക്കുറിച്ച് പഠിപ്പിച്ചപ്പോൾ ദൈവത്തിൽ എങ്ങനെ float ചെയ്യണമെന്ന് പഠിപ്പിച്ചിരുന്നു. ഞാൻ പല തവണ വെള്ളത്തിൽ പൊങ്ങികിടക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചെങ്കിലും പരാജയപ്പെടുകയും, വെള്ളം കുടിക്കുകയുമായിരുന്നു ചെയ്തിരുന്നത്. വാക്കുകളിൽ മാത്രം ഒതുങ്ങുന്ന ആദ്ധ്യാത്മികതയല്ല മറിച്ച് ജീവിച്ചുകാണിക്കുന്ന ആദ്ധ്യാത്മികതയായിരുന്നു വിനീതച്ചന്. അതുകൊണ്ട് തന്നെയായിരിക്കണം മണ്ണുത്തി ആശ്രമത്തിൽ വെച്ച് വിനീതച്ചൻ പ്രതാപച്ചനോട് പറയുമായിരുന്നു: "ദേ, മാലാഖമാരും വിശുദ്ധരുമെല്ലാം വന്ന് എന്നെ അവരുടെ കൂടെപോകുവാൻ വിളിക്കുന്നുവെന്ന്."

പരിശുദ്ധ മാതാവിനോടു അങ്ങേയറ്റം വണക്കവും, ഭക്തിയുമായിരുന്നു വിനീതച്ചന്. എവിടെപോകുമ്പോഴും മാതാവിനു തന്നെ ഭരമേല്പിച്ചുകൊണ്ടാണ് അച്ചൻ പോകുന്നത്. ഒരിക്കൽ വിനീതച്ചന്റെ സഹോദരൻ തോമസ്ചേട്ടനും കുടുംബവും ആശ്രമത്തിൽ വന്ന് താമസിച്ചു. രണ്ടു ദിവസം കഴിഞ്ഞ് അവർ തിരിച്ചുപോകുമ്പോൾ വിനീതച്ചനും മോളിചേച്ചിയും കൂടെ അവരുടെ വണ്ടിയിൽ സിറ്റിവരേക്കും പോയി. തോട്ടത്തിലേക്കു ആവശ്യമായ ചില സാധനങ്ങൾ Indo-America കടയിൽ നിന്നുവാങ്ങി അച്ചനും മോളിചേച്ചിയും ധർമ്മാരാമിൽ വന്നു. തോമസ് ചേട്ടനും കുടുംബവും നാട്ടിലേക്കു തിരിച്ചുപോയി. അന്നാളുകളിൽ മൊബൈൽ ഫോൺ പ്രചാരത്തിലുണ്ടായിരുന്നില്ല. ആശ്രമത്തിൽ "പേജർ" എന്ന ഒരു സാധനം മാത്രമേ സന്ദേശങ്ങൾ സ്വീകരിക്കുവാനായി ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. വിനീതച്ചൻ ധർമ്മാരാമിൽ നിന്ന് പുറപ്പെടുന്നതിനു മുമ്പ് പേജറിൽ സന്ദേശമിട്ടു. ഞങ്ങൾ പുറപ്പെടുകയാണ് ബണ്ണാർക്കട്ടിയിൽ വന്ന് ഞങ്ങളെ പിക്ക് ചെയ്യണമെന്ന്. അതിനു ശേഷം അവർ ബസ് കയറി യാത്ര തുടങ്ങി. എന്നാൽ നിർഭാഗ്യവശാൽ ആസന്ദേശം പേജറിൽ എനിക്കു കിട്ടിയില്ല. അതുകൊണ്ട് ജീപ്പും കൊണ്ട് അവരെ കൊണ്ടുവരാൻ പോയതുമില്ല. ബണ്ണാർക്കാട്ട് ബസ് ഇറങ്ങിയ വിനീതച്ചനും മോളിചേച്ചിയും ആശ്രമത്തിന്റെ വണ്ടി കാണായ്കയാൽ നടക്കാൻ തീരുമാനിച്ചു. വഴിയിൽ വെച്ച് വണ്ടി കാണുകയാണെങ്കിൽ കയറാമെന്ന ചിന്തയോടെ, സന്ധ്യാസമയമായിരുന്നു. നടന്ന് ഏകദേശം ഒരു കിലോമീറ്റർ കഴിയുമ്പോൾ നാഷണൽ പാർക്കിന്റെ ഗേറ്റും യൂക്കാലിമരങ്ങൾ നിറഞ്ഞുനില്ക്കുന്ന കാടുമുണ്ട്. അവിടെ

എത്തിയപ്പോൾ അവർക്കു മുമ്പേ നടന്നു നീങ്ങിയിരുന്ന രണ്ടു ചെറുപ്പക്കാർ അച്ചനെ പിടികൂടി തോളിൽ കിടന്നിരുന്ന ബാഗ് പിടിച്ചുപറിക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചു. എന്നാൽ അച്ചൻ വിട്ടുകൊടുത്തില്ല. ബാഗ് നിറയെ പണമാണെന്നാണ് അവർ കരുതിയത്. എന്നാൽ ബാഗിനകത്ത് മാതാവിന്റെ ഒരു രൂപമല്ലാതെ മറ്റൊന്നുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. കവർച്ചക്കാരായ രണ്ടു ചെറുപ്പക്കാർ അച്ചനെ മാറിമാറി അടിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. എന്നാൽ ഒരു അടിപോലും അച്ചന്റെ ദേഹത്ത് കൊണ്ടില്ല. കരാട്ടെ പഠിച്ചവനെപ്പോലെ അതിവിദഗ്ധമായി അച്ചൻ എല്ലാം തടഞ്ഞു. അപ്പോൾ ഒരുവൻ കഠാരയെടുത്ത് അച്ചനെ കുത്താൻ ശ്രമിച്ചു. എന്നാൽ അച്ചൻ അതും പിടിച്ച് സ്വന്തം കൈക്കലാക്കി. ഇത് കണ്ടുനിന്ന മോളിചേച്ചി ഉറക്കെ നിലവിളിക്കുന്നത് കേട്ട് ആ വഴിയേ വന്ന ഒരു മോട്ടോർസൈക്കിൾ യാത്രികൻ ലൈറ്റിട്ടപ്പോൾ കള്ളന്മാർ രണ്ടുപേരും കാട്ടിലേക്കു ഓടി മറഞ്ഞു.

ഭയത്തോടും, വിറയലോടും കൂടെ ഗ്രാമവാസികളോടുചേർന്ന് നടന്നു വന്ന അച്ചൻ എന്നോടു എന്തേ വണ്ടി കൊണ്ടുവന്നില്ല എന്ന് ചോദിച്ചു. അച്ചന്റെ സന്ദേശം പേജറിൽ കിട്ടിയില്ലെന്ന് ഞാൻ മറുപടി പറഞ്ഞു. വഴിയിൽ വെച്ചുണ്ടായ കഥകൾ കേട്ടപ്പോൾ ഞാൻ ചോദിച്ചു, അച്ചന് ഇത് എങ്ങിനെ സാധിച്ചു. ബാഗ് വിട്ടുകൊടുത്തില്ല. ദേഹോപദ്രവം ഒന്നുമേറ്റില്ല. കഠാരയും പിടിച്ചു വാങ്ങിയിരിക്കുന്നു. വിനീതച്ചൻ മറുപടി പറഞ്ഞു, "മാതാവേ, എന്നെ രക്ഷിക്കണമെ" എന്ന് പറഞ്ഞതുമാത്രമെ എനിക്കു ഓർമ്മയുള്ളൂ. പിന്നെ ആരൊക്കെയോ എന്നെ സംരക്ഷിക്കുകയായിരുന്നുവെന്ന്. അതേ, പരിശുദ്ധ അമ്മയുടെ ശക്തമായ കരങ്ങളിൽ വിനീതച്ചൻ സുരക്ഷിതനായിരുന്നു.

2. കരുതലിന്റെ മനുഷ്യൻ

ബാംഗളൂരിൽ ആശ്രമം തുടങ്ങിയ കാലം മുതൽ കാട്ടാനകളുടെ ശല്യം വളരെ ശക്തമായിരുന്നു. മിക്കവാറും ദിവസങ്ങളിൽ രണ്ടു മൂന്നു തവണ രാത്രിയിൽ ആനകൾ വരുമായിരുന്നു. വന്നു കഴിഞ്ഞാൽ വെച്ചിരിക്കുന്ന തെങ്ങും, വാഴയും മറ്റുവിളകളും നശിപ്പിച്ചിരുന്നു. ആന വരുമ്പോഴെല്ലാം ആശ്രമത്തിൽ വളർത്തിയിരുന്ന പട്ടികൾ കുരച്ച് ഞങ്ങളെ അറിയിക്കുമായിരുന്നു.വലിയൊരു ടോർച്ചും, പടക്കങ്ങളുമായി ആനയെ ഓടിക്കാൻ ഞാൻ പുറത്തിറങ്ങുമ്പോൾ വിനീതച്ചൻ തന്റെ മുറിയിൽ നിന്ന് ജനൽ വഴി എന്നോടുപറയുമായിരുന്നു, "അച്ചൻ ആനയെ ഓടിച്ച് തീരുന്നത് വരെ ഞാൻ കൊന്ത ചൊല്ലി പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കാം. ധൈര്യമായി പൊയ്കൊള്ളുക, ഒന്നും സംഭവിക്കില്ല. ഓടാൻ എനിക്കു സാധിക്കാത്തതുകൊണ്ട് ഞാൻ വരുന്നില്ല" എന്ന്: കരുതലിന്റെ മഹനീയ മാതൃക.

വിനീതച്ചന്റെ സഹോദരൻ തോമസ്ചേട്ടന്റെ മകൻ ആക്റ്റോയുടെ കല്ല്യാണത്തിനു ആശ്രമത്തിൻ നിന്ന് വിനീ തച്ചനും, ജോസ്ചേട്ടനും മോളിചേച്ചിയും ഞാനും പോയിരുന്നു. വിവാഹത്തിന്റെ തലേദിവസം അത്താഴം കഴിഞ്ഞ് കിടന്നത് വിനീതച്ചനും ഞാനും ഒരു മുറിയിലായിരുന്നു. കുറച്ചുനേരം സംസാരിച്ചതിനു ശേഷം നമുക്ക് ഉറങ്ങാമെന്ന് വിനീതച്ചൻ പറഞ്ഞു. പറഞ്ഞ് 5 മിനിറ്റിനകം വിനീതച്ചൻ ഉറങ്ങുകയും കൂർക്കം വലിക്കാനും തുടങ്ങി. കൂർക്കം വലിയുടെ സ്വരം നിമിത്തം എനിക്കു ഉറങ്ങാൻ കഴിഞ്ഞില്ല ഏതാനും മണിക്കൂറുകൾ തിരിഞ്ഞും മറിഞ്ഞും കിടന്നെങ്കിലും ഉറങ്ങാൻ സാധിച്ചില്ല. ഞാൻ എഴുന്നേറ്റ് മുറിയിലെ ഒരു കസേരയിൽ ഇരുന്നു. കുറെ സമയത്തിനുശേഷം അച്ചൻ കണ്ണു തുറന്നപ്പോൾ ഞാൻ കസേരയിൽ ഇരിക്കുന്നത് കണ്ട് ചോദിച്ചു: "എന്തേ ഉറങ്ങാതെ കസേരയിലിരിക്കുന്നതെന്ന്? അച്ചന്റെ കൂർക്കം വലികാരണം എനിക്കു ഉറങ്ങാൻ പറ്റുന്നില്ലാ" യെന്ന് മറുപടി പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ അച്ചൻ പറഞ്ഞു, "സോറി, എന്നെ വിളിക്കാമായിരുന്നില്ലെ. സാരമില്ല; ഇനി ആൻേറാച്ചൻ കിടന്നുറങ്ങിക്കോ, ഞാൻ കസേരയിലിരുന്നു പ്രാർത്ഥിച്ചു കൊള്ളാം." ഇതാണ് വിനീതച്ചന്റെ എളിമയും കരുതലും. ഇതു പോലെ ഒരുപാട് സംഭവങ്ങളുണ്ട് പറയാൻ.

3. ക്ഷമിക്കുന്ന, മറക്കുന്ന വിനീതച്ചൻ

ആരൊക്കെ, എത്രയൊക്കെ അച്ചനെ വിമർശിക്കുകയും കുറ്റപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്താലും പ്രതികാരം ചെയ്യുക എന്നത് വിനീതച്ചന്റെ നിഘണ്ടുവിലില്ല. എത്ര വലിയ തെറ്റ് ചെയ്തവരോടും അച്ചന് ക്ഷമിക്കാൻ ഒരു ബുദ്ധിമുട്ടുമില്ല. തെറ്റു ചെയ്തവരോട് "ഏഴല്ല, എഴുപത് പ്രാവശ്യം" എന്ന ബൈബിൾ വാചകം വിനീതച്ചൻ അന്വർത്ഥമാക്കിയിരുന്നു. താൻ എന്തെങ്കിലും വീഴ്ച വരുത്തിയെന്ന് അറിഞ്ഞാൽ ഒരു കുഞ്ഞിനെപ്പോലെ വന്ന് ക്ഷമ ചോദിക്കാനും അച്ചനു കഴിയുമായിരുന്നു.

ഒരിക്കൽ ജോലിക്കാരുമായി എന്തോ കാര്യത്തിന് ഞാൻ അവരോട് നീരസത്തോടെ സംസാരിക്കുകയും, അവരെ ശകാരിക്കുകയും ചെയ്തു. അതിന്റെ ഫലമായി എന്റെ മുഖത്തെ സന്തോഷം മറയുകയും, വിനീതച്ചനോടുപോലും സംസാരിക്കാതിരിക്കുകയും ചെയ്തു. വിഷമിച്ചിരിക്കുന്ന എന്റെ ഭാവം കണ്ടിട്ട് അച്ചൻ എന്റെ വാതില്ക്കൽ മുട്ടി, വാതിൽ തുറന്ന എന്നോടു അച്ചൻ ആദ്യം പറഞ്ഞത്, "എന്താ ആൻേറാച്ചാ, വിഷമിച്ചിരിക്കുന്നേ? ഞാൻ വാക്കുകൊണ്ടോ, പ്രവർത്തി കൊണ്ടോ അച്ചനെ വേദനിപ്പിച്ചുവോ? ഉണ്ടെങ്കിൽ ഞാൻ മാപ്പുചോദിക്കുന്നു. എന്നോടു

ക്ഷമിക്കുക. ഇങ്ങനെ മിണ്ടാതിരിക്കരുത്." ഇത് കേട്ടപ്പോൾ ഞാൻ പറഞ്ഞു, അച്ചൻ എന്തെങ്കിലും ചെയ്തിട്ടോ, പറഞ്ഞിട്ടോ അല്ല. ജോലിക്കാരുമായുള്ള അഭിപ്രായ വ്യത്യാസംകൊണ്ട് സംഭവിച്ചതാണെന്ന്. എന്നിട്ട് ഞാൻ പറഞ്ഞു: "You are so great, Father." അതിനു അച്ചന്റെ മറുപടി: "You are also great."

ആശ്രമത്തിനു അദ്യകാലങ്ങളിൽ നല്ല വഴിയില്ലായിരുന്നു, വില്ലേജിനുള്ളിൽ കൂടെ ഒരു നടപ്പാതമാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. ആശ്രമത്തിനടുത്തുള്ള സിസ്റ്റേഴ്സ് നമ്മുടെ കുറച്ചു സ്ഥലം അവർക്ക് കൊടുത്താൽ വഴി ഉണ്ടാക്കാനുള്ള സ്ഥലം നമുക്ക് തരാമെന്ന് പറഞ്ഞു. വിനീതച്ചന്റെ സമയോചിതമായ ഇടപെടൽ നിമിത്തമാണ് കുറഞ്ഞ വിലയ്ക്ക് സിസ്റ്റേഴ്സിന് അവരുടെ സ്ഥലം വാങ്ങിക്കാൻ സാധിച്ചത്. അതിന്റെ പ്രത്യുപകാരം എന്ന നിലക്കാണ് അവർ ഈ വാഗ്ദാനം നടത്തിയത്. എന്തായാലും ഞങ്ങൾക്ക് ഒത്തിരി സന്തോഷം തോന്നി. എന്നാൽ ഏതാനും ആഴ്ചകൾക്കുള്ളിൽ അവർ പറഞ്ഞു: 'ഞങ്ങൾക്ക് ആശ്രമത്തിന്റെ സ്ഥലമായിട്ട് വെച്ചുമാറാൻ താല്പര്യമില്ല. ഞങ്ങൾ വഴിക്കുവേണ്ടി നിങ്ങൾക്കു നല്കുന്ന സ്ഥലത്തിനുള്ള പണം നല്കിയാൽ മതിയെന്ന്. വിനീതച്ചൻ സമ്മതിച്ചു. എന്നാൽ ഉടനെ പണം തരാൻ കൈയ്യിൽ കാശില്ല. ഒരു മാസത്തിനുശേഷം ജർമ്മനിയിൽ പോകുന്നുണ്ട്. പോയിവന്നതിനുശേഷം പണം തരാം. സ്ഥലം രജിസ്റ്റർ ചെയ്യാമെന്ന് പറഞ്ഞു. സിസ്റ്റേഴ്സ് വളരെ സന്തോഷത്തോടെ ആ ആശയം സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്തു. സിസ്റ്റേഴ്സുമായി പങ്കുവെച്ച ആശയങ്ങൾ എന്നോടു പറഞ്ഞപ്പോൾ ഞാൻ പ്രതികരിച്ചു: ഈ പറഞ്ഞതു ഒരു എഗ്രിമെൻറ് എഴുതിവെക്കുന്നത് നല്ലതാണ്; പിന്നീട് ആരുടെ ഭാഗത്തുനിന്നും വാക്കുമാറാതിരിക്കാൻ അതു സഹായിക്കുമെന്ന്. എന്നാൽ വിനീതച്ചൻ എന്നെ തിരുത്തി: അച്ചന്റെ കാഴ്ചപ്പാട് ശരിയല്ല; നമ്മൾ അങ്ങനെ നൈയാമികമായി അതിനെ കാണരുത്. സ്നേഹബന്ധത്തിലാണ് ഇതെല്ലാം കാണേണ്ടതെന്നും, പരസ്പര വിശ്വാസം വേണമെന്നും എന്നെ ഓർമ്മപ്പെടുത്തി.

ഒരു മാസത്തിനുശേഷം വിനീതച്ചൻ ജർമ്മനിയിൽ പോയി. ഏകദേശം മൂന്നു നാല് ആഴ്ചയിലെ ധ്യാനിപ്പിക്കലും, ക്ലാസുകളും കഴിഞ്ഞ് അച്ചൻ ആശ്രമത്തിൽ തിരിച്ചെത്തി. എന്നാൽ അച്ചൻ വരുന്നതിനു മുമ്പേ സിസ്റ്റേഴ്സ് തരാമെന്ന് പറഞ്ഞ സ്ഥലത്ത് മതിൽ പണിതു. മതിൽ പണിതകാര്യം അച്ചനോടു പറഞ്ഞപ്പോൾ അത് താല്ക്കാലികമായി ആനവരാതിരിക്കാൻ കെട്ടിയതാകാമെന്നും ഞാൻ പണം കൊണ്ടുവന്നിട്ടുണ്ടെന്നറിയുമ്പോൾ തുറന്നു തരുമെന്ന് വിശ്വസിക്കുകയും ചെയ്തു.

വന്നതിൻെറ പിറ്റേദിവസം തന്നെ ജർമ്മനിയിൽ നിന്ന് കൊണ്ടുവന്ന സമ്മാനങ്ങളും, മധുരപലഹാരങ്ങളുമായി വിനീതച്ചൻ കോൺവെൻറിൽ പോയി. വഴി വാങ്ങാനുള്ള പണം സംഘടിപ്പിച്ചുവെന്ന് പറഞ്ഞു. എന്നാൽ സിസ്റ്റേഴ്സ് അവരുടെ തീരുമാനം മാറ്റിയ കാര്യം അച്ചനെ അറിയിച്ചു. ആശ്രമത്തിനു വഴിക്കുള്ള സ്ഥലം കൊടുത്താൽ അവരുടെ ണ്മതസ്ഥത്മൻറ്യതയെ (സ്വകാര്യത) ബാധിക്കുമെന്നും, അതിനാൽ സ്ഥലം കൊടുക്കേണ്ടതില്ലെന്നും തീരുമാനിച്ചുവെന്ന്; വളരെയധികം വേദന തോന്നിയെങ്കിലും വിനീതച്ചൻ അത് കാണിച്ചില്ല. അവരുടെ തീരുമാനത്തെ ബഹുമാനിക്കുകയും ചെയ്തു. ക്രിസ്തുമസ്സിൻെറ തലേദിവസമായിരുന്നതിനാൽ സിസ്റ്റേഴ്സ് വിനീതച്ചനോടു ആവശ്യപ്പെട്ടു അന്നത്തെ പാതിരാകുർബാന കോൺവെൻറിൽ വെച്ചു നടത്തുവാൻ. ആശ്രമത്തിലുള്ളവർ മഠത്തിൽ കുർബാനക്കുവരുവാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടു. വിനീതച്ചൻ അതും സമ്മതിച്ചു തിരിച്ചുപോന്നു.

ആശ്രമത്തിൽ വന്ന് നടന്ന സംഭവങ്ങൾ വിനീതച്ചൻ എന്നോടു വിവരിച്ചു. ഞാൻ ചൂടായി സംസാരിച്ചു. വിനീതച്ചന് പ്രായോഗിക ബുദ്ധിയില്ലെന്നും കുറ്റപ്പെടുത്തി. കുർബാനയ്ക്കു ഞാൻ മഠത്തിൽ വരികയില്ലെന്നും ഉറപ്പിച്ചു പറഞ്ഞു. എന്നാൽ വിനീതച്ചൻെറ മറുപടി ശാന്തമായി എൻെറ ചങ്കിൽ കുത്തി: "ആൻേറാച്ചാ, അച്ചൻെറ വികാരം ഞാൻ മനസ്സിലാക്കുന്നു. പക്ഷേ, അവരുടെ തീരുമാനത്തെ നമ്മൾ ബഹുമാനിക്കേണ്ടേ? അവരുടെ ഭാഗത്തു നിന്നു കൂടെ നാം ചിന്തിക്കണം, പ്രതികാരം ചെയ്താൽ അവരും നാമും തമ്മിൽ എന്തു വ്യത്യാസം. നാളെ ക്രിസ്തുമസ്സാണ്. സ്നേഹത്തിൻെറയും, സമാധാനത്തിൻെറയും സന്ദേശമാണ് ക്രിസ്തുവിൻെറ ജനനം നമുക്കു നല്കുന്ന സന്ദേശം." സന്ന്യാസവൈദികരായ നമുക്കു ക്ഷമിക്കാൻ സാധിക്കണമെന്ന ഒരു സാരോപദേശവും കൂടി എനിക്കു നല്കി.

4. നിഷ്ക്കളങ്കനും, സത്യസന്ധനുമായ വിനീതച്ചൻ

വിനീതച്ചൻെറ മുഖമുദ്രയായിരുന്നു നിഷ്ക്കളങ്കതയും സത്യസന്ധതയും. ആപൽഘട്ടത്തിൽപോലും കാര്യസാധ്യത്തിനായി അച്ചൻ നുണ പറയുകയോ, മറ്റുള്ളവരെ പറയാൻ പ്രേരിപ്പിക്കുകയോ ചെയ്തിരുന്നില്ല.

"സത്യം വത: ധർമ്മം ചര" എന്നതായിരുന്നു വിനീതച്ചൻെറ തത്വം. ചെയ്യാത്തത് ചെയ്തുവെന്ന് വരുത്തിതീർക്കുകയോ, മറ്റുള്ളവരുടെ കൈയ്യടി കിട്ടാനോ ശ്രമിച്ചിരുന്നില്ല. മുഖമൂടിയില്ലാത്ത, ദ്വയാർത്ഥങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കാത്ത യഥാർത്ഥ സന്ന്യാസവര്യൻ. നേരെ വാ നേരെ പോ എന്നതാണ് അച്ചൻെറ ശൈലി.

ഒരിക്കൽ വില്ലേജിലെ ഒരു പറ്റം ആടുകൾ ആശ്രമത്തിൽ കയറി പുല്ല് തിന്നുന്നതിനോടൊപ്പം കൃഷി ചെയ്തിരുന്ന വിളകളും തിന്നുവാൻ തുടങ്ങി. ആശ്രമത്തിലെ നായ കൂടിനു വെളിയിലായിരുന്നതുകൊണ്ട് ആടുകളെ ഓടിപ്പിക്കുകയും, ഒരെണ്ണത്തിനെ കടിച്ചു കൊല്ലുകയും ചെയ്തു. ഉച്ചഭക്ഷണത്തിനായി പുറത്തുവന്ന ഞങ്ങൾ നായ കടിച്ച് ചത്തു കിടക്കുന്ന ആടിനെ കണ്ടു. വില്ലേജുകാർ അറിഞ്ഞാൽ ഉണ്ടാകാവുന്ന ഭവിഷ്യത്തിനെ ഓർത്തപ്പോൾ ചത്ത ആടിനെ കുഴിച്ചിടുവാനും തീരുമാനിച്ചു. എന്നാൽ ആടിൻെറ ഉടമസ്ഥനോട് ഉണ്ടായ കാര്യം പറയാമെന്ന് വിനീതച്ചൻ പറഞ്ഞു. എന്നാൽ ഞങ്ങളുടെ നിർബ്ബന്ധത്തിന് വഴങ്ങി ഒന്നും പറയേണ്ടെന്ന് തീരുമാനിച്ചു. ഉച്ചതിരിഞ്ഞ് കാപ്പി കുടിക്കുവാൻ ഞങ്ങൾ പുറത്തിറങ്ങിയപ്പോൾ ആടിൻെറ ഉടമസ്ഥൻ കാണാതായ ആടിനെ തിരക്കി ആശ്രമത്തിലെത്തി. അദ്ദേഹത്തെ കണ്ടമാത്രയിൽ വിനീതച്ചൻ മലയാളത്തിൽ ചോദിച്ചു: ചത്ത ആടിനെ അന്വേഷിച്ചു വന്നതാണോയെന്ന്. ഉടനെ ഞങ്ങൾ വിനീതച്ചാ എന്ന് ഇരുത്തി വിളിച്ചു. വിനീതച്ചൻ പറഞ്ഞ മലയാളം മനസ്സിലാകാതിരുന്നതുകൊണ്ട് ഞങ്ങൾ കന്നടയിൽ ആശയം അല്പം മാറ്റി പറഞ്ഞു. എന്തിനാണ് ഇവിടെ വന്നതെന്നാണ് അച്ചൻ ചോദിച്ചതെന്ന്. കുറച്ചുനേരത്തെ അന്വേഷണത്തിനുശേഷം അദ്ദേഹം തിരിച്ചുപോയി. എന്നാൽ വിനീതച്ചൻ ഞങ്ങളോടു പറഞ്ഞു; പാവങ്ങൾ എത്രമാത്രം കഷ്ടപ്പെട്ടിട്ടാണ് ജീവിക്കുന്നത്. ആടിനെയും, മാടിനെയുമെല്ലാം വളർത്തി കിട്ടുന്ന തുച്ഛമായ വരുമാനമാണ് അവർക്കുള്ളത്. അതുകൊണ്ട് നമ്മൾ ചെയ്തത് ശരിയല്ല, അനീതിയാണ്. മാത്രവുമല്ല, സത്യം മറച്ചുവെച്ചു. ആശ്രമാംഗങ്ങളും സന്യാസികളുമായ നമ്മിൽ നിന്ന് ഇത്തരം പ്രവർത്തികൾ ഉണ്ടാകാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നില്ല. വിനീതച്ചൻെറ സത്യസന്ധതക്കു വേറെ ഉദാഹരണം ആവശ്യമില്ല.

വിനീതച്ചാ, അങ്ങ് ഞങ്ങളിൽ നിന്ന് വിടപറയുമ്പോൾ ഒരുപാട് വേദനയുണ്ട്, ജീവിതം കൊണ്ടും, മാതൃക കൊണ്ടും അങ്ങ് ഞങ്ങൾക്ക് പ്രചോദനമായിരുന്നു. സ്വർഗ്ഗത്തിലിരുന്നു കൊണ്ട് ഞങ്ങൾക്കു മാധ്യസ്ഥം വഹിക്കണമെ. ഏലീശ ഏലിയാ പ്രവാചകനോടു പറഞ്ഞതു പോലെ അച്ചൻെറ ഇരട്ടി ചൈതന്യം ഞങ്ങൾക്കു തരിക. അറിഞ്ഞുകൊണ്ടോ, അറിയാതെയോ എന്തെങ്കിലും വീഴ്ചകൾ ഞങ്ങളിൽനിന്നു വന്നുപോയിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ ഞങ്ങളോടു ക്ഷമിക്കണമെ. അങ്ങു ചെയ്ത എല്ലാ നന്മകൾക്കും ഞങ്ങൾ നന്ദി പറയുന്നു. അങ്ങയുടെ ഈ അന്ത്യയാത്രയിൽ ഞങ്ങളുടെ എളിയ പ്രാർത്ഥനയുണ്ടായിരിക്കും. ദൈവം എല്ലാവരെയും സമൃദ്ധമായി അനുഗ്രഹിക്കട്ടെ. പിതാവിൻെറയും, പുത്രൻെറയും, പരിശുദ്ധാത്മാവിൻെറയും നാമത്തിൽ, ആമ്മേൻ.

Acto Thomas Vadakethala

Father Vineeth's Nephew
(Bharathamatha, Palakkad, 1 June 2021)

നന്ദി

എന്റെ പേര് ആക്ടോ തോമസ്. ഞാൻ വിനീതച്ചന്റെ അനുജൻ തോമസിന്റെ മകനാണ്. ഞങ്ങളുടെ വല്ല്യപ്പൻ അച്ചന്റെ വേർപാടിൽ, ഞങ്ങൾ ഒരുപാട് വേദനിക്കുന്നു. എങ്കിലും അച്ചനെ നിങ്ങൾ വളരെ കാര്യമായി നോക്കിയതിനാൽ കുടുംബാംഗ ങ്ങളുടെ പ്രതിനിധിയായി രണ്ട് വാക്ക് സംസാരിക്കുവാൻ ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു.

അഭിവന്ദ്യ പാലക്കാട് രൂപതാദ്ധ്യക്ഷൻ മാർ ജേക്കബ് മനത്തോടത്ത് പിതാവേ, സി.എം.ഐ. സഭയുടെ വികാരി ജനറൽ ബഹുമാനപ്പെട്ട ജോസി താമരശ്ശേരി അച്ചാ, കോയമ്പത്തൂർ പ്രേഷിത പ്രോവിൻസിന്റെ പ്രൊവിൻഷ്യൽ സാജു ചക്കാലക്കൽ അച്ചാ, ബഹുമാനപ്പെട്ട വൈദികരെ, സന്യസ്തരെ, എന്റെ പ്രിയ കുടുംബാംഗങ്ങളെ, സുഹൃത്തുക്കളെ,

ഈ കൊറോണ കാലഘട്ടത്തിലും വിനീതച്ചന്റെ മൃതസംസ്ക്കാര കർമ്മങ്ങളിൽ പങ്കെടുക്കുവാൻ ഒത്തിരി തിര ക്കുകളുടെ ഇടയിൽ നിന്നും പാലക്കാട് രൂപതാദ്ധ്യക്ഷൻ അഭിവന്ദ്യ മാർ ജേക്കബ് മനത്തോടത്ത് പിതാവ് ഇവിടെ വന്നതിൽ ഞങ്ങൾക്ക് അതിയായ സന്തോഷമുണ്ട്. ഈ അവസരത്തിൽ ഞങ്ങൾ എല്ലാവരും പിതാവിനോട് ആത്മാർത്ഥമായി നന്ദി പറയുന്നു. ഇന്നത്തെ ദിവ്യബലിക്ക് മുഖ്യകാർമ്മികത്വം വഹിച്ച സി.എം.ഐ. സഭയുടെ വികാരി ജനറാൾ ബഹുമാനപ്പെട്ട ജോസി താമരശ്ശേരി അച്ചന് ഞങ്ങൾ പ്രത്യേകം നന്ദി പറഞ്ഞു കൊള്ളുന്നു.

അദ്ധ്യാപകനായിരുന്ന കാലം മുതലേ വിനീതച്ചന് സാജു അച്ചനുമായുള്ള അഭേദ്യമായ ബന്ധം എനിക്കറിയാവു ന്നതാണ്. എന്റെ അറിവ് ശരിയാണെങ്കിൽ അച്ചന്റെ പ്രിയ ശിഷ്യന്മാരിൽ ഒരാളായ സാജു അച്ചൻ, വിനീതച്ചന്റെ അവസാന കാലത്ത് അച്ചന്റെ പ്രൊവിൻഷ്യൽ ആയി വന്നത് ഒരു ദൈവനിയോഗമാണെന്ന് ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു. വിനീതച്ചന്റെ അന്ത്യനാളുകളിലും മരണത്തിനുശേഷവും എല്ലാ കാര്യങ്ങളും ഞങ്ങളെ അറിയിക്കുന്നതിനും ഭംഗിയായി നിർവ്വഹിക്കുന്നതിനും വളരെ പക്വതയോടും അതിനേക്കാളേറെ സൗമ്യതയോടും കൂടെ നേതൃത്വം നൽകിയ

ബഹുമാനപ്പെട്ട സാജു ചക്കാലക്കൽ അച്ചന് കുടുംബാംഗങ്ങളുടെയും എന്റെ വ്യക്തിപരമായ പേരിലും ഞാൻ പ്രത്യേകം നന്ദി പറഞ്ഞുകൊള്ളുന്നു.

അതുപോലെതന്നെ മുൻ പ്രൊവിൻഷ്യൽമാരായ എല്ലാ അച്ചന്മാർക്കും ഈ അവസരത്തിൽ കുടുംബാംഗങ്ങളുടെ പേരിൽ ഞാൻ നന്ദി രേഖപ്പെടുത്തുന്നു. വിനീതച്ചൻ വിശ്രമ ജീവിതം നയിച്ച അവസാന കാലഘട്ടങ്ങളിൽ അദ്ദേഹത്തെ ഒരു കുടുംബാംഗത്തെ പോലെ പരിപാലിച്ചുപോന്ന ജോൺ തട്ടിൽ അച്ചനും ജോയ് കോളേങ്ങാടൻ അച്ചനും ഞാൻ നന്ദി രേഖപ്പെടുത്തുന്നു.

മിക്ക ദിവസങ്ങളിലും പ്രേഷിതാരാം ആശ്രമത്തിലെ കൊച്ചച്ചനായ പ്രതാപ് അച്ചൻ വിനീതച്ചന്റെ എല്ലാ വിശേഷങ്ങളും ഞങ്ങളെ അറിയിക്കാറുണ്ടായിരുന്നു. ഒരു കൊച്ചുമോൻ വല്ല്യപ്പച്ചനെ നോക്കുന്നതുപോലെ വിനീതച്ചനെ ശുശ്രൂഷിച്ച പ്രതാപ് തുരുത്തുമാലി അച്ചനും വിനീതച്ചന് താങ്ങും തണലുമായി നിന്ന ക്രിസ്റ്റോക്കും, ആൻറണി ചേട്ടനും പ്രേഷിതാരാമിലെ എല്ലാ വൈദികർക്കും സഹോദരങ്ങൾക്കും കുടുംബാംഗങ്ങളുടെ പേരിലും എന്റെ വ്യക്തിപരമായ പേരിലും ഞാൻ നന്ദി പറഞ്ഞുകൊള്ളുന്നു.

വിനീതച്ചന്റെ അവസാന നാളുകളിൽ അച്ചനെ ശുശ്രൂഷിച്ച അമല ആശുപത്രിയിലെ ഡയറക്ടർ, ബഹുമാനപ്പെട്ട ജൂലിയസ് അറയ്ക്കൽ അച്ചനും, വിനീതച്ചന്റെ ശവസംസ്ക്കാര ശുശ്രൂഷക്കുവേണ്ട (crematio) എല്ലാ സജ്ജീകരണങ്ങളും ഒരുക്കിയ എല്ലാവർക്കും ഞാൻ നന്ദി പറഞ്ഞു കൊള്ളുന്നു.

ഇന്നത്തെ വിശുദ്ധ ബലിയിൽ വിനീതച്ചനെ കുറിച്ച് ജീവിതാനുഭവം പങ്കുവെച്ച ബഹുമാനപ്പെട്ട ആൻേറാ വട്ടക്കുഴി അച്ചനെ എനിക്ക് വളരെ കാലമായുള്ള പരിചയമുണ്ട്.പതിനെട്ടു വർഷം വിദ്യാവനം ആശ്രമത്തിൽ വിനീതച്ചനോടൊപ്പം അച്ചന്റെ ഇടവും വലവും ആയി നടന്നിരുന്നത് ആൻേറാ അച്ചനാണ്. വിനീതച്ചന്റെ ഏതൊരു കാര്യത്തിനും ഞങ്ങൾ സമീപിച്ചിരുന്നതും ആൻേറാ അച്ചനെയാണ്. വിനീതച്ചന് ആൻേറാ അച്ചനോടുള്ള പുത്ര തുല്യമായ വാത്സല്യം ഞങ്ങളുടെ കുടുംബത്തിലെ എല്ലാവർക്കും അറിയാവുന്നതാണ്. ഒരു മൂത്ത ജേഷ്ഠനെപോലെ ഞാൻ കാണുന്ന ആൻേറാ വട്ടക്കുഴി അച്ചനോട് കുടുംബാംഗങ്ങളുടെ പേരിലും എന്റെ വ്യക്തിപരമായ പേരിലും ഞാൻ നന്ദി പറഞ്ഞുകൊള്ളുന്നു.

ഇവിടെ സന്നിഹിതരല്ലെങ്കിലും ഈ കർമ്മങ്ങൾ ഓൺലൈൻ ആയി കണ്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന വിനീതച്ചൻ മക്കളെ പോലെ സ്നേഹിച്ചിരുന്ന മോളിചേച്ചിയും, ജോസ്ചേട്ടനും

ഉണ്ട്. 1983 മുതൽ മോളിചേച്ചിയും, ജോസ്ചേട്ടനും വിനീതച്ചന്റെ ഒപ്പം ഉണ്ട്. വിദ്യാവനം ആശ്രമത്തിന്റെ ആരംഭം മുതലേ മോളിചേച്ചി പേഴ്സണൽ സെക്രട്ടറിയായി വിനീതച്ചന്റെ കൂടെ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഈ രണ്ടു പേരോടും കുടുംബാംഗങ്ങളുടെ പേരിലും എന്റെ വ്യക്തിപരമായ പേരിലും ഞാൻ നന്ദി പറഞ്ഞു കൊള്ളുന്നു.

ഇന്നത്തെ കർമ്മങ്ങൾ എല്ലാം ഭംഗിയായി നടത്തുവാൻ സ്ഥലവും സൗകര്യവും ഒരുക്കിതന്ന, വിനീതച്ചൻ അംഗമായിട്ടുള്ള ഭാരതമാതാ ആശ്രമത്തിലെ സുപ്പീരിയർ അച്ചനോടും മറ്റെല്ലാവരോടും കുടുംബാംഗങ്ങളുടെ പേരിൽ പ്രത്യേകം നന്ദി പറഞ്ഞു കൊള്ളുന്നു.

വിനീതച്ചൻ അസുഖമായി കിടന്നപ്പോൾ മുതൽ ഈ നിമിഷം വരെ പ്രാർത്ഥനയിലൂടെയും സാന്നിദ്ധ്യത്തിലൂടെയും ഞങ്ങളെ സമാശ്വസിപ്പിച്ച എല്ലാവർക്കും ഞങ്ങളുടെ കുടുംബാംഗങ്ങളുടെ പേരിൽ നന്ദി പറഞ്ഞു കൊള്ളുന്നു.

വിനീതച്ചന്റെ വിയോഗം ഞങ്ങൾക്ക് ഒരുപാട് വേദന നൽകുന്നുണ്ട്. നിങ്ങളുടെ വിലയേറിയ പ്രാർത്ഥനയിൽ വിനീതച്ചനേയും ഞങ്ങളെയും ഓർക്കണമേ. ഒരിക്കൽ കൂടി എല്ലാവർക്കും നന്ദി പറഞ്ഞുകൊണ്ട് ഞാൻ നിറുത്തുന്നു.

Sheejo Attupuram CMI

Councillor, Preshitha-Coimbatore

വിനീതച്ചൻ ഒരു പുണ്യവര്യൻ. അനേകരുടെ ജീവിതത്തിൽ ഗുരുവായി വെളിച്ചം പകർന്നു കൊടുത്ത ഒരു പ്രകാശഗോപുരം. മരിക്കാത്ത ഓർമ്മകളുമായി അച്ചന്റെ ജ്ഞാനവും വിജ്ഞാനവും ഇന്നും നമ്മിൽ ജീവിക്കുന്നു. അച്ചൻ പ്രഭാഷണം ആരംഭിച്ചാൽ പിന്നെ അച്ചനല്ല മറിച്ച് ദൈവസ്വരമാണ് നിർഗളിക്കുക; പിന്നെ അച്ചൻ വേറെ ഒരു ലോകത്തിലാണ്. വാക്കുകളിലെ എളിമയും ശുദ്ധിയും മാന്യതയും ഉയർന്ന സംസ്കാരം വിളിച്ചോതുന്നതാണ്.

ഹൃദയത്തിൽ ദൈവത്തിന്റെ കയ്യൊപ്പുള്ള ഒരു മഹാത്മാവ്. വിനീതച്ചന്റെ സംസാരം എപ്പോഴും ക്രിസ്തു നിബിഡമായിരുന്നു. വ്യക്തിബന്ധങ്ങളിൽ ക്രിസ്തുവിന്റെ സാന്നിധ്യം ഉണ്ടെങ്കിൽ ആ ബന്ധങ്ങളെല്ലാം പവിത്രമായിരുന്നു എന്നതായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചിന്ത. ഓർമ്മകളിലെ വിനീതച്ചൻ ആശയങ്ങളിലൂടെ ജീവിക്കട്ടെ.

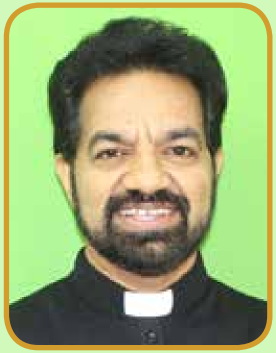

Johnson Valiyakulathil CMI

Vicar Provincial (Bharathamatha, Palakkad, 1 June 2021)

Gratitude…

വയസ്സ് 86 ആയിരുന്നുവെങ്കിലും മരണത്തോട് മല്ലിട്ടു തിരിച്ചുവരും എന്നുതന്നെയായിരുന്നു പ്രതീക്ഷ. യാത്രയായി വിനീതച്ചൻ നിദ്രയിലേക്ക്... ജ്ഞാനത്തിന്റെ നിറവിൽ നിന്ന് ആ ചിരി വിട്ടുപോകുന്നില്ല. ബഹുമാനപ്പെട്ട ആൻസൻ പാണേങ്ങാടനച്ചന്റെ വിനീതച്ചനെ കുറിച്ചുള്ള ഓർമ്മക്കുറിപ്പുകളാണിവ. വിനീതച്ചൻ പ്രേഷിത പ്രൊവിൻസിന്റെ ഒരംഗമെന്നതിലുപരി, സി.എം.ഐ. സഭയുടെ സ്വന്തം അംഗം എന്ന നിലയിലാണ് സഭാംഗങ്ങൾ കണ്ടിരുന്നത്. ബഹുമാനപ്പെട്ട തോമസ് ഐക്കരച്ചന്റെ വാക്കുകളിൽ, “At the sad demise of Fr. Vineeth, our CMI Congregation has lost one of her best and illustrious sons!” ഇനി ശാരീരികമായി വിനീതച്ചൻ നമ്മോടു കൂടെയില്ലെങ്കിലും, അദ്ദേഹം സ്ഥാപിച്ച വിദ്യാവനം എന്ന ആശ്രമത്തിലൂടെ, അദ്ദേഹം നമുക്ക് നൽകിയ വിലപ്പെട്ട ഗ്രന്ഥങ്ങളിലൂടെ, രചനകളിലൂടെ മൂല്യങ്ങളിലൂടെ എന്നും നമ്മോടൊപ്പം ഉണ്ടായിരിക്കും. വിനീതച്ചൻ കാണിച്ചു തന്ന നല്ല ജീവിതത്തിന് ഒരായിരം നന്ദി.

നമ്മുടെ ദു:ഖത്തിലും സന്തോഷത്തിലും നമ്മോട് ചേർന്ന് നില്ക്കുന്നവരാണ് നമ്മുടെ രൂപതാദ്ധ്യക്ഷന്മാർ. ഇന്നലെ മണ്ണൂത്തിയിലെ പ്രേഷിതാരാമിൽ നമ്മെ ആശ്വസിപ്പിക്കുകയും വിനീതച്ചന് വേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കുകയും ചെയ്ത ആൻഡ്രൂസ് പിതാവിനെയും, ടോണി പിതാവിനെയും, ഇന്നത്തെ ശുശ്രൂഷയിൽ പങ്കെടുത്ത് വിനീതച്ചനെ യാത്രയാക്കാനെത്തിയ ജേക്കബ് മനത്തോടത്ത് പിതാവിനെയും, സന്ദേശങ്ങളിലൂടെ വിനീതച്ചനുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കുകയും, നമ്മെ ആശ്വസിപ്പിക്കുകയും ചെയ്ത എല്ലാ പിതാക്കന്മാരെയും നന്ദിയോടെ അനുസ്മരിക്കുന്നു. ബഹുമാനപ്പെട്ട ജനറാളച്ചനെയും, സി.എം.ഐ. സഭയെ പ്രതിനിധീകരിച്ച് ഈ കർമ്മത്തിൽ പങ്കെടുക്കുവാൻ എത്തിയിരിക്കുന്ന ജോസി അച്ചനെയും ബഹുമാനപ്പെട്ട ഓഡിറ്റർ ബാബു മറ്റത്തിലച്ചനെയും നന്ദിയോടെ അനുസ്മരിക്കുന്നു.

ബഹുമാനപ്പെട്ട പ്രൊവിൻഷ്യൽ സാജു ചക്കാലക്കൽ അച്ചനും വിനീതച്ചനും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം വാക്കുകളിൽ ഒതുക്കുവാൻ ആവില്ല. ഒരു പക്ഷേ വിനീതച്ചന്റെ വേർപാടിൽ ഏറ്റവും അധികം വേദനിക്കുന്ന വ്യക്തിയായിരിക്കാം പ്രൊവിൻഷ്യൽ അച്ചൻ. അത്രയ്ക്കു ഗാഢമായിരുന്നു അവർ തമ്മിലുള്ള സ്നേഹബന്ധം. വിനീതച്ചന്റെ മരണസമയത്ത് അച്ചൻ നാട്ടിലുണ്ടായിരുന്നു. ആ നിമിഷം മുതൽ ഈ നിമിഷംവരെ വിനീതച്ചന് ഏറ്റവും മനോഹരമായ ഒരു ഫ്യൂണറൽ നൽകണമെന്ന ആഗ്രഹത്തോടു കൂടി ഓടിനടന്ന്, സ്വന്തം മകനെപ്പോലെ എല്ലാ കാര്യങ്ങളും ക്രമീകരിച്ച ബഹുമാനപ്പെട്ട പ്രൊവിൻഷ്യൽ അച്ചനും, പ്രൊവിൻഷ്യാളച്ചനോട് ചേർന്ന് നിന്ന കൗൺസിലർ

അച്ചന്മാർക്ക് എല്ലാവർക്കും നന്ദി. ദേവമാതാ പ്രൊവിൻഷ്യൽ ഡേവിസ് പനക്കലച്ചനെയും, അമല ആശുപത്രിയിലെ ഡയറക്ടർ ഫാ. ജൂലിയസ് അച്ചനെയും മറ്റ് അച്ചന്മാരെയും, വിനീത് അച്ചനെ ശുശ്രൂഷിച്ചവരെയും നമ്മുടെ പാലന ആശുപത്രി ഡയറക്ടറായ വാൾട്ടർ അച്ചനെയും, തൃശ്ശൂർ പ്രോവിൻസിൽ നിന്ന് വന്നിരിക്കുന്ന മറ്റ് എല്ലാ അച്ചന്മാരെയും, കെനിയൻ പ്രതിനിധിയായിരിക്കുന്ന ജേക്കബ് ആച്ചാണ്ടിയച്ചനെയും നന്ദിയോടെ ഓർക്കുന്നു. കൊച്ചി പ്രൊവിൻഷ്യൽ ബെന്നി നൽക്കര അച്ചനും സാഗർ ഭവനിലെ അച്ചന്മാരും ഇന്നലെ മണ്ണുത്തിയിൽ എത്തി വിനീതച്ചനുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിച്ചിരുന്നു: എല്ലാവർക്കും നന്ദി.

കഴിഞ്ഞ 3 വർഷത്തോളം ബഹുമാനപ്പെട്ട വിനീതച്ചൻ വിശ്രമത്തിലായിരുന്ന മണ്ണുത്തിയിലെ പ്രേഷിതാരാമിലെ സുപ്പീരിയർ ബഹുമാനപ്പെട്ട ജോയ് കോളങ്ങാടൻ അച്ചനെയും, വിനീതച്ചന് യാതൊരു കുറവും വരാതെ സ്നേഹത്തോടെ ശുശ്രൂഷിച്ച പ്രതാപ് അച്ചനെയും, അർജ്ജുൻ ബ്രദറിനെയും മറ്റെല്ലാ അച്ചന്മാരെയും, വിനീതച്ചനെ ശുശ്രൂഷിച്ച ക്രിസ്റ്റോ, ആൻറണി ചേട്ടൻ, എന്നിവരെയും നന്ദിയോടെ ഓർക്കുന്നു. സ്വർഗ്ഗത്തിൽ നിന്ന് വിനീതച്ചൻ നിങ്ങൾക്കായി മാധ്യസ്ഥം വഹിക്കട്ടെ. ഭാരതമാതാ ആശ്രമത്തിലെ പ്രിയോർ റൂപ്പർട്ട് അച്ചനെയും, ഇന്നത്തെ ശുശ്രൂഷയ്ക്ക് നേതൃത്വം വഹിച്ച ഫിലിപ്പ് അച്ചനെയും, ജെയ്സൺ അച്ചനെയും, മറ്റ് ശെമ്മാശന്മാരെയും ഇന്നത്തെ ഗായകസംഘത്തെ നയിച്ച അനിൽ–ലിൻേറഷ് അച്ചന്മാരെയും ഇന്നത്തെ കർമ്മങ്ങളെല്ലാം ക്രമപ്പെടുത്തിയ എം.സി.യും വിദ്യാഭ്യാസ കൗൺസിലറുമായ പോൾ തെക്കിനിയത്ത് അച്ചനെയും നന്ദിയോടെ ഓർക്കുന്നു. 18 വർഷത്തെ വിനീതച്ചനുമായുള്ള തൻെറ ജീവിതാനുഭവങ്ങളെ ഇന്നേ ദിവസം നമ്മളുമായി പങ്കുവെച്ച്, വിനീതച്ചൻെറ വിശുദ്ധി ഒന്നു കൂടെ നമ്മുടെ മുൻപിൽ അവതരിപ്പിച്ച ആൻേറാ വട്ടക്കുഴി അച്ചനോടൊപ്പം ധർമ്മാരാമിൽ നിന്ന് വന്ന ജോബി, നന്തിക്കര അച്ചന്മാരെയും, പ്രാത്ഥനയോടുകൂടി നമ്മോടൊപ്പം ആയിരിക്കുന്ന ധർമ്മാരാമിലെ എല്ലാവരെയും നന്ദിയോടെ ഓർക്കുന്നു,

വടക്കേത്തല ഫാമിലി എല്ലാവരും തന്നെ ഇന്നത്തെ കർമ്മങ്ങൾ ഓൺലൈനിൽ പങ്കെടുക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ പോലും ഇന്നത്തെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ വളരെ ചുരുക്കം പേർക്ക് മാത്രമേ ഇവിടെ എത്തിചേരുവാൻ സാധിച്ചിട്ടുള്ളൂ. വിനീതച്ചന്റെ സഹോദരനേയും, കുടുംബാഗങ്ങളെയും ഈയവസരത്തിൽ നന്ദിയോടെ ഓർക്കുന്നു. ആക്റ്റോ തന്റെ പ്രസംഗത്തിൽ പറഞ്ഞതുപോലെ വിനീതച്ചൻ എന്നും ഓർക്കുന്ന രണ്ട് പേരുകളാണ് ജോസും, മോളിയും. ഒരിക്കലും മറക്കാൻ പറ്റാത്ത സ്നേഹബന്ധം: വിനീതച്ചന്വേണ്ടി നിങ്ങൾ ചെയ്ത സ്നേഹത്തെ ഞങ്ങൾ നന്ദിയോടെ ഓർക്കുന്നു. വിനീതച്ചൻ സ്വർഗ്ഗത്തിൽ നിന്ന്കൊണ്ട് നമുക്കൊക്കെ വേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കട്ടെ.

ഇന്നത്തെ ശുശ്രൂഷയിൽ പങ്കെടുക്കുവാൻ എത്തിയ എല്ലാ അച്ചന്മാരെയും, സിസ്റ്റേഴ്സിനെയും, ബ്രദേഴ്സിനെയും, ഓൺലൈനിൽ കൂടി ഇന്നത്തെ കർമ്മത്തിനു സാക്ഷികളാകുന്ന എല്ലാവരേയും ഒത്തിരി നന്ദിയോടെ ഓർക്കുന്നു. ഇന്നത്തെ നമ്മുടെ കർമ്മങ്ങൾ ഓൺലൈൻ വഴിയായിട്ട് എല്ലാവരിലേക്കും എത്തിക്കുവാൻ പരിശ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ടെക്നീഷ്യൻസിനെയും ഏറ്റവും സ്നേഹത്തോടെ ഓർക്കുകയാണ്.

86 വർഷംവരെ ഈ ലോകത്തിൽ ജീവിച്ച് സന്യാസജീവിതത്തിന്റെ ഉന്നത മൂല്യങ്ങളായ പ്രാർത്ഥനയും, ഏകാന്തതയും നിശബ്ദതയും ഒക്കെ സന്തോഷത്തോടെയും വിശ്വസ്തതയോടെയും ജീവിച്ച വിനീത് അച്ചാ, ഒത്തിരി നന്ദി. ദിവ്യകാരുണ്യ സന്നിധിയിൽ ലയിച്ചിരുന്ന അങ്ങയുടെ മുഖം പരിശുദ്ധ അമ്മയോടും വി. കൊച്ചുത്രേസ്യയോടും അങ്ങേക്ക് ഉള്ള താല്പര്യവും വാത്സല്യവും ഞങ്ങൾക്ക് എന്നും പ്രചോദനമാണ്, മാതൃകയാണ്. വിനീതച്ചൻ തന്റെ മുറിയിൽ സൂക്ഷിച്ചിരുന്ന ഒരു കൊച്ചു പടമുണ്ട്. രക്തസാക്ഷികളായി മരിച്ച 7 എഫ്.എം.എം. സിസ്റ്റേഴ്സിന്റെ ചെറിയ ഫോട്ടോ. അച്ചൻ എന്നും അവരോട് പ്രാർത്ഥിക്കുമായിരുന്നു, എനിക്കും നല്ലമരണം തരണമേയെന്ന്. ഇന്ന് സ്വർഗ്ഗത്തിൽ തനിക്ക് ഏറ്റവും ഇഷ്ടപ്പെട്ട വിശുദ്ധ ആത്മാക്കൾക്കൊപ്പം യഥേഷ്ടം ആയിരിക്കുന്ന വിനീതച്ചാ, ഞങ്ങൾക്കും വേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കണമേ.

Saju Chackalackal CMI

Thanks Be to God:
Adieu to Father Francis Vineeth Vadakethala CMI

(A Post-Funeral Note, Province: 1 June 2021)

It was on 30 May 2021 that Father Francis Vineeth left us for his eternal reward; although in his old age he had faced a few health hazards, it was due to Covid-19 that he finally left us and, hence, our plans for a fitting farewell to him was not possible in these pandemic times.

Yet, we planned for the best that we could. Hence, considering the best option in the given conditions, we decided to go for cremation and, then, to conduct a normal burial ceremony, observing the Covid-19 protocol, at Bharathamatha Ashram, Palakkad.

Accordingly, yesterday, 31 May 2021, Fr. Vineeth's body was cremated at Kuriachira, and the ashes were taken, first, to Preshitharam, Mannuthy, where he lived for the last three years. Fr. Joy Kolengadan, Fr. Prathap, and Fr. Jenson, together with Bro. Arjun and Bro. Shijo, made excellent arrangements for a fitting farewell from the house. It was here at Preshitharam, Fr. Vineeth received excellent care during his old age and the final phase of his life, especially when he was struggling with a number of illness. While we must thank the entire community under the leadership of Fr. Joy Kolengadan for the care and concern with which Fr. Vineeth was taken care, I must specially mention Fr. Prathap for his very filial love and concern that made the life of Fr. Vineeth more comfortable and enjoyable; indeed, Fr. Prathap has a special art of caring the seniors and the entire Preshitha Province is grateful to him for the same.

During the three hours we kept the remains of

Fr. Vineeth at Preshitharam, we conducted the first part of the funeral rites at 3:15 pm. It was followed by the visit of his family members, CMI confreres, and a few of his acquaintances. His Grace Mar Andrews Thazhath and His Excellency Mar Tony Neelankavil, from the Archeparchy of Thrissur, joined us in praying for Fr. Vineeth; Fr. Davis Panakkal CMI, Provincial of Devamatha Province, Thrissur, also joined us with a few other Fathers from various communities. Fathers from Sagar Bhavan, Thrissur, also joined us. There were also a few of Fr. Vineeth's relatives who had joined us at Preshitharam. By 6 pm, we made the final prayers at Preshitharam and the ashes were taken to Bharathamatha, Palakkad, by 6:30 pm.

It was by 8 pm on 31 May, that the vehicle carrying the ashes reached Bharathamatha Ashram, Palakkad. In fact, Fr. Francis Vineeth was ascribed to this community, although for the purpose of treatment he was living at Preshitharam. Immediately, along with Fr. Rupert Panikulam, Prior, and the community, we prayed the simple form of the Office for the Dead.

Then, it was in the morning of 1 June 2021 that the remains of Fr. Francis Vineeth were kept at the prayer hall of Bharathamatha Higher Secondary School, and many of our members joined in prayer, of course, observing the Covid-19 protocol.

By 2 pm, we began the second part of the funeral rite, which was presided over by Fr. Davis Panakkal, Provincial of Devamatha Province, Thrissur. It was followed by the Requiem Holy Mass, which was officiated by Fr. Josey Thamarassery, Vicar General of the Carmelites of Mary Immaculate (CMI); the concelebrants were Fr. Saju Chackalackal (Provincial of Preshitha), Fr. Davis Panakkal (Provincial of Devamatha), Fr. Johnson Valiyakulathil (Vicar Provincial of Preshitha), and Fr. Rupert Panikulam (Prior of Bharathamatha). Fr. Saju Chackalackal, Provincial of Preshitha Province, welcomed the main

celebrant and concelebrants along the congregation that had gathered at Bharathamatha to say adieu to Fr. Vineeth. Fr. Josey spoke about Fr. Vineeth and his valuable contributions at the opening of the Holy Mass. It was Fr. Anto Vattakuzhy, a long-time companion of Fr. Vineeth at Vidyavanam Ashram, Bengaluru, who had preached the funeral homily. Fr. Anto recalled the years he spent with him, thanked the great learning that he had made under his guidance, especially in being initiated into the Ashram life and Indian-Christian ethos. The simplicity, truthfulness, integrity, great mystical leanings, etc., were the highlights of Fr. Anto's excellent homily.

His Excellency Mar Jacob Manathodath, Bishop of Palakkad, presided over the fourth part of the funeral ceremony. At the start, he spoke about his personal acquaintance with Fr. Vineeth and recalled the spiritual convictions that Fr. Vineeth had acquired and for which he stood firm all through his life. He acknowledged the long years of Fr. Vineeth's involvement in priestly formation at Dharmaram College and the establishment of Vidyavanam Ashram and the way of life he had introduced at this Indian-Christian Ashram.

The simple but serene and elegant funeral ceremony during the pandemic times was the best we could offer Fr. Francis Vineeth on the last lap of his earthly presence. I thank Fr. Paul Thekkiniyath, the master of ceremonies, for efficiently organizing the whole event and the community of Bharathamatha, especially Fathers Anil Thalakottur, Philips Panackal, Lintesh Vellappadi, and Jaison Velukkaran, for conducting an excellent choir, and facilitating the smooth conduct of the entire programme.

The spiritual legacy of Fr. Vineeth will certainly stay in good stead in the coming years; the lasting imprints that Fr. Vineeth has left among thousands of his students and followers will certainly make an

impact in the world. His innumerable writings, some of which have not yet been published, will proclaim the great genius that he was, especially from the point of view of Indian-Christian synthesis. Vidyavanam Ashram and the Ashram way of life that he had loved and perpetuated continue to give us an alternative way of living Christian faith in India in a more rooted manner. Some of the art works at the Ashram that he had conceived (and transferred into art works by Fr. Joy Elamkunnapuzha CMI) will proclaim not only his artistic genius but also his unique blend of Christian and Indian traditions and the personal synthesis of his Christian faith and convictions; indeed, his effort was successful in incarnating Christ in India and within Indian Christianity.

May the enlightened thinking and way of life that Fr. Francis Vineeth has left behind him continue to inspire us; may his child-like faith in Jesus Christ and his filial devotion to Our Lady instil in us the Christian hope; may his genuineness in convictions and truthfulness in all his dealings invite us to be better human beings; may his simplicity and straight-forwardness make us more authentic in our dealings with our fellow brethren; may his quest for humane integration and Christian synthesis enable us to lay the foundations for a better world for all of us...

Personally, I am indeed sure that Fr. Francis Vineeth is enjoying the eternal bliss with the heavenly Father. A genuine seeker and seer (*Sadhaka* and *Rsi*), Fr. Vineeth, who taught and practised most of his life an unquenchable thirst for communion with the Divine, in the form of Saccidananda, who was called to his eternal reward on the feast of Holy Trinity, I firmly believe, has already been taken to the presence of that immeasurable and unfathomable Reality that God is in the persons of Father, Son, and the Holy Spirit.

Paul Achandy CMI, Rector, Dharmaram College, Bengaluru

"All generations shall call me blessed" (Luke 1:48)

Being a dear son of Mother Mary, Fr. Francis Vineeth Vadakethala CMI had a blessed life on this earth and all generations will ever call him blessed!

Fr. Francis Vineeth has left a great legacy in the CMI family as a man of deep contemplative prayer and exemplary religious life and a person who has integrated the best of Indian and Christian spiritualities. As a member of Dharmaram family for more than 30 long years, as teacher, spiritual director, Dean, and President, he has inspired generations of CMIs and has touched their lives with his spiritual insights and philsophical reflections.

Fr. Vineeth lives in the hearts of his students as an exemplary teacher who motivated them to be original and creative and to have an integrated outlook on life. His classes were very inspiring and had always a touch of reality and a taste of mysticism. He could connect from the East and the West and integrate the secular and sacred, reason and faith, to have a holistic vision. Being a person with double doctorate in Theology and Philosophy, he was recognized as a rare genius among CMI members, and his thought-provoking books and very revolutionary articles and seminar papers have created a mometum in the Church in India.

His book, Call to Integration, has been very unique and it had an experiential and personal meditative touch on religious life. He found joy in conversing with the Lord and radiated the joy of the Lord in the community. His experience of the Divine was expressed in poems, bhajans, hymns, and inspiring meditations. Originality has been his hallmark and it was evident in his whole life – prayer, relationship, conversation, gestures, and all what he did. There is no substitute for Fr. Vineeth except Fr. Vineeth.

He was so much fond of ashram life in India and, in 1970s, experimented an ashram life on Dharmaram campus. Vidyavanam Ashram has been a natural progression of his long cherished vision and dream of ashram life. Seekers of truth and wisdom came from all over the world to meet with this rare Guru and Acharya, and Vidyavanam within a short span of time turned out to be the most sought after place for retreat, spiriutal guidance, meditation, and contemplation. While being at the zentih of knowledge and wisdom, he was so much available and approachable to the least of the brethren and he was indeed a perosn of compassion and love. He will be ever revered as a rare CMI with his contemplative spirit, missionary heart, and immaculate living.

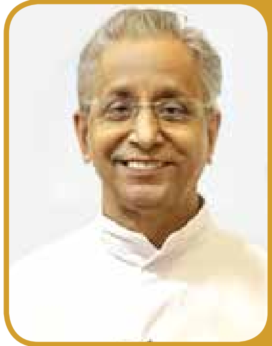

Paul Pottackal CMI

Thrissur

മഹാനായ വിനീതച്ചൻ

സുതാര്യത, സത്യസന്ധത, സംലഭ്യത, സരളത, സമഗ്രത തുടങ്ങിയവയൊക്കെയാണാമഹത്വത്തിൻെറ ലക്ഷണങ്ങളെങ്കിൽ, വിനീതച്ചൻ എന്തുകൊണ്ടും ഒരു മഹാനാണ്.

Thomas Aykara CMI, Former Prior General

An Accompanying Companion and a True Confrere

Expected though, it was due to his fast-deteriorating health condition, the demise of beloved Vineethachan made us all deeply sad. Most of us experience a sudden disappearance of a pleasing and supporting presence of a genuine and generous friend who walked with us always as an accompanying companion and a true confrere. Father Vineeth was an exemplary Religious Priest who lived his religious consecration faithfully and joyfully. He was simple in lifestyle, humble in heart, gentle in nature, and always warm and positive in his attitudes.

We worked together for about four decades, did our post-doctoral studies at Oxford for four years, staying in the same college, collaborated actively in initiating several creative projects at DVK, Bengaluru, and elsewhere. He contributed substantially towards the growth of Dharmaram Vidya Kshetram as its professor for many years, as its President, Dean of the Faculty of Philosophy, etc. During the years of our research studies, we had plenty of occasions to share our research experiences in our respective areas, mostly in the field of comparative religion and integration in an interdisciplinary context, always having Dharmaram and Indian Church as our main focus. He was an excellent scholar who did think out his thoughts, kept on integrating Indian and Western traditions. Integration was the central thread of his creative thinking. He was an original philosopher, who sincerely tried to discover the Divine at the heart of being. He was a progressive theologian, who not only found, but so to say, experienced the Divine in his lived-world (Lebenswelt) and a true mystic in his basic vision. He was courageous to take up prophetic and innovative steps in ashram life on Dharmaram Campus in 1979. Deeply spiritual and naturally philosophical

in his thinking-patterns, as he was, Father Vineeth was incessantly in search of a real ashram style of life. His Vidyavanam Ashram in Bannerghatta, Bengaluru, is the realization of his fond dream, a living monument to his spiritual search and mystical vision. Vidyavanam, I would say, is the very embodiment of Father Vineeth, his dream with a true vision.

Father Vineeth was an excellent teacher, appreciated, respected, and, above all, loved by his students. He was a genuine Guru, who tried his best to dispel the darkness in his disciples, the true role of every Guru. He tried to dispel the darkness in the minds of his disciples, the deviations in their world vision and value systems. He was a Guru not only by his effective teaching but more by his witnessing and appreciative presence. Deep knowledge in Heidegger's existential philosophy, wide reading in Indian theology and spirituality helped his students become more open and pluralistic in their theological and spiritual pursuits. He was a much sought-after spiritual guide, to many, especially to the consecrated men and women. He encouraged enthusiastically every spiritual initiative of individuals and communities. I recall vividly an experience of mine as we started chalking out plans for our quarterly recollection programmes while we were in the UK during our research studies. We were four CMIs then (1970-1974) studying in the UK. Father Moses Kallarackal at Leicester University, Father Thomas Mampra at Cambridge University, and Father Francis Vineeth and myself at Oxford University. As we started thinking about this new venture, Father Vineeth was so taken up by the new initiative and we had it in three different places where we studied. I do cherish the great interest he took in getting our new programme effectively executed.

His first doctoral dissertation on Martin Heidegger's Existentialism under the direction of Professor J. B. Lotz SJ at Gregorian University, Rome,

his second doctoral dissertation on Paul Tillich and Ramanuja, a comparative study, under the guidance of world-renowned theologian John Macquarrie at Oxford University helped him immensely to become a true scholar of depth in philosophy and theology. His long research in Indian scriptures, his expertise in Sanskrit and Indian traditions made him so attached to Indian culture and Indian genius. His love for Indian traditions and wide reading in Indian scriptures did help him to make serious contributions towards helping the formation of an Indian liturgy and Indian way of theologizing. Hence, he could make original contributions in the field of Indian spirituality, especially in the context of liturgy, religious life, and priestly formation. At the very heart of Father Vineeth there was a stimulating spark of the Spirit that enabled him to be a shining light and a guiding lamp to many of his disciples, confreres, and friends on their pilgrimage. This spirituality of Father Vineeth was original, authentic, attractive, and edifying: deep and simple at the same time.

He was a well appreciated author who wrote mainly in the field of spirituality, Indian theology, and religious life. The real source of strength and depth in the thought and daily life was his simple but deep spiritual life. His incessant insistence on meditation and yoga, his focus on the Word of God, the importance of silence, his concentration on Eucharistic adoration, etc., contributed substantially towards the building up of his simple but solid spirituality. His love for Mary our Mother was really filial and ever abiding. He enjoyed sharing with us the short poems that he used to write on Mother Mary.

Father Vineeth was a precious gift to all of us. His life of simplicity and humility is profound, his attractive spirituality of simplicity, gentle and generous approach of interacting with others, his warm and welcoming attitudes, etc., made him a unique CMI whom all respected and loved lavishly. This sad demise of our beloved Father Vineeth is only a temporary disappearance in the inevitable context of time and space, the unavoidable fate of finitude. He will certainly continue to stay in our hearts and in our prayers, transcending the finite, enjoying the ever-abiding peace and the never-ending joy of the Risen Lord. He will remain always as a helping friend and a guiding mediator in our journey ahead until we meet again in our everlasting abode of praise and everlasting joy.

Johnson Valiyakulathil CMI, Vicar Provincial

A Man of Knowledge and Unique Wisdom

"Humble yourselves before the Lord, and he will exalt you" (James 4:10).

The above verse fits well to Father Vineeth as he constantly practised self-effacement in every walk of his life and, thus, he was 'vineethan', a man endowed with humility. His lifestyle asserted that he was always unassuming and modest in his life and approach. Though he garbed in very modest clothing, he maintained elegance and neatness. His ashram lifestyle, with its simple food and living, made him healthy and he was totally content as it was his preference for such a simple way of life. Being a great Acharya, with two doctorates to his credit both in philosophy and in theology, he was able to draw and inspire his sishyas with his divine intuition and exhortations. He never used any jargons in his talks rather they were in simple and ordinary language that anyone could comprehend easily. His guided meditations on themes such as Morningstar, Sat Guru, and Panchabhootha were remarkable and the participants were taken to the spiritual realm experiencing the divine knowledge. He authored many books on prayer, meditation, and Blessed Virgin Mary from his deep spiritual insights; but he preferred his prayer to be too simple, like gazing and looking long hours with a smiling face on the crucifix, tabernacle, and the portrait of Blessed Mother, and that sight was inspiring and divine for the onlookers. He had a special affiliation and devotion to Mother Mary and Saint Theresa of Lisieux. He always kept a small photo of the seven Franciscan missionary sisters, who were martyred in China, and cherished special devotion and love for them. Father Vineeth, a man of knowledge and unique wisdom, found his real joy and happiness in sharing the wisdom he gained to everyone.

In a nutshell, Father Vineeth, with whom I lived for three years, was endowed with the following qualities as the letters of his name stand for:

V = Virtuous, voracious, and visionary

I = Idyllic, industrious, and illustrious

N= Natural, noble, and numinous

E = Enigmatic, enlightened, and esthetical

E = Elated, enthusiastic, and esteemed

T = Tempean, tranquil, and transcendent

H = Harmonious, humble, and heralded

Oh, great and venerable soul, intercede for us!

Antony Ferror Vadakkumcherry CMI

Rajagiri, Kalamassery

സി.എം.ഐ. സഭയിൽ നവസന്യാസകാലം മുതൽ എന്റെ ബാച്ചുകാരനായിരുന്നു ബഹുമാനപ്പെട്ട വിനീതച്ചൻ. ഞങ്ങളുടെ ബാച്ചിലെ ബഞ്ചമിൻ. അന്നേ പഠനത്തിലും ബുദ്ധിശക്തിയിലും മികവുകാട്ടിയിരുന്നു. ബാച്ചിൽ എപ്പോഴും ഏറ്റവും കൂടുതൽ മാർക്ക് വാങ്ങിയിരുന്നു വിനീതച്ചൻ. ഉള്ളതു പറയാനും, അതു സങ്കോചം കൂടാതെ പറയാനും അദ്ദേഹം ധൈര്യം കാട്ടിയിരുന്നു. പട്ടമേറ്റയുടനെ വൈദികർക്കു വേണ്ടി ഒന്നോ രണ്ടോ ധ്യാനം നടത്തിയിരുന്നുവെന്നാണ് എന്റെ ഓർമ്മ. പിന്നീട് ഉപരിപഠനശേഷം കൂടുതലും ഭാരതീയ രീതിയിലുള്ള ധ്യാനശൈലികളാണ് അദ്ദേഹം തുടർന്നത്. പിന്നീട് പലയിടത്തും വച്ച് കാണുകയും, ഉള്ളുതുറന്നു സംസാരിക്കു കയും, ഉറക്കെ ചിരിക്കുകയും ചെയ്തതോർക്കുന്നു. മുമ്പേ കടന്നു പോയ ഇളയ സഹോദരവൈദികന് എന്റെ പ്രണാമം! പ്രാർത്ഥനകൾ!

Cyriac Kanichai CMI, Carmel, Chalakudy

Master and Mentor, Thinker and Tirthamkara

In his book, Discovery of Being, Fr. Vineeth has set out to unveil the Mystery of Being, temporalized and spatialized in beings, bemoaning, in 'ex-is-tential' fear and anxiety, their worldly fate to be doomed to the void of death. It being his doctoral thesis on the 'Fundamentalontologie' of Martin Heidegger, and, therefore, unlikely to be the direct intent of the author, though, we in India may, by reading between the lines, decipher in the afore-said work a good number of latent clues for evolving a corrective, clear and compelling, of Heidegger's well-known negative stance towards Indian Philosophy and Oriental Mysticism (see Heidegger, An Introduction to Metaphysics).

Equally conversant with and competent in Western and Eastern philosophical traditions, Fr. Vineeth's remarkable insight and ability in interpreting the intricate German coinages of Heidegger by plausibly juxtaposing them with the classic concepts of Indian philosophy will undoubtedly stand us in good stead in this regard.

The overall tenor of Fr. Vineeth's critical and constructive response to Heidegger's metaphysical conception vis-à-vis our Indian perception in regard to the dialectically intertwined relationship (*samavaya*) between the temporal and the eternal could be arguably articulated as follows: The world of beings, un-REAL yet objective (*maya*), are in an unbroken process (*pralaya*) of "flying over" (*ueberfliegen*) to what is REAL and Trans-objective (*Das Uebergegenstaendliche*), making themselves thereby a pointer and portal to the PLENUM (*purnam*), to the tajjalan (Origin-Middle-End); to the TRUTH of all that is true (*satyasya Satyam*), to the Being of all that are in being (*Das Sein der* (S)sei-enden) as their Existence-bound, Existence-directed, Existence-oriented Ground and Goal.

Francis Vineeth Vadakethala CMI

Footprints of a Philosopher-Theologian Mystic

One may safely aver that such is the very nucleus of Fr. Vineeth's philosophico-mystical vision of Reality which he went on explaining and elaborating in his further writings, in many a case pointing to Christ as the Pleroma/Consummation of the resurgent phases of srsti-sthiti-laya of the cosmic reality.

Fr. Vineeth had distinguished himself all through his academic life as an outstanding scholar, researcher, writer, teacher and preacher especially in the field of Indian Christian Theology and Spirituality. His contribution to the formation of Bharatiya Puja as well as his great services to the DVK as the President and Professor of Philosophy therein will be long remembered. To crown it all, he has ever been very dear and near to all he came in contact with, especially the CMIs.

Kudos to Fr. Vineeth, the Doctor Mysticus of the CMI! You have created a niche for yourself in our hearts as an outshining Pater et Magister of the Art and Science of Indo-Christian Geist! You are indeed a revered Guru not only of the Ashram you founded in Bangalore but also an erudite and exalted Acharya for all of us to learn from and follow!

Thomas Mampra CMI, CMI Novitiate, Punalur

Gem of a Person

While Fr. Francis Vineeth was doing theology at Dharmaram College, I was doing philosophy there. I doubt if I had ever spoken to him then; after our doctorate in Louvain when Fr. Thomas Aykara and myself went to England, we met him at Campion Hall. Fr. Aykara and he did their Doctorate there at Oxford University and myself at Cambridge. During those years we had met several times for discussion or for monthly recollections. I used to like his ideas on Indian Philosophy and Christian Theology and a possible integration of both on several points. Then, we had lived at Dharmaram during the initial stage of Vidyavanam in Bangalore. I used to visit him there and appreciate his new initiative and ideas. Two years ago, I also visited him at Mannuthy. Gem of a person Fr. Vineeth: now, he will be praying for us in heaven. Adieu!

Kees Waaijman OCarm, Nijmegen, Netherlands

In Memory of Father Francis Vineeth CMI

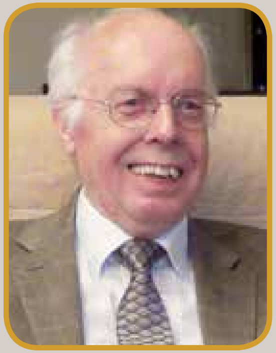

When Father Saju Chackalackal asked me to write a few words in memory of Father Francis Vineeth, I did not hesitate a single moment. His memory is a precious treasure for me and a source of inspiration. I considered it an honour to work with Francis during many years in the International Academic Advisory Board (IAAB) of the Institute of Spirituality Asia (ISA) in Manila (Philippines). We all enjoyed his spiritual insights, particularly his mystical insights from the Indian perspective.

But Francis was not only an empathic colleague, a trustful companion, and a great scholar in the field of spirituality and mysticism, but, during the years, he also became a friend and, above all, a Carmelite fellow-student. I learned a lot from Francis and I would like to share with you four spiritual insights.

Firstly, I appreciate very much his starting point: God is not simply an object of our knowledge; He is the subject of our being. He is our innermost Self. We are called to become aware of His presence. This is the source of our real God-knowledge.

Secondly, spirituality and mysticism are Self-realization. Knowing Him is realizing Him from within. Spiritual knowledge is realisational. This is the essence of Francis' ashram-ideal: a combination of search and research in the experiential knowledge of God.

Thirdly, within Christian spirituality these two basics are essential. Christians are called to become another Christ; Christ is not an object, but he gives himself as the subject of knowledge. This Christ-knowledge is realized when we embody him in our life from within.

Fourthly, for Francis, the lead and the legacy of the Carmel are essential in the interreligious dialogue between Christian and Hindu spirituality: Carmel is realisational knowledge of God. Many times, Francis

referred to Teresa of Avila and John of the Cross as the spiritual masters in the field of inter-spiritual dialogue. Within the same context, he pointed, time and again, at the Carmelite core values, like silence, and the agonizing experiences of the dark night.

Grateful for his insights, his friendship, and his Carmelite companionship, I pray that Francis may rest in the great Self of our Lord. I feel deeply connected with him and all the Carmelite brothers and sisters in India. Please, pray for me and the whole Carmel around the world.

Davis Panakkal CMI Provincial, Devamatha

I met Fr. Vineeth for the first time when I was doing my philosophical studies at Dharmaram College, Bengaluru. I was amazed by his simplicity and sincerity in the classroom and his loving approach towards students. He taught us Metaphysics and, while he was teaching philosophy, he communicated concepts and ideas very clearly to his students. I remember an encouraging gesture I received from Fr. Vineeth when I was participating his seminar on Bhagavat Gita. He assigned the subjects for seminar presentation for each student. When I presented my seminar paper, I was a little bit frustrated about my presentation but he congratulated me and, at the same time, he corrected the way of my presentation. As a good teacher, he supported me; he corrected certain things in my presentation for improving my academic pursuit. I loved this approach very much in my younger age. Although after my philosophical studies I had many opportunities to meet him and talk with him, what I remember most is his approach towards me during the seminar presentation. When I was participating in the funeral ceremony of Fr. Vineeth, I remembered the seminar room experience and I prayed for the departed noble soul. I always cherish his calm, serene, and pleasant approach to each and every person in our Congregation. *May the angels and saints carry this beautiful soul to the heavenly abode!*

Augustine Thottakara CMI, Kochi

My Reminiscences about Revered Francis Vineeth Vadakethala CMI

Some years back a *Festschrift* was published to honour Prof. Dr. Francis Vineeth Vadakethala CMI. I presume that it happened on the occasion of the golden jubilee of his ordination to priesthood. I have contributed an article entitled "*Sannyāsa*: Concept and Dynamics of the Life of Renunciation in Hinduism" to this special volume. In it, I tried to depict Father Vineeth as a genuine *sannyasin*, who tried to harmoniously combine in his life and in his worldview the Oriental Christian, Carmelite, and Indian ideals of *sannyasa*, the triple root of the CMI charism and spirituality.

Father Vineeth did his doctoral studies in the European universities, and came back to Dharmaram in 1966. I was doing at that time the third year of my philosophy course. The young professor Vineeth taught us Metaphysics. Being his first teaching assignment, the inexperienced *vadhyar* started his lecture with perceptible tension and apprehensive trepidation. I remember him repeatedly saying "Being, Being…" I did not understand what this 'Being' is! I am not much wiser in this issue even today! He tried to combine Western concept of Metaphysics with Indian deliberations on the vital concept 'Sat'. The key concept of *Sat* is expressed in the two following Upaniasadic sentences: *sad-eva saumya idam agra asit/ eka eva advitiyam/* "O my dear, only *Sat* existed in the beginning, one without a second," and *ekam sat viprah bahudha vadanti*, "*Sat* is only one, the learned people express it differently." Towards the end of the course, he invited us to ask questions, or seek clarifications on any issue of the course. In those days, seminarians were very timid, docile, and diffident to stand up and ask doubts. If at all one dared to do that, it was considered

as an act of plucky heroism and great gallantry. I stood up and asked a very naïve and obvious question: "What is this being?" and sat down triumphant as if I had accomplished an exceptional feat. The young professor was shocked, stunned, and consternated, and replied in a pathetic voice: "My dear brother, in the last forty hours, I was trying to do precisely that; and now you are asking this; I am humiliated." Today seminarians are much more confident, enlightened, and courageous, and have good command of language. They show no qualms to question the professors, and, if necessary, to confront them amicably.

In the years 1971-1973, 1980-1984, 1997-2005, 2008-2011, and 2014-2017, I served as teacher at Dharmaram and was a colleague and co-worker of Father Vineeth. My dealings with him and other senior professors was marked with utmost deference and admiration. Father Vineeth was Professor at Dharmaram from 1966 to 1993.

1. *Kranta-Darsi*: *Kavih kranta-darsi*, goes the saying, meaning, a poet is the one who sees details beyond and behind the objects of experiences, which are conditioned by space, time, and material dimensions. The minds of the poets and sages (*rsis*) enter behind the presented objects and capture extra details, intense sentiments, and new meanings. While sages become transcendental seers through the sublimation of the spirit and by yogic powers, the poets become supernormal visionaries through the power of imagination and intuition (*pratibha*). Father Vineeth, through his *kranta-darsitvam*, could find new meanings and new applications for philosophical concepts and themes.

Father Vineeth possessed the mind of a poet. He composed hymns (verses) in Sanskrit, and twice or thrice he had approached me to correct the text. Just a few weeks back somebody brought to me an incomplete verse in Sanskrit jotted down by Father Vineeth for correction and completion.

2. *Satyam, Sivam, Sundaram*: Truth, Auspiciousness, and Beauty. Being innately a poet, Father Vineeth was an admirer of beauty. Inherently and obstinately, he was an optimist and possessed a positive attitude and approach to events, things, and persons. "Beauty is not in the face; beauty is a light in the heart" (Khalil Gibran). Father Vineeth knew to enjoy beauty with his senses and with his mind and heart. As an eminent scholar said, "Your outer beauty will capture the eyes, your inner beauty will capture the heart."

3. *Puja-mulam guror padam*: "This Atman can never be comprehended if taught by an inferior person. Unless it is taught by a competent person (Guru), there is no way to find it" (*Kaṭha Up*. II.8). "The knowledge directly learnt from one's own *Guru* becomes most beneficial" (*Chāndogya Up*. IV.9.3). In fact, when we bring the person of Father Vineeth to our mind, the first thing that crosses our mind is the figure of a suave and refined Guru, who exudes serenity, tranquillity, and equanimity. I have attended two or three meditation sessions offered by Father Vineeth. The scene evoked in the imagination the picture of the *rsis* of ancient times, who imparted knowledge and wisdom of the soul-culture to genuine seekers. Indian spiritual tradition, especially as it is demonstrated in the Upanisadic body of literature, is very emphatic and clear on the need of the help of a Guru in the pilgrimage of the spiritual seeker to perfection and liberation. *Muṇḍaka Up*. I.2.12-13 speaks about three qualities or characteristics of a Guru. *Vidvan*: he should be a learned person; *Srotriya*: he should be a person of deep knowledge of the scriptures (*sruti*); and *Brahma-nistha*: he should be a person already established in Brahman. It is evident that Father Vineeth, who had radically and uncompromisingly committed himself to consecrated life in the CMI Congregation, possessed all these ingredients of a Guru and priest.

> *Puja-mulam guror padam dhyana-mulam guror murti /*
> *Mantra-mulam guror vakyam moksa-mulam guror krpa//*

4. *Sthita-prajna*: Established in Wisdom: *Gita* II.54-72 explain the salient features of a spiritual aspirant who has acquired the discriminative knowledge and is firmly established in it, *sthita-prajña.* A *sthita-prajña* is one who has total control over his mind, senses, body, and passions; who has totally and efficiently detached himself/herself from worldly propensities, desires, and objects; who has conquered completely the evil enemies of spirituality like lust, anger, avarice, infatuation, pride, and jealousy (*kama-krodha-lobha-moha-mata-matsarya*);

who has acquired abiding equanimity and equipoise, inner peace and bliss; who remains indifferent in joys and sorrows, and sees everything and every person in the same way; who is always firmly anchored in the Divine. These characteristics, with some exceptions, I believe, are applicable to the eminent *sannyasin* Father Francis Vineeth. A few verses from the *Gita* would clarify this statement:

> O Arjuna, when one abandons all the desires of the heart and is satisfied in the Self by the Self, then he is said to be one established in wisdom.
>
> He whose mind is not perturbed by adversity, who does not crave for happiness, who is free from attachment, fear and anger, he is called a sage of constant wisdom.
>
> He who is unattached everywhere, who is not delighted at receiving good nor is dejected by adversities, his wisdom is well established.
>
> He who can withdraw his senses from sense-objects like a tortoise withdraws its limbs, his wisdom is firmly established… (II.55-58).

This is the ideal state of a spiritually mature person who treads the path of spirituality. Employing spiritual *sadhanas* like the four means advocated by Sankara, he/she has purified himself/herself and prepared himself/herself, and is now well on the way to perfection.

5. Harmonious Blending of *Karma*, *Jnana*, and *Bhakti*: Not only Father Vineeth, all Catholic priests, by the very nature of their call, duty, and ministry, should necessarily have these three ingredients: (i) A life of action and performance of duty, (ii) Knowledge and wisdom about the holy scriptures, tenets of Christian faith, knowledge of the natural laws and precepts of God, etc., and (iii) unalloyed devotion to and love of God.

I bow down my head with humility and defference, and salute with utmost reverence, gratitude, and admiration Father Francis Vineeth Vadakethala, a great stalwart and a precious jewel of the CMI Congregation! I feel fortunate and privileged to have personally known this great soul (*majatman).*

Jay Yesu! Lokah samastah sukhino bhavantu/ subham astu/

Anne Overzee, UK

Connected at the Level of Heart

I had arrived in Bangalore straight from Cambridge University, in 1975, and for some reason the staff at the United Theological College (UTC), Bangalore, where I was to live for the next two years, sent me to Dharmaram for my research to be supervised by a Father Vadakethala, as he was known then. I was new to everything (including Catholicism), but Father Francis, as he said I should call him, was not only immensely knowledgeable about Indian philosophy and spirituality, but also gentle, unassuming, and very kind. He embodied and lived out the simplicity and humility of a Christian *yogi*, and even I could not fail to recognise the depth of his contemplative experience. Over the years, I was fortunate enough to know him as teacher, friend, and, at a deeper level – although I didn't know it at the beginning – as *guru*.

During my time in India, I would travel to ashrams and interview mainly Hindu and Tibetan practitioners and, then, return to conversations reflecting on what I had discovered with Father Francis. My research was, inevitably perhaps, shaped my own spiritual journeying. Since my degree had been in Theology as well as Religious Studies, our talks naturally often came back to what I encountered as the practices of Christians in India. Later, I came to realise that Father Francis' vision, in which indigenous Indian spiritual practices were fully integrated with Christian understandings, was actually already realised in his own being and consciousness.

I remember one occasion: while away on my travels and staying at Mother Teresa's Motherhouse, I stumbled into realising that in some sense I 'belonged' there: I had 'come home'. So, on my return to Bangalore, without thinking twice, I went straight to Father Francis and asked him to baptise me at the Motherhouse. I shall never know how he managed to free himself of his considerable responsibilities to do that, but unquestioningly he gave me his word that he would. Somehow that '*diksa*' cemented our relationship; and

I will never forget learning afterwards that the night before he baptised me in Calcutta, he was on his knees praying for me, while I unknowingly was dreaming of the waters of the Red Sea opening for me to walk through…

Following on from that shared experience it seemed unsurprising to me that Father Francis was travelling to Europe to give a retreat in Germany and a talk in Oxford just at the same time that I needed to leave India and return home.

'I know how to do that', he said with such confidence that I left the problem with him! When we got to board the plane he took my vina, went straight to the cabin crew and told them he wanted the vina in the cabin with him, pointing out to them a particular seat. He walked straight to one of the business class seats and tucked it into the space behind his seat. And when we came off the plane and met up again (I was in the cheap seats) he handed me my vina with a broad smile. I took him home to meet my family and they welcomed him with open arms, as did later the man I was to marry five years later. And, of course, it was Father Francis who married us.

One of the most vivid memories I have of Father Francis is of offering Mass in a small chapel at Dharmaram during my time in India. We sat on the floor, the oil lamp was burning, there was a total simplicity of form and a deep peace in the room. It was the same when he celebrated Mass in our home in the UK. During the Mass, Father Francis was able to indwell Christ to such an extent that he radiated His presence.

As I write this now, I imagine sitting with him once again: he is smiling, his head a little to one side, and as I start to speak – to tell him how infinitely grateful I am to him – he slowly closes his eyes and opens them again while taking in what I am saying. And, once again, we are connected at the level of heart.

Thomas Kochumuttom CMI, Rishikesh

The Mystic Thinker Francis Vineeth

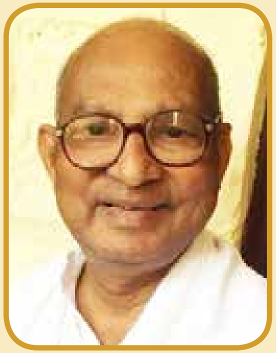

Let me reproduce from my *Radical Following of Jesus' Gospel* (2020), pages 67-68 and 240, two insightful observations of the mystic thinker Francis Vineeth about people. They are not merely abstract thoughts but his personal experiences. They also reflect his own life rooted in faith and characterized by simplicity. Further, they are a sample of how he expresses his sublime thoughts in an artless and appealing style.

First of all, Vineeth says that there are two types of people: persons of reason and those of faith. The former, meeting with things they cannot understand, would immediately start questioning and complaining. They want immediate explanations and arguments. Unable to wait for a while, they get headache and feel irritated. They also go about knocking at every door, disturbing others, too! The persons of faith, on the contrary, when presented with something that they cannot understand, would right away recognize it to be a mystery of God that is beyond their grasp. Instead of raising questions and insisting on immediate explanations, they would gently say: "Well, here is a mystery of God which is beyond the power of my limited reason. I am happy patiently to wait for God's time to come when he would himself explain it to me in his own manner. In the meantime, I am happy to enjoy contemplating the mystery! Such people are never impatient or irritated, nor do they have any complaint or demand. They are ever so calm and cool, quiet and serene, full of confidence and optimism. This is what Mother Mary was: a person of faith, ever treasuring God's mysteries in her heart and delighted to contemplate them while patiently waiting for God's time to come when he would himself be pleased to unveil them to her (Lk 2:19, 51). How nice!

Vineeth's second observation is that there are two

categories of people: persons of things and those of being. The former want to have everything as their possession while the latter are concerned about the being of things. For example, suppose in one morning while walking in the garden you come across an unusually beautiful and fragrant rose flower. If you are a person of things, you would instinctively look around to make sure that there isn't anybody watching you, and then break the flower and have it in your hand. You are quite happy that it is now yours! Then you take it to your room and keep it on your table in a glass with water. You are extremely happy that the flower has now become exclusively your possession! But you don't think of the consequences of your action. First of all, you have destroyed the being of the flower for it is not going to stay alive and fresh for more than a few hours. But you would say: "I don't care for its being; at least for a few hours it is mine and that is enough!" Secondly, you have deprived the entire human family of the beauty and fragrance of the flower, for it is now in your little room away from the reach of all others! But you are totally unconcerned about others! How selfish you are! On the contrary, a man of being coming across the flower would say: "Let it be there as long as possible; it should live long!" He is concerned about its being and life. He would also say: "Let all others too come and enjoy its beauty and fragrance!" He is least selfish, but other-centred, broadminded and generous!

Similarly, in another fine morning while strolling in your farm you find everything so well and flourishing. You are legitimately happy, indeed. Then you look to the neighbour's farm. There the things may be still better. But you are not happy; you feel restless! Grossly jealous!! Being a person of things, you are able to enjoy beauty and goodness only in things that belong to you! You are selfish and narrow-minded! On the contrary, a man of being enjoys and appreciates the beauty and goodness of things no matter whether they belong to him or not. They are good and beautiful in themselves that is all!

George Edayadiyil CMI

A Visionary Spiritual Guru with a Compassionate Heart

When I recall the memory of late Fr. Francis Vineeth Vadakethala CMI, a vivid picture comes to my mind: a CMI clad in a brown shawl with a happy, spontaneous, contented, and radiating smile. I haven't seen him otherwise in the classrooms, in the corridors, and in the campus of Dharmaram College, Bengaluru, or anywhere else. Noble thinking and simple living were his trademarks.

In Fr. Vineeth, I find the essential features of a true Indian Sanyasi and a Guru who followed *Jnana*, *Karma*, and *Bhakti margas* at the same time. For him, they were not three different paths; for him, one did not exist without the other two. This is evident from the story of his life, the testimony and the legacy that he has left for us: Vidyavanam Ashram in Bengaluru, the classes that he had taught, the retreats that he had guided, the articles, books, and songs that he had written or composed, and the various services that he had offered. His words and thoughts were the outpouring of his heart and there was an essential harmony and oneness in his thoughts, words, and deeds: indeed, he was a man of integrity.

He was a man of dreams and a genuine seeker of truth, beauty, and oneness. This is evident all through his life. But, basically, everywhere he sought God with a passionate, focused, and an inclusive mind and heart. The harmony of Indian, Eastern, Carmelite and Western genii that can be seen in Vidyavanam Ashram at Bengaluru demonstrates this.

I remember with gratitude his stay at Karunyagiri (Ashram), Pullikanam, Vagamon, which I was instrumental to start. In 2012, he came for a month to the Ashram to write some more terms for an *Indian Christian Dictionary*. After one week, when he heard that his fellow ashramite in Vidyavanam Ashram, Fr. Anto

Vattakuzhy CMI had an operation, he rushed back to be of help to him. On the way back, travelling in a public transport bus from Pullikanam, we got down at Thodupuzha town for lunch. As we got inside the restaurant, he found that the wash basins were not very clean. So, he washed them all before proceeding to take the meals. He did that with the intention to leave the place clean for others who would come after him. He was a welcome presence wherever he was. He never was a guest in his entire life and he welcomed everybody with lot of enthusiasm and love and was very eager to spare his precious time and talents for others. This was Fr. Vineeth. He prepared way for others; he was an inspiration for generations of CMIs and seekers of God.

He was generous and compassionate. The seekers, the children, the poor, and the weak found space in his heart. He sided with them with a prophetic courage calling always for justice and truth. Fr. Vineeth was a man who positively appreciated life and God's blessings with a deep trust in God. Even though he was endowed with exceptional intellectual acumen, his faith and devotion were very simple. In his childlike simplicity, joy, openness, and spontaneity of life, the Kingdom of God was nearer to us. He was always hundred percentage – a man of total mindfulness, focus, and clarity. CMI congregation and the Indian Church have very few persons of such depth in Indian thoughts and spirituality. A man of interiority, Fr. Vineeth loved the clear expression of that interiority in silence, aesthetics, wonder, devotion, and hospitality. His was a gentle, noble, calm, and serene presence as his smile, sound, and movements were. He has absorbed the serenity, silence, joy, and peace of the Divine in his heart with wonder as an authentic Indian CMI Sanyasi. His heart's desire has come true in his passage from our world. May God continue to bless us through his intercession!

Joy Elamkunnapuzha CMI, Artist

‘ചെറുമയുടെ’ ആധ്യാത്മികഭാവം സ്വായത്തമാക്കിയ വിനീതാചാര്യൻ

നാട്ടിൻപുറത്തെ കണ്ടും കേട്ടും ആവർത്തന വിരസ മായ കാര്യം തന്നെ. അത് ആശ്രമാവൃതിയിലെ ആചാര്യനിൽ നിന്നും ആയപ്പോൾ എന്തോ പ്രത്യേകതലം വന്നതുപോലെ. വിദ്യാവനം ആശ്രമത്തിലെ ഒരു സന്ധ്യാ വേള. അന്ന് അധികം സാധകർ ഇല്ലായിരുന്നു. വിരലിൽ എണ്ണാവു ന്നവർമാത്രം. പൊതുവായിവ ച്ചിരുന്ന ഭക്ഷണം ഓരോരുത്തരും അവരവരുടെ ആവശ്യാനുസരണം പാത്രത്തിൽ എടുത്തു കഴിച്ചു തീരാറായി. അവരോടൊപ്പം ഭക്ഷിച്ചു കഴിഞ്ഞ ആശ്രമാചാര്യൻ പൊതുവായി വച്ചിരുന്ന പാത്രങ്ങൾ വന്നു നോക്കിയപ്പോൾ കുറെ ചോറും ഏതാനും കറിയും ശേഷിപ്പ് ഉണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹം ആ പാത്രം എടുത്തു കുറച്ച് സ്വന്തം പാത്രത്തിലും, ഇരുന്നിരുന്ന എല്ലാവരുടെ പാത്രത്തിലേയ്ക്കും അല്പാല് പമായി വിളമ്പി പാത്രം കാലിയാക്കി. എന്നിട്ട് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: “ഈ നാട്ടിൽ എത്ര പാവങ്ങളാ ഒരു നേരത്തെ ഭക്ഷണത്തിനായി കൊതിച്ചിരിക്കുന്നത്. അതു കൊണ്ട് അല്പമ്പോലും ഭക്ഷണം നഷ്ടമാവരുത്.” പുറം ലോകത്തിലേ സാധാരണ മനുഷ്യരിലേക്ക് എത്തിനോക്കാൻ കഴിഞ്ഞെങ്കിലേ ആശ്രമവും അവിടുത്തെ ആചാരങ്ങളും, ആത്മീയബോധ്യങ്ങളും, യോഗനിഷ്ഠകളും ആശ്രമധർമത്തിന് അനുസൃതം മൂല്യമുള്ളതാവുകയുള്ളൂ. ഈ ധർമ്മം ഉള്ളിൽ എരിഞ്ഞിരുന്ന ആചാര്യൻ ആയിരുന്നു വിനീതച്ചൻ.

ധർമ്മാരാം കോളേജ് അധ്യാപകൻ ആയി ഫിലോസഫി ഡിപ്പാർട്ട്മെൻറിൽ ഒണ്ടോളജി അല്ലെങ്കിൽ മെറ്റാഫിസിക്സ് ആണ് പഠിപ്പിച്ചിരുന്നത്. വളരെ അമൂർത്തമായ വിഷയം. അതിനെ ചരിത്ര-സാമൂഹ്യ-സാംസ്കാരിക തലത്തിലൂടെ വിശദീകരിച്ച് വിദ്യാർത്ഥികളെ സ്വന്തമായ ചിന്താധാരയിലേക്ക് ഉയർത്താൻ ഇദ്ദേഹത്തിന് കഴിഞ്ഞിരുന്നു. പലരും അദ്ദേഹത്തെ വിലയിരുത്തുന്നത് തനതായ ചിന്തയും, ചിന്തിപ്പിക്കാനുള്ള കനൽ എരിയിക്കുകയും ചെയ്ത വ്യക്തിയായിട്ടാണ്. ഫിലോസഫിയുടെ അമൂർത്തതയിൽനിന്നും ആശ്രമത്തിൻെറ മൂർത്തതയിലേക്ക് ഊളിയിട്ട് ഇറങ്ങി ‘ചെറുമയുടെ’ ആധ്യാത്മിക ഭാവം സ്വായത്തമാക്കിയ വിനീതാചാര്യൻ ആയിരുന്നു വിനീതച്ചൻ.

Benny Thettayil CMI, Provincial, Bijnor

Philosophy Made Poetry

Philosophy is the rational, abstract, and methodical consideration of reality and the essence of Father Vineeth was seen more profoundly as he took us through the contours of existentialism, a modern branch of philosophy. There is no other area of philosophy that deals with raw reality more intensely than existentialism. It is in these lectures of Father Vineeth on existentialist philosophers that I met him for the first time.

Recovering from a chastising and shattering experience that I had because I asked for a clarification during the lectures in Logic (offered by another professor), I used to get lost in the lectures that Father Vineeth gave us on existentialism. Although the classes did not go as per the schedule and he had to cut the hours short as he was indisposed, the small number of pithy lectures that he gave us are still fresh in memory. In the lectures, he would travel through the history of civilization, from ancient Greece to the modern day, and would dreamily narrate the centuries that have passed, referring to the notable philosophers both young and old who made a contribution to this fairly modern branch of philosophy.

When Father Vineeth was in his elements, he could produce original thoughts and make contributions on a par with some of those most influential philosophers whose philosophy he was lecturing on. He insisted that the more a person knows as a 'situated being', the greater his or her ability to reason and is able to make choices that will bring true happiness.

It maybe because I belong to a different ecclesiastical discipline from his, that to this day, I have not been able to place his school of thought. However, what I learnt from his forward-thinking approach is that he was totally his own man as a philosopher who believed that philosophy, no matter what branch of it you are dealing with, should achieve practical results for the greater wellbeing of society.

Francis Vineeth Vadakethala CMI

Footprints of a Philosopher-Theologian Mystic

Father Vineeth was one of the foremost thinkers of the CMI Community and a recognized and acknowledged one at that. He always remained a progressive thinker regarding issues both civil and religious, and advocated for the importance of freedom of thought and style with which he answered many of the deepest questions of life. As his lectures resonated with the deepest part of everyday-life with warmth, what flowed from him was philosophy in poetry, interspersed with the characteristic mild grunts that made Father Vineeth unique.

John Neelankavil CMI, Dharmaram, Bengaluru

പ്രചോദിപ്പിക്കുന്ന ഗുരു

ബഹുമാനപ്പെട്ട വിനീതച്ചന്റെ വിദ്യാർത്ഥിയായി ക്ലാസിലിരുന്ന് പഠിക്കാനും, അച്ചൻ ആചാര്യനായിരുന്ന വിദ്യാവനത്തിൽ ഇരുന്ന് ധ്യാനം കൂടാനും, പഠിക്കുന്ന കാലത്ത് അച്ചന്റെ കീഴിൽ തീസിസ് (ഫിലോസഫിയിൽ) എഴുതാനും സാധിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു എളിയ ശിഷ്യനാണ് എന്നത് ഒരു വലിയ അനുഗ്രഹമായിരുന്നു. കാരണം അച്ചൻ എപ്പോഴും – പ്രചോദിപ്പിക്കുന്ന ഉന്നതനും പണ്ഡിതനും ആയ – ഒരു ഗുരുവായിട്ടാണ് എന്റെ മനസ്സിൽ നില കൊള്ളുന്നത്.

കോവിഡുകാലത്തുള്ള അച്ചന്റെ നിര്യാണവും അച്ചനോട് കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നവർക്ക് ഈ സമയത്ത് അനുഭവിക്കേണ്ടി വരുന്ന കഠിനമായ പരിമിതികളും നമ്മെ വീണ്ടും ക്ഷണിച്ചുകൊണ്ടു പോകുന്നത് അച്ചൻ ക്ലാസ്സുകളിൽ വലിയ ഊന്നൽ കൊടുത്തു കൊണ്ട് പറയാറുള്ള 'വേൾഡ് ഈസ് എ വണ്ടർ' എന്ന തത്വശകലങ്ങളിലേക്കാണ്. തത്വങ്ങളും ചിന്തകളും വർഷങ്ങളോളം പഠിച്ച് ജീവിതത്തിൽ കൂട്ടുപിടിക്കാൻ പറ്റിയ ചിന്തകളോ ഇല്ലാതെ വരുന്ന പുത്തൻ തലമുറയെ കാണുമ്പോൾ വിനീതച്ചനെ പോലുള്ള ഇൻസ്പയറിങ്ങ് ഗുരുക്കൾ രൂപപ്പെടുത്തിയ, മനസ്സും മനുഷ്യരും ഒളിമങ്ങാത്ത ദീപങ്ങൾ ആയി ഇന്നും വിളങ്ങുന്നത് കാണുമ്പോൾ നാം വീണ്ടും പഠിക്കുന്നു, ആ ഗുരുവിന്റെ വചനം 'മാൻ ഈസ് എ മിസ്റ്ററി'.

ഉപനിഷത്തിൽ നിന്ന് എടുത്ത പഞ്ചകോശ സിദ്ധാന്തങ്ങൾ പറയുമ്പോൾ അത് ഒരേ സമയം തത്വശാസ്ത്ര (താത്വികമായ) സിദ്ധികളിലേക്കും, അതേസമയം ആത്മീയതയുടെ അന്തരാളങ്ങളി ലേക്കും ഒരാളെ നയിക്കാൻ സാധിക്കുന്ന വിധത്തിൽ ആയിരുന്നു. ഒരു നല്ല ഗുരു, ആചാര്യൻ, കവി, മിസ്റ്റിക് തുടങ്ങി പാണ്ഡിത്യത്തിന്റെയും ആദ്ധ്യാത്മികതയുടെയും ഉന്നത ശൃംഗങ്ങൾ കയറിയ വിനീതച്ചൻ എല്ലാവർക്കും ഒരു മാതൃകയാണ്. അച്ചൻ പറയാറുള്ള 'മാൻ ഓഫ് മിസ്റ്ററി' അന്യം നിന്നുപോകുന്ന ഈ കാലഘട്ടത്തിൽ ബഹുമാനപ്പെട്ട വിനീത് അച്ചന്റെ സ്മരണപോലും നമ്മിൽ പുണ്യം ജനിപ്പിക്കുന്നു. വിനീതച്ചൻ എന്ന മഹാ പുണ്യത്തിന് മുന്നിൽ ശിരസ്സ് നമിക്കുന്നു!

Jose Nandhikkara CMI, Dharmaram, Bengaluru

Father Francis Vineeth: A Call to Integration

Father Francis Vineeth was my Guru, who guided me in the intellectual and spiritual quest in decisive ways and expanded my horizons intellectually and spiritually. During my initial philosophical studies at Dharmaram Vidya Kshetram I attended his lectures, which ignited my interest in philosophy. I was fortunate to assist him as a student infirmarian while he was resting after an accident but took the time to write a book, titled *Foundations of World Vision*, and I witnessed the challenges and rewards of writing a book. Father Francis guided my research paper and initiated me to the ways of integrating the intellectual and the spiritual dimensions of our lives. As my spiritual director, he initiated me to forms of mediations that integrated the Indian and Carmelite traditions and, on one occasion, he gave me a *mantra*, "*tavaiva na mama*" (Thine alone, not mine). Father Francis was following his own spiritual director, Servant of God Father Canisius, who lived his motto, "God's Will, That alone and That in full, to the utmost!"

Father Vineeth integrated *jnana* and *bhakti yogas*, as he was driven by the ideal, knowing is becoming. He integrated his analytic and contemplative minds, and remained ever a seeker and lover of Being and Truth. With an excellent academic record, crowned with a PhD in Philosophy from Gregorian University, Rome, on Heidegger and a DPhil from Oxford University, UK, on the thoughts of Ramanuja and Paul Tillich, and a very active academic life at Dharmaram Vidya Kshetram, he moved to a life of solitude and simplicity, prayer and contemplation, to live at Vidyavanam, an ashram that he founded and nurtured. I often went there and enjoyed the nourishment that I received from Father Vineeth and the ashram environment. He was a devotee primarily of course of our Lord Jesus Christ, but also of Mother Mary, Little Flower, Saint Kuriakose Elias Chavara, and other saints. He

was equally a dedicated devotee, a man of simple faith, and a guru who guided seekers to the realms of contemplative life.

As we enter into the beautiful chapel of Vidyavanam, conceived by Father Vineeth and designed by Father Joy Elamkunnapuzha CMI, our attention is drawn to the glass painting of a special type of tree, with roots in heaven and the branches oriented downwards, after a description in *Katha Upaniṣad* VI.1. Typical of Father Vineeth's style of integrating the Gospel in the Indian vocabulary, the tree represents Jesus Christ, the Son of God, who descended to the world, took the human nature and embraced the whole of history, human and cosmic (see Phil 2:5-11), which is symbolized as the downward extended stem and branches of a tree. The tree

is depicted in the Ashram Chapel as a combination of two trees, namely, neem and pipal, representing Jesus Christ who is fully human and fully divine, by the work of the Holy Spirit, who is depicted in the painting in the form of a descending dove. The chapel is a place of a human-divine encounter, to realise the divine in our humanity. To my mind, that was Father Francis Vineeth's quest, to be human and divine. May he enjoy the heavenly bliss and continue to inspire us, his students! Let me pray with Father Vineeth:

"Give me your power
To remain the same
In fame and blame,
To feel your loving touch
Which makes me steady and strong"
(Vineeth, *Prayer and Power*, 71).

Sebastian Alackapally CMI, DVK, Bengaluru

Salutations to My Noble Teacher Father Vineeth Vadakethala

Six young men set out in search of the real and approached Sage Pippalada. Pippalada answered the philosophical questions of these enthusiastic young men on the reality of the real. Ignited by the path to the real, the young men said to the Sage: "Sir, you are our father, because you take us across to the other shore of ignorance" (*Praśna Upanishad* VI.8). Like the young men, as an aspirant seeker of the real, I approached beloved Father Vineeth and he was a father to me, instilling in me a great passion and fascination for the real, the Being. He was, indeed, a storehouse of wisdom that inspired, enlightened, and enkindled my quest for the real bringing me closer to the Being beyond the temporal, to the infinity indwelling within me.

I learned from Father Vineeth's synthesis of the aspects of cultural and philosophical heritages of humanity in the East and the West, lessons in forming foundations of a world vision in the discovery of Being. He was a man of *śravana* (listening), which took him to *manana* (meditating), resulting in *isvarapranidhana* (total dedication to the presencing of the Being). He was an ardent seeker, truly stationed in the real (*Brahmaniṣṭham*). His inner core was the serenity of the timeless. The serene and calm ambience of Vidyavanam Ashram always provided me with an aura of enlightening, inviting me to a deeper sense of connectedness. It made me a frequent visitor of the Ashram to listen to the *Acharya* and to learn from the *Upasaka* – adorer of the real.

I learned at his feet the primary lesson, when the real becomes the word (*logos*), the truth emerges in an act of unveiling. I realised that Father Vineeth was able to transcend the limits of temporality, to listen to the voiceless sound of the unuttered word where sound

and silence merge and give birth to *logos*. The contemplative experiences of the *logos* seasoned him into a philosopher, a poet, and a mystic delving in the deeper dimensions of the mystery of the real.

My association with Acharya Vineeth, along with Acharya Thomas Manickam, gave me greater impetus in my research on the real and language. It was with their constant support and blessings that I could complete my doctoral research on the belonging togetherness of Being and being in a deeper unity, transcending the bounds of Orient and Occident. I am elated that it was Father Vineeth who blessed me with an adorning foreword to the publication of my doctoral work, *Being and Meaning*.

I believe that Father Vineeth is a glowing memory of a unique and timeless treasure we cherish, which, I am sure, will continue to sparkle the light of the real for all of us. I bow before our noble, awakened teacher, Father Vineeth, with salutations!

Francis Kanichikattil CMI

A Man Who Felt the Soul of India

Fr. Vineeth, a philosopher-theologian, is an original thinker who contributed much for the Church in India to make it really Indian. In his dealing and teaching there was always an Indian touch that made him a different person, who tried to feel the soul of India. I pray: may his soul rest in peace!

Paul Poovathingal CMI

Father Vineeth: An Ocean of Inspiration

It was during our Existential Philosophy class at Dharmaram Fr. Vineeth spoke about Jonathan Livingston Seagull: A Story (best seller of American Novelist Richard Bach). He was describing how you can become or you should become an ethical hero like Christ and Gandhi in our society. Think differently and creatively and you should swim across the current of the society. Again, he spoke about how we should become a man of being than a man of having by explaining the philosophy of Martin Heidegger. Going one more step ahead, in the next class, he spoke about the need for other-centredness in the society and in the priestly religious life by explaining the German existential philosopher Gabriel Marcel's vision on human life – my brother is part of my being – and how we have to get away from the negative vision of French Philosopher Jean-Paul Sartre (for whom, my brother is my enemy).

From time to time, I felt that my 30 years of Karnatic music sadhana is a swim across the current. His classes inspired me like anything. It always provided me great inspiration and energy to swim across all odds in my musical journey.

In 1986, I got a chance to compose the songs written by him on the occasion of the first and final profession of CMIs. I was doing my studies at Christ College at that time. Whenever I interacted with him, he inspired and encouraged me like a prophet and Guru with great wisdom. He asked me to make pure Indian melodies. He loved Indian music very much. He also gave me full freedom to compose those songs and, then, they came out very well. Some of those songs are, Āsayēthum Samgrahichu, Yesu misiha mahimārtham,

etc. Later, I had a golden opportunity to write my BTh thesis under his guidance. I happily recall that he always appreciated my music, thoughts, and creativity.

Finally, the inspiration and vision of my idea of starting a Ganashram is from his idea of

Vidyavanam Ashram. He used to encourage me, when I shared the idea of Ganashram. He was a big role model for me. He actualised his vision about Indian Christian Ashram by shaping the beautiful Vidyavanam Ashram in the outskirts of Bengaluru. He was a true Jnāni and Guru par excellence and a realised soul. My big salute and pranams to this great and noble soul!

Jaison Kavalakkatt CMI, Germany

Thank You for Your Great Trust in Me…

It was my first appointment after my Ordination. After my pastoral ministry in a parish, I came to Vidyavanam. We led a life of vegetarian food, simple way of living, yoga, singing…. I celebrated Holy Mass in the Latin Rite for the visitors and Sisters. Vineeth Achan guided me and made me stable for the ashram life in Vidyavanam. Meditation, classes for the groups, also with Yoga, was a new way of life.

Construction work was something new to me. But he was open for ideas. Ashram chapel construction was a nice project among many. Teak plantation was something good for green world. Unimaginable were the motor riding experiences to Dharmaram… Then, to Kengery to bring cow feed… But Vineeth Achan made it all possible. The long talks in the evenings with Vineeth Achan, sitting on the rock garden, remain etched in my memory. A different time, a different personality: he motivated me to undertake studies to become a Yoga teacher...

Roy Palatty CMI, Spiritual Director, Shalom Media USA

Growing from Within

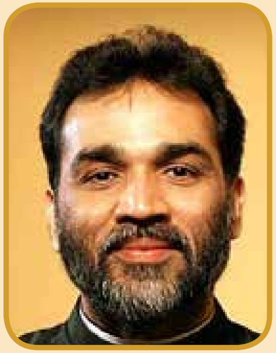

During every generation, a handful of pure souls come into the world as pillars of light, illuminating the way for humankind.

On an unforgettable evening in the year 1999, I met Father Vineeth in the corridors of Dharmaram College, Bengaluru. That meeting was an extraordinary treasure for me because while I had heard a lot about this remarkable Master, I hadn't yet gotten a chance to speak with him. Our topic of conversation was globalization. As a graduate student in Philosophy, I was so eager to share all of my views with him. Father Vineeth listened to me thoroughly; great masters speak little, but listen more. After listening to all my 'genius' ideas and solutions, he asked me: "Roy, do you think that without expanding your own self, you can tackle the very idea of globalization?" I couldn't answer him immediately. To be honest, I had never even considered that before. Father Vineeth slowly took apart many of the simple – and silly – solutions that I offered to the pertinent issues and questions of life. Then, he guided me to the stony ground of meditative rationality: It is necessary for a person to grow from the inside out. To make a difference in the world, one must first widen one's own self.

From that very moment, I have always kept a short prayer in my mind: O God, bless me with discomfort at easy answers, half-truths, and superficial relationships so that I will live deep within my heart!

It was not the answers, but the questions Father Vineeth raised that challenged me to expand my consciousness. Yes, you will never grow if you don't grow from within!

Francis Kurissery CMI, Vicar Provincial, Devamatha

Style Is the Man: A Reminiscence!

I love to think of Fr. Francis Vineeth Vadakethala, with his magisterial wisdom and unmatched mystical experience, as a jewel in the crown of CMI Congregation. In him I have seen an unforgettable confluence of the finest in Western and Eastern thoughts, a wholesome blend of Carmelite and Indian spirituality. He had no airs about him. His simplicity of character and lucidity of expression are paradigmatic. In private conversations or in public addresses, he could articulate his profoundly original thoughts couched in simple language. His soothing words were a spontaneous overflow of his deep convictions reminding us of the Thomistic dictum: "*contemplata aliis tradere*."

His ability to relate with others at a deeper level, to impact them positively, and to maintain that friendship has struck me as astonishing. During my stay in England and Europe, I have had the privilege of being introduced to three of his close friends, one in Germany and the other two in England. One of his English friends, an Anglican, was then contemplating embracing Catholic Church thanks to the edifying influence of Fr. Francis Vineeth. The German family whose matriarch is Theresa Riebesecker would wax eloquent while explaining her chance meeting with Fr. Francis, the first Indian Carmelite whom she had met – a meeting that blossomed into her becoming an ardent benefactor of the CMI Congregation - a prototype of the latter day ACMI. It may be remembered that the '*Sannidhi*' in CSR, Pariyaram, is in memory of this saintly woman.

While under treatment in Amala Institute of Med-

ical Sciences, a few years ago, Fr. Francis Vineeth had to be admitted into MICU. I would visit him often. An unflappable optimist, he would praise the quality of treatment, was a contented patient (a vanishing species!), always immensely grateful to the doctors and the nurses. A gentleman to the core who "inflicted no pain upon another" (Cardinal Newman), about Fr. Francis, reminiscing his character and characteristics, it could rightly be said, "style is the man." May his soul rest in peace!

Jobi Thomas Thurackal CMI, Dharmaram, Bengaluru

വിനീത സ്മൃതി!

പ്രേഷിതയുടെ അറിവിൻെറ ജ്യോതി നിത്യജ്യോതിയിൽ സായൂജ്യമായി! വിദ്യയെ ആത്മീയതയിൽ വിനീതവൽക്കരിച്ച് ആചാര്യതയുടെ ശ്രേഷ്ഠൻ ത്രിത്വൈക ദൈവസന്നിധിയിൽ ലയനമായി. ഭാരതീയ സംസ്കൃതിയിലൂടെ ക്രിസ്തീയതയുടെ ആത്മീയ ചൈതന്യം രുചിച്ചറിഞ്ഞ സന്യാസവര്യൻ സമാധിയുടെ നിറവിലേക്ക് പ്രയാണമായി. ധർമ്മാരാമിൻെറ പുൽമേടയിൽ ഉയർത്തിയ തെങ്ങോലക്കുടിലിൽ നിന്നും ഉയർന്ന ഭാരത ക്രിസ്തീയതയുടെ ചിന്താധാരകൾക്ക് അടിത്തറപാകിയ വിദ്യാവിചക്ഷണൻ നിത്യതയുടെ കൂടാരത്തിലേക്ക് പുറപ്പാടായി... കുബേരതയുടെ പ്രൗഢിയിൽ നിന്നും കുചേലതയുടെ ലാളിത്യം ഉൾക്കൊണ്ട് സന്യാസത്തെ പ്രണയിച്ച സർവ്വസംഗപരിത്യാഗി.

തത്വദൈവശാസ്ത്രപാണ്ഡിത്യത്തിലൂടെ അറിവിൻെറ നിറവ് അവിടുന്നിലാണെന്നുള്ള തിരിച്ചറിവിൽ വിസ്വാസജീവിതലാളിത്യത്തിൻെറ ജ്ഞാനം സ്വായത്തമാക്കിയ ബ്രഹ്ത്മഞ്ഞനത്തിൽ അടിയുറച്ച ക്രിസ്തുമാതൃ ഭക്തൻ. നിഷ്ഠയായ് ജീവിതത്തിൽ നിഷ്കാമകർമ്മനിരതനായി നിരന്തരനിദാനമായവനിൽ നിർലീനനായി. ഭൂമിയോടലിഞ്ഞുചേർന്ന വൃക്ഷപക്ഷിലതാദികളുടെ വിദ്യാവനം തീർത്ത ആത്മീയതയുടെ പ്രകൃതി സ്നേഹി. പഠിച്ചതിനെ ധ്യാനിച്ച്, ധ്യാനിച്ചതിനെ സ്വാംശീകരിച്ച്, സ്വാംശീകരിച്ചതിനെ ജീവിച്ച്, ജീവിച്ചതിനെ പകർന്നു നൽകിയ ജ്യോതിതനായ ധ്യാനകർമ്മയോഗിക്കു മുമ്പിൽ പ്രണാമം!

Joy Kottackal, Bangalore

"The song is ended but the melody lingers on…"

My relationship with Father Francis Vineeth CMI started in 1984 during my philosophy studies at Dharmaram College, Bengaluru. As a student, I admired his profound knowledge and his unique style of imparting the same to his students. There was always an aura of serenity and tranquillity around him. He was impressed with my viva voce exam and I still remember him congratulating me after my viva.

Days passed and our relationship got stronger and personal. The level of freedom that I had with him is so deep that I could share almost all my personal matters with him for his advice and fatherly guidance. He was more than a family member to my wife and children. As a family, we were lucky to listen to his profound philosophical explanations of day-to-day happenings in simple language whenever he used to spend his time at our home.

His passion for justice and order in society in general and Church in particular was explicitly evident during our conversations on various subjects. His presence in our family prayers was so enriching with his *bhajans* and simple prayers. "Peace radiates from him" was a regular comment that my wife used to make after every meeting with Father Vineeth. My children were awestruck seeing him clean the wash-basin with his bare hands after meals. He trusted me and engaged me in printing many of his books. We have been lucky to continue this warm and personal relationship till he was transferred from Vidyavanam Ashram. Undoubtedly, Father Vineeth had a great influence on me in forming my thought pattern and world vision.

For us, his life was a blessing and his memory a treasure to cherish... We love him beyond words and miss him beyond measure. To quote Irving Berlin, "the song is ended, but the melody lingers on…"

Antony Kalliath CMI, Carmel Bhavan, Hosur

Being Missional by Being Passionate!

While 're-membering' with Fr. Vineeth, that which lingers in me is his 'passion' for scripting and living an Indic way while being seeded and coded in his Christian legacy. It was the passion (*ichchha shakti*) of his heart more than being in the comfort zone of a mere Indologist or Philosopher or a Theologian of notional texture and context. Passion germinates hope effortlessly, and it easily spills over to *kriya sakti,* and makes one a *karma-yogi*. It is the passion that which makes one missional, and engaged in the life process whatsoever be the hurdles and failures one has to brace up. Passion makes us sportive and playful, and transforms our life into a *lila* (divine play). It is the passion that makes one the celebrant of life and sequentially, life churns out to be a vibrant celebration in the "fulness of life" in virtue of itself. It is a natural and spontaneous sequence and consequence. This is what we find in the narrative of Fr. Vineeth's life. This passion had been the grammar as well as the inner credential of Fr. Vineeth's journey of life. When St. Thomas Acquinas was asked about how to become a saint, he told three things: 'desire', 'desire' and 'desire'! In our Indian tradition it is *mumukshutvam*. Fr. Vineeth nurtured, nursed and cultured a profound desire with consistency and constancy through and through to start a Christian Ashram even while doing his early studies. He could take emphatic steps towards his life-long ambition only in his sixties. What was remarkable was that he never gave it up. This engaging enthusiasm is the sacred secret of the intelligibility of the heart. Vidyavanam Ashram is the blossoming of his life ambition for the Lord. As an associate in the initial endeavours of starting the ashram, what I learn from Fr. Vineeth is that we will ever remain creatively and proactively engaged in the life process if we primarily listen to the promptings of the heart; if we spin out our life in the wisdom of heart, we will, unaware, have enormous inner resources and strength to figure out new vistas and paths even in the present pandemic times when the uncertainty is the new nor-

mal of life. Follow the 'Call of the Heart'. Let's be passionate, missional and compassionate in the 'Holy Optimism' which is pervading and prevailing in the text and texture of existence, both within and without; we will never fail, and we will never, ever go astray while we correlate passion and mission in our life's narrative.

Augustine Keemattam CMI, Darsana, Wardha

Remembering Father Francis Vineeth

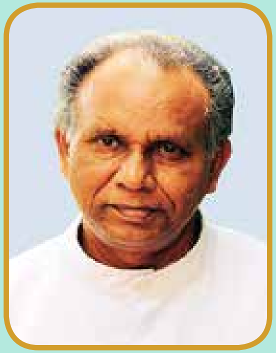

In June 1970, the new batch of students of philosophy had arrived in Dharmaram College, Bengaluru. Christ College was launching the first year of its degree courses. We the new batch was expected to join both the philosophy course at Dharmaram and the degree course at Christ College. Our time would be divided between the two Institutes – 10 am to 4 pm at Christ College and the remaining at Dharmaram. Fr. Francis Vineeth was one of the professors who gently explained to us the new arrangement and helped us to make a choice of science or humanities stream at Christ. He was kind, amiable, gentle, and genuine. Later, in Philosophy classes, when he explained to us Existentialism and other subjects, we enjoyed the originality and spontaneity of his thoughts. His work, *Call to Integration* (Bangalore: ATC, 1980), is an insightful theological reflection on religious life and vows. The book has helped me to evolve my personal convictions on religious life. I was fortunate to be with him in the renewal retreat team of the CMI Congregation, which gave me a chance to experience his spirit of team work. He was always generous to share his thoughts, insights, stories, experiences, etc., with other team members, in spite of the fact, that he could use them in his talks. Above all, he was a fine human being, sensitive to the needs of others with an extremely refined sensibility. May the 'Word Become Flesh' unite him to the Triune God, Amen!

Wilson Chakkyath CMI, Dharmaram, Bengaluru

Serenity, Simplicity, and Sincerity

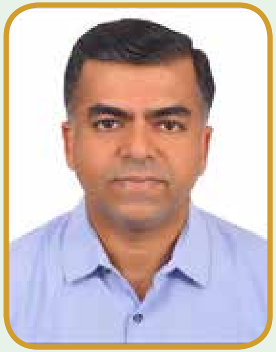

I met Fr. Vineeth for the first time during my novitiate days. Since then I started admiring his personality and it continues even after his demise. He was found to be different and unique from all other priests I had met. He possessed various qualities that made him outstanding and incredible. Out of many, I picked up three qualities of Fr. Vineeth to share my views on his life.

Serenity: Serenity was the hallmark of his personality. Even in the midst of ups and downs of life, he kept serenity and peace of mind. Such serenity was the result of his deep spirituality. It seems, he had an innate inclination to keep intimacy with the divine. I believe that he had experienced the real touch of the divine or he had experienced a glimpse of the *Paramatman*. That intimacy with the divine made him to be serene, joyful, and peaceful. Consequently, most of the ordinary and worldly worries could not affect him. I vividly remember his serene look when he conducted classes and meditations during my novitiate in 1992. I continued to observe the same serenity in him throughout his life. When I visited him more than once while he was taking rest in Preshitharam, Mannuthy, due to ill health and old age, I noticed that he still maintained serenity and peace of mind. Personally, I would say that it is something I wish to have in my life. Yes, I need to learn the secret from the life of Fr. Vineeth.

Simplicity: He obtained high academic degrees both in theology and philosophy. He held many important positions like President of Dharmaram Vidya Kshetram, Vicar Provincial of CMI Preshitha Province, founder and director of Vidyavanam Ashram, and so on. He had an exceptional ability to synthesize the western and eastern genius and spirituality. He authored many books and articles. Many people from India and abroad approached him for spiritual

guidance and enlightenment. He received a number of invitations from various parts of the world to teach, preach and to give retreats. He had all the reasons to be proud and arrogant. But, on the contrary, the more he was recognized, the greater was his simplicity and humility. Only great people manifest such simplicity in a world where people compete with each other to boast about their petty achievements. Indeed, he was

a great man though he never claimed it. Fr. Vineeth showed through his life that simplicity and humility create a valley of life where the real greatness would grow and flourish.

Sincerity: Covid-19 pandemic compels us to wear face masks for the safety of oneself and others. It is a need of the time; however, there are people who wear masks in their personal life and even they change it from time to time or context to context. This kind of masking helps them to hide their real self; it is a kind of duplicity. Fr. Vineeth is a contrast to such kind of masking. He was sincere and genuine in his dealings, opinions, approaches, and principles, irrespective of situations and people. He manifested congruence in what he said and what he did. In other words, he walked the talk. For example, he taught the need of spiritual depth and he himself practised it; he preached truthfulness and kindness and he lived them all through his life. Such sincerity gave him unique moral power and braveness. I remember certain occasions where he raised his voice even in front of higher authorities against some injustices without any fear or hesitation. Those who knew him well never questioned his integrity and sincerity. Such a personality of Fr. Vineeth drew many closer to him in order to learn from him and, like him, to become closer to God.

I believe that Fr. Vineeth still lives dynamically as he inspires and challenges many through the various virtues and qualities he demonstrated in his blessed life.

Anson Panengadan CMI

നിത്യതയുടെ അമരത്ത് ഭാരതീയതയുടെ ആചാര്യൻ

വയസ്സ് 86 ആയിരുന്നെങ്കിലും, മരണത്തോട് മല്ലിടുമ്പോഴും, തിരിച്ചുവരും എന്നുതന്നെയായിരുന്നു പ്രതീക്ഷ. എല്ലാവരും പ്രിയപ്പെട്ടവരുടെ കാര്യത്തിൽ സ്വാർത്ഥരാണല്ലോ. ലോകരുടെ പ്രാർത്ഥന കേട്ടില്ല. വിനീതച്ചൻ യാത്രയായി...നിത്യതയിലേയ്ക്ക്. ജ്ഞാനത്തിന്റെ നിറവിൽ നിന്ന വിനീതമായ ആ ചിരി വിട്ടുപോകുന്നില്ല. ഓർമ്മകൾക്കു മരണമില്ലല്ലോ.

കുറിക്കാൻ പലവുരു പേനയെടുത്തിട്ടും താഴെവച്ചു. യോഗ്യതയില്ല എന്നതുതന്നെ കാരണം. പിന്നെ, അദ്ദേഹത്തെക്കുറിച്ച് അടുത്തറിയാവുന്നവരുടെ നീണ്ട നിരയുള്ളപ്പോൾ എനിക്കതിനുള്ള വയസ്സില്ല എന്ന കുറ്റബോധവും. ആചാര്യസ്ഥാനത്തു നിൽക്കുന്ന അയാളെക്കുറിച്ചെഴുതിത്തുടങ്ങിയപ്പോൾ തൂലിക വിറച്ചു. പിന്നീട് മനസ്സ് ബലപ്പെടുത്തി. "എളിയ വീക്ഷണകോണിൽനിന്നും മഹാരഥന്മാരെ നോക്കി കാണാമല്ലോ," തൂലിക പിടിച്ചു.

ഓർമ്മകൾ കൊണ്ടുചെന്നെത്തിക്കുന്നത് ധർമ്മാരാം വിദ്യാക്ഷേത്രത്തിലാണ്. നൂറ് നാവായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തെക്കുറിച്ച് പറയാൻ... ശെമ്മാശന്മാർക്ക് മാത്രമല്ല, അച്ചന്മാർക്കും, അധികാരസ്ഥാനങ്ങളിലിരുന്നവർക്കും... എന്തിന് അന്താരാഷ്ട്ര സംവാദങ്ങളിൽ പ്രബന്ധങ്ങളവതരിപ്പിച്ചിരുന്ന വിദേശരാജ്യങ്ങളിലെ പണ്ഡിതപ്രതിനിധികൾക്കുപോലും. അറിവിന്റെ നെറുകയിലിരിക്കുമ്പോഴും വിനീതനായിത്തന്നെ ഇരുന്നു. ഷാളൊക്കെ പുതച്ചു കളഭംതൊട്ടു നിൽക്കുമ്പോൾ ആ ആചാര്യമുഖത്ത് ഒരു ഐശ്വര്യമുണ്ടായിരുന്നു. അത് നൂറുകണക്കിന് ശിഷ്യരെയും സമ്മാനിച്ചു. പണ്ഡിത സദസ്സിനുമാത്രമല്ല, സംവേദനമികവ് സാധാരണക്കാർക്കും പ്രചോദനമിഴിവേകി. ആർദ്രതയായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിലെ സ്ഥായീഭാവം. ക്ലാസ്സ്മുറികളിൽ പങ്കുവെച്ച ഗഹനങ്ങളായ ഭാരതീയ വിചിന്തനങ്ങൾ ഇന്നും പലതും മനസ്സിലായിട്ടില്ല. കാരണം അയാൾ അറിവിന്റെ കാര്യത്തിൽ വേറെ ജനുസ്സിൽപ്പെട്ടവനായിരുന്നു. ആ സദനത്തിൽ ആയിരുന്നപ്പോഴും ആരെയും പരിഹസിച്ചതായി ചെകിട്ടോർമ്മയില്ല. അതിലാണ് ആ വിനീതന്റെ മഹത്വം.

ബാംഗ്ലൂരിലെ വിദ്യാവനം അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വപ്നഗേഹമായിരുന്നു. അയാൾ വിഭാവനം ചെയ്ത 'ബേസ് റൗമ'യുടെ വന്യതയ്ക്കിടയിലും ഭാരതീയതയുടെ ശില്പഭംഗികൊണ്ടലങ്കരിച്ചു... ആശ്രമമാകെ. അതിനുള്ളിലിരിക്കുന്ന ഗുരുവിന്റെ ശിരസ്സിനുമേൽ എപ്പോഴും ഒരു പ്രഭാവലയം ഉദിച്ചുനിന്നു. അത് നന്മയുടെ മന്ത്രങ്ങളായി തേടിയെത്തിയ അനുവാചകരിലേയ്ക്കൊഴുകിയിറങ്ങി. വാക്കിലും നടപ്പിലും സന്യാസിയുടെതായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വത്വം. അങ്ങനെ അയാൾ ആത്മീയതയിൽ തുഞ്ചത്തെഴുത്തച്ചനായി. ഭാരതീയ ദർശനത്തിന്റെ സി.എം.ഐ. മുഖവും. ലോകശ്രദ്ധയെ ഇന്ത്യയിലെത്തിച്ചു ആ തത്വജ്ഞാനി.

മറവിയായിരുന്നു അവസാനനാളുകളിലെ പ്രധാന വില്ലൻ. പക്ഷേങ്കി ആശയങ്ങൾക്കപ്പോഴും പഞ്ഞമുണ്ടായില്ല. തുടങ്ങിക്കഴിഞ്ഞാൽ പുഴപോലെ ഒഴുകുകയായി പണ്ഡിതമൊഴികൾ. ചെറുപുഴകൾ സാഗരത്തിൽ ലയിക്കുന്നപ്പോലെ അയാളും ഇന്നിതാ നിത്യതയുടെ സാഗരത്തിൽ!.

വിനീതച്ചാ, അങ്ങ് പണ്ഡിതലോകത്തിലെ വേറിട്ട പ്രഭയായിരുന്നെങ്കിലും പ്രേഷിതയുടെ സ്വകാര്യ അഹങ്കാരമായിരുന്നു. അങ്ങയുടെ പകരം വയ്ക്കാനില്ലാത്തചിരി... നിഷ്കളങ്കതയുടെ കളഭം ചാർത്തി നിൽക്കുന്ന തിലകക്കുറിയും. ഒരുനാൾ ഞങ്ങളും ലയിക്കും ആ പുഴയിൽ. പുഴകൾ ചേരുന്ന നിത്യതയുടെ ആ ആഴക്കടലിൽ, കൂടെയുള്ളവരെ കവർന്നെടുക്കുന്ന ഈ കോവിഡ് യുഗത്തിൽ മെയ് മാസത്തിലെ തീരാനഷ്ടങ്ങളിലൊന്നായി ഇന്നിതാ അങ്ങും. തത്വശാസ്ത്ര ക്ലാസ്സുകളിൽ പഠിപ്പിച്ചതോർക്കുന്നു: “ബ്രഹ്മൻ... ബ്രഹ്മൻ ദൈവമാണ്.” ഞങ്ങളും ബ്രഹ്മനിൽ ചേരുവോളം, ബ്രഹ്മനോട് ചേർന്നിരുന്ന് ഞങ്ങൾക്കുവേണ്ടി കരമുയർത്തുക. മരിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ സമർപ്പിക്കപ്പെട്ടവർ ദേവദൂതന്മാരെപ്പോലിരിക്കും എന്ന് ക്രിസ്തുഭാഷ്യം. നമുക്കൊരു ദേവദൂതനെകൂടി കിട്ടിയിരിക്കുന്നു... സ്വർഗ്ഗത്തിൽ.

Francis Thaivalappil CMI, Pollachi

Sober and Serene Lifestyle

Fr. Francis Vineeth bid farewell to the land of the dying. He rejoices in the Lord of the living. He has made heaven his home. He is well with God. Let us paint him not on the canvas, but in our heart, and cherish his sober and serene lifestyle always, with Divine touch in our life. May his soul enjoy eternal happiness!

James Muttickal CMI, Bhopal

Gurudaskhina

I attended the classes of Father Vineeth always with great enjoyment, especially when he sometimes diverted from the topic and spoke spontaneously from his heart. Then, his lectures were like poems of mysticism. That is why I took him as the guide for my BTh thesis.

I joined theology studies after my Masters degree in Hindi literature. At that time, I was very much fascinated and influenced by the poems of the mystic poets of the Bhakti Movement. So, I had interest in a comparative study of the mystic poems of Saint Ephrem and the poems of the Bhakti poets. Father Vineeth encouraged me and guided me in this study and I had many discussions with him on the topic of my thesis, before I wrote it. I had his guidance in learning the mysticism of the Oriental Fathers. About his own spirituality, as a CMI religious priest, he said: "The Spirit of Carmel means silence, contemplation, and abnegation. I am trying to capture this spirit and put it into practice in an Indian way. I emphasise the Indian way, because the Carmelite spirit is very much in the Indian tradition – the spirit of *tapas*, contemplation, and abnegation."

After my theology studies and ordination, when I started to work in the field of mass media, he came forward with a valuable suggestion to record some of his meditations. We produced eight volumes of his meditations in sets of four cassettes. It was a combined effort by both of us, since he permitted me to participate in the project. He gave me the themes of the meditations and I wrote Bhajans based on those themes to complement the meditations. There were also the contributions of Father Anto Amarnad, who composed music and Father Joseph Palackal who sang those Bhajans. The audio meditations of Father Vineeth were very

well received. After many years, when it was the time of video CDs, I met him in his Vidyavanam Ashram and put the suggestion to produce those meditations in the video form. I thought that it was worthwhile to preserve his reflections and meditative thoughts for the future generations. He liked the idea and within a few months' time he came to Navchetana, Bhopal, for the recording session; he was accompanied by Father Anto Vattakuzhy.

This time too he discussed the themes with me and asked me to write Bhajans based on the proposed themes. After writing, I showed him those Bhajans. He changed some Bhajans to Sanskrit, saying that for those who are not familiar with Hindi, Sanskrit may be better understandable. Again, it was Father Amarnad, who composed the music of those Bhajans. He used to appreciate Father Amarnad's music saying that his music to Bhajans is of a superior quality, since his music flows from the heart. This time too we produced eight volumes of meditations. It was my *Gurudaskhina* to Fr. Vineeth and I am very happy that I could do it. After the recording, before leaving Bhopal, he gave me a diary and told me that it was his personal diary, and I was supposed to open it only after he has gone from this world. I kept his word.

Paul Thekanath CMI

A Mystic-Genius

A mystic-genius in Indian spirituality, founder of Vidyavanam, a professor of philosophy, and, above all, a simple human being. He was a great inspiration for generations of CMIs. This is a great loss for us. He hails from my own village. His sense of detachment from worldly success continues to inspire us.

Davis Varayilan CMI

Samanvaya, Bhopal

An Indian Christian Progressive Theologian and Mystic

The departure of an Indian Christian progressive theologian and mystic is a great loss for the Indian Church. As a student, I always cherished his classes because he was a teacher with a difference. He did not just teach but touched the hearts and opened the eyes of the students to the realities beyond the mundane through his original thinking, creative ideas and new insights. This difference resulted from his closeness to Jesus and closeness to the world around him. His simplicity in life, humility in approach, innocence in interaction, genuineness in relationship, depth in thinking, clarity in expression and availability in service was well appreciated by everyone. He maximized the gift of life to the fullest by unleashing his true potential, optimizing the world around him and realizing that his existence creates a multiplier effect. He maximized the divine within and enlightened the people through meditative reflections, classes, personal sharing and writing.

What stands out most clearly in Fr. Francis's life and writings is *samanvayam,* integration of mind and heart, contemplation and action, Christian faith and Indian genius, and eastern and western traditions. He had an 'Indian mind', which perceived reality as an interconnected, interrelated, and interdependent whole. Therefore, he welcomed goodness coming from any source and incorporated them into his life and spirituality. He lived by convictions and converted intelligence into wisdom by implementing that knowledge in his life for the benefit of others. There is no doubt that for the years to come he will be remembered as a spiritual guru, an exemplary religious, a genuine priest, a passionate CMI, a great philosopher, and a progressive theologian, who was both Indian and Christian.

Jossy Maria CMC, Dehradun

An Integrated Sannyasi

I have a vivid image of Father Vineeth staying in a *kutiya* (hut) in the Dharmaram campus along with a few CMI Brothers. It was the first time in the history of Dharmaram, I think, that a few theology students stayed in *kutiyas*, cooking for themselves and doing everything there. They attended classes with their companions. After the classes, they returned to their *kutiyas*, engaged in their prayer, study, and other programmes. Father Vineeth, along with these brothers, was experimenting *ashram* lifestyle in the Dharmaram campus and, later, it was expanded into Vidyavanam Ashram, which he founded in Bengaluru.

Those who took 'electives' with Father Vineeth visited him in his *kutiya* to discuss about the subject or to submit the assignments, etc. I saw there a high-thinking philosopher with a simple lifestyle. I had taken an elective course on 'Theology of Religious Life'. Later, he published his talks on religious life with the title *Call to Integration*. I still remember our discussions on the challenges of religious community life. His emphasis was on the need of the religious developing new qualities of the heart towards life in their inter-personal relationship that would enable them to live as fruitful members in a community. He proved himself as an integrated *Sannyasi*.

Since I was a young junior sister on those days, his thoughts on community life attracted me very much and it enabled me to discover and decipher the vibrations of the heart. I am sure that he was guiding those Brothers who were in the *kutiyas* towards the dynamics and dimensions of religious life at the level of the heart.

He used to tell that it needs courage, determination, readiness to face challenges and crises in religious life.

I was in the first batch of Sisters who joined Dharmaram for theology studies (BTh) in 1976. I still remember the apprehensions of the bishops of Kerala and their comments regarding the Sisters joining theology classes along with Brothers. They lavished negative comments on the CMIs as well, which created a kind of nervousness or uneasiness in the class and in the whole campus. I gladly remember that Father Vineeth had an extraordinary internal freedom in relating with us Sisters. There was an air of freedom and self-determination in his way of relating with us. I have experienced it more when I visited his Vidyavanam Ashram. He took me around, spoke with full interest and explained his *ashram* philosophy. I could see for myself that he lived there what he had instructed us in the classroom.

Father Johny Manavalan and Swami Sadananda, who were among the ashramites in the *kutiyas* of Dharmaram campus, extended their ashram life in their mission areas and now in heaven: may they have perfect and blissful ashram experience along with their *guru*, Father Vineeth!

Prasant Palakkappillil CMI, Former Principal, SH College, Kochi

Vineeth, but Assertive: A Guru Opening the World Beyond Your Horizon

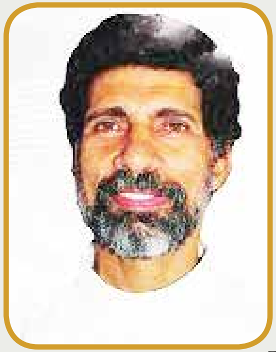

Father Vineeth – the name was familiar from some brief interactions with the senior scholastics. Definitely, it was all about classes and view-points, and the picture, though incoherent, did not come about very positively. But on arrival in Dharmaram College, and having 'encountered' Father Vineeth through the various *kosas* – from *annamaya* to *anandamaya* – though initially appearing only as mere sheaths (*kosas*) or just about the circles to be drawn to indicate them, so as to scrape through the tests, in the span of less than a year, he appeared and appealed to me, cutting through those sheaths, in the process he always loved to enunciate – that of *alathea* – as a *guru* showing the path; having a philosophy and theology of one's own – as he would introduce the word to us: *Weltenshauung*, with a profound awareness of the world around (modern and western), but undoubtedly and proudly Indian. That encounter was a sufficient lesson to beware of prejudices against individuals.

He was critical of the systems – religious or political, including the one that the west-dominated Church defended, while being faithful to Jesus in a creative fashion. The worlds he opened to us through Kabir and Fakir – of dogma versus mysticism, of revelation through *avarana* and *vikshepa*, and the fascinating concepts of *maya* and *lila* – have made a profound impression regarding another world of understanding the world, as a possibility – though, unfortunately, which still remains a possibility at the best! Among the few books I carry around is his thin, but helpful volume: *Foundations of World Vision*.

I deem it a great privilege that he had the confidence to share with me his dreams of an ashram, which came to be a reality at a later stage – I consider it a great loss that I was not able to visit him while he was guiding the *ashram*!

I sensed a thrill in him when he tried to expose the Christian faith in Indian terms – successfully 'integrating' and 'contextualising' the Gospel. When he was narrating his success in doing the same with platforms beyond the borders, he exhibited a childlike enthusiasm.

Like Eklavya, I have taken him for my *guru*, though I have not really tested my skills in his domain. Past two or three years, it had been at the back of my mind that I should visit him and meet with him, and I was indeed hoping to do so, when the news came of his departure, even depriving me of the opportunity to pay homage to his mortal remains.

I salute him, quoting from *subhashita ratnani*: "That indeed there is no fear of (from) old age or death in (his) body of fame, for he has found a place eternal in our minds like the great poets."

Anto Amarnad Chittilappilly CMI

Gentle and Sincere Person

With deep sorrow let me offer my sincere condolences and prayers. He was an exceptional and rare gift to the CMI Congregation and the universal Church. Never we get bored when we listened to him. Fr. Vineeth was one of the greatest souls who understood the true meaning of Vatican II's invitation for inculturation. From his presence I developed my personality and thoughts. My music got new divine wings when I composed his lyrics. I composed *Khristu Sahasranama Namam* because of him. The best bhajans I composed were on his profound lyrics. Gentle and sincere were his person and you can depend on him. When he bids farewell, our inner space is empty! Of course, his lovely meditations and hymns will make him alive amidst us. The Lord will rejoice at his presence in heaven. We have a sure intercessor in him. He was a devotee of Saint Teresa of Lisieux and he would, like his patroness, send heavenly petals of blessings! *My deep condolences!*

Francis Thonippara CMI, Dharmaram College, Bengaluru

Courageous and Prophetic

At the outset, let me salute Fr. Francis Vineeth CMI, my guru, a great philosopher-theologian turned mystic, one of the pioneers and towering figures of the Indian Christian theology and contextual theology. My memories go back to 1975, when he taught us philosophy, especially Metaphysics. Students used to admire and appreciate the intuitive and inquisitive mind of Fr. Vineeth.

I wish to share a topic which is less known to many of us: the prophetic intervention of Fr. Vineeth through his erudite presentation on a very sensitive topic of those days, the inter-ecclesial relations in India. Indian Theological Association (ITA) had its annual meeting in 1982 in Mumbai during 22-24 October on the topic *Reconciliation in India*. Fr. Vineeth presented a paper titled *The Struggle for Justice in the Church and the Call for Reconciliation*. The context of the presentation was that the Syro-Malabar and Syro-Malankara Churches were denied proper pastoral care in their ecclesial traditions and also were not allowed to undertake missionary enterprises. Indian territory was claimed to be the territory of the Latin Church except 0.47% of the total territory. Only on 9 October 2017, through the historic letter of Pope Francis to the Indian Catholic bishops, this restriction was removed.

Fr. Vineeth, in his presentation at the ITA, challenged the injustice faced by the Eastern Catholic Churches in India. Quoting the teachings of the Second Vatican Council and other Magisterial teachings, Fr. Vineeth explained the scandalous and unjust ecclesial situation in India. Not many ITA members expected such a challenging intervention from Fr. Vineeth, a soft-spoken philosopher-theologian. He had to face strong criticisms from the seminar floor and from different corners. Some even approached the editor not to include his paper in the publication of the proceedings of the ITA meeting. However, Fr. Kuncheria Pathil, ITA Sec-

retary and editor of the book, included it in the book entitled *Reconciliation in India*, published by St. Paul's Publications, Bombay.

In response to the requests from different quarters, Dharmaram Publications in 1983 published this paper in a booklet form under the title *Justice and Reconciliation: The Sad but Living Story of a Church in Fetters*, along with an additional preface and a few church documents. It is worth quoting the courageous statement of Fr. Vineeth: "If the Latin Church wants to be really Indian, the first thing it has to do is to give up the desire for domination over the Orientals, because it is an offshoot and a still lingering remnant of Western colonialism." Many of his friends told him that this way of writing would make him unpopular and unacceptable in many circles. This writing was much against his own natural liking and way of writing. Fr. Vineeth, being a just man, was compelled to write against an unjust system. The Catholic Bishops Conference of India (CBCI), in its meeting in Mumbai in 1983, made note of this prophetic intervention of Fr. Vineeth and in the future inter-ecclesial relations this paper played a very positive role, of course, besides many other factors. The autonomy and self-rule which the Syro-Malabar Church enjoys today is also due to the timely intervention of Fr. Vineeth. Therefore, the Syro-Malabar Church should be immensely grateful to Fr. Vineeth for his courageous and prophetic intervention.

Paulson Veliyannoor CMF, Spain

A Gentle and Kind Soul

Condolences on the passing of Fr. Vineeth. I was lucky to study under him in my philosophy years, and specially to have him as the guide for my BPh thesis. Such a gentle, kind soul. Fr. Saju, I know you had a profound relationship with him. May his soul rest in peace!

George Kulangara CMI, Rector, Darsana, Wardha

A Philosopher Par Excellence!

I am a privileged student of Father Vineeth. 'Privileged' because even to this day, I count him as one of three foremost inspirations that shaped the teacher in me. More than bookish wisdom, he carried inspiration into the lecture halls. In explaining difficult philosophical concepts, he would artfully give a creative twist to words and to everyday examples of life. It was like Moses hitting the rock with his staff, letting the spring gush out. Decades have gone by after those lectures. But the steady flow of new meanings and inspirations from those words and examples has not ceased. (By the way, the other two inspirations are Father Thomas Kochumuttom, for his ingenuity in presenting the most difficult philosophical topics in the simplest forms, and Archbishop Antony Kariyil, for his clarity of articulation).

Ever since my first tryst with philosophy in the 1980s, when the word 'virtual' had not become a common parlance as now, the comment that I repeatedly heard about Father Vineeth was that he was a man, who lived in the virtual world of ideas and fantasies. Later, I realized that the comments were based on a cursory reading of Father Vineeth. True, he lived and moved in a sphere different from the one we, the aam aadmi engaged. The spheres were not separated physically though. While we, aam aadmi, engaged the peripherals, Father Vineeth went for the core. He scheduled no time for small talks and gossips, found no charm in the glossy and glittery of the big. A man of deep mindfulness and presence, he felt wonder at the beauty and grandeur in the common and ordinary. He modelled himself on the Guru of the Gospels: Jesus sat in some farmer's farm. The farmer reaped corns and cereals. Jesus, sitting in the same farm, reminded the farmer that he had left the best unharvested – the treasures of the Kingdom that were all over his farm.

Father Vineeth was a complete philosopher: in his body, mind, and soul. The sense of wonder flashed in

his eyes, innocent smile on his face, and deep silence of his tongue – all these showed that he had his finger on the pulse of the treasure.

- He carried his childlike innocence even to the upper circles of the society.
- He erased the gap between the wonder of philosophy and the ecstasy of mystical experience.
- He rendered credibility to the virtual, firmly founding it on the real.
- He made his life a synonym for nobility, simplicity, and beauty combined.

Father Vineeth, indeed, was a philosopher par excellence!

Shepherd Thelappilly CMI, Chavara Bhavan, Khairi, Narsinghpur

Mentor and Master

In 1978, while I was doing my second year philosophy studies in Dharmaram College, Bangalore, six of us CMI Scholastics, including me, ventured 'Simple Life' in huts made by our group in Dharmaram campus. Fr. Vineeth was our mentor and Master. Every day, after supper, he used to share inspiring stories of his life and we enjoyed his presence and ideas. He taught us various subjects in philosophy as well as theology. It was very original and creative classes which I cherish for a lifetime.

After my ordination, in 1986, I was working in Sagar Diocese. In 1987, when I was informed that Fr. Vineeth was coming to Poornodaya in Bhopal for giving a retreat, I gave my name immediately to participate in it. I learnt lot of things to be a good retreat preacher from Fr. Vineeth and I am indebted to him. He gave me courage to be an inspiring speaker. His thoughts are still fresh in my consciousness and I am happy to be one of his disciples. The legacy of Fr. Francis Vineeth will surely be continued through his disciples. Let us enumerate good and practical values from this immortal soul. Let good Lord Jesus grand him eternal rest!

Navya Maria CMC, Provincial, Pavanatma Province, Kothamangalam

ഒരു താപസവര്യന്റെ പാദമുദ്രകൾ

ധർമ്മാരാമിന്റെ ശാന്തതയ്ക്കിണങ്ങിയ ഒരു വിശുദ്ധ ജീവിതത്തിന്റെ ഓർമ്മകൾ അയവിറക്കാൻ ഒരു ശിഷ്യ എന്ന നിലയ്ക്ക് ഞാൻ തുനിയട്ടെ... നാമം പോലെ തന്നെ വിനീതനായൊരു ആചാര്യൻ... നിശബ്ദതയെ സ്നേഹിച്ച സന്യാസവര്യൻ. ശിഷ്യസമൂഹത്തെ ഒരുപോലെ കരുതുന്ന ഗുരുഭൂതൻ... അതായിരുന്നു ഞങ്ങൾക്ക് പ്രിയപ്പെട്ട വിനീതച്ചൻ. ഒച്ചപ്പാടുകളില്ല, ബഹളങ്ങളില്ല. ശാന്തമായിരുന്നു ആ സാന്നിദ്ധ്യം; ഊഷ്മളമായിരുന്നു ആ വ്യക്തിത്വം; ആഢ്യത്വം നിറഞ്ഞതായിരുന്നു അ പെരുമാറ്റം... വഴിയോരങ്ങളിലും, ക്ലാസ്മുറികളിലും കണ്ടുമുട്ടുമ്പോൾ ലാളിത്യത്തിന്റെ, സാഹോദര്യത്തിന്റെ, കരുതലിന്റെ സ്ഫുലിംഗങ്ങൾ ഏവർക്കും അനുഭവേദ്യമായിരുന്നു. ഉള്ളിൽ ജ്വലിച്ചു നില്ക്കുന്ന ദൈവസ്നേഹാഗ്നിയിൽനിന്നും ഉടലെടുക്കുന്ന വാക്കുകൾ തൊടാത്ത ജീവിതങ്ങളില്ല. നടന്നു നീങ്ങിയ വീഥികളിൽ, അനേകം ജനഹൃദയങ്ങളിൽ സ്ഥാനം പിടിച്ച ആ ധന്യാത്മാവിനെ ഒരു സുപ്രഭാതത്തിൽ നടന്ന മാറ്റങ്ങളായിരുന്നില്ല ശ്രേഷ്ഠനാക്കിയത്; മറിച്ച്, ചിട്ടയായ ജീവിത ക്രമങ്ങളിലൂടെ സ്വായത്തമാക്കിയതാണ്, രൂപപ്പെടുത്തിയതാണത്.

വിശുദ്ധ ചാവറ കുര്യാക്കോസ് ഏലിയാസ് പിതാവ് സ്വപ്നം കണ്ട ഒരു വൈദികൻ ആരായിരിക്കണമെന്ന് തന്റെ ജീവിതംകൊണ്ട് പ്രഘോഷിച്ചവനാണ് വിനീതച്ചൻ. ചാവറയച്ചന്റെ സ്വപ്നസാക്ഷാത്ക്കാരമായ 'ബേസ് റൗമ' എന്ന ദർശനം വിദ്യാവനത്തിന്റെ സ്ഥാപനത്തിൽ വിനീതച്ചൻ പൂർത്തിയാക്കി. ദീർഘമണിക്കൂറുകൾ സക്രാരിയ്ക്കുമുൻപിൽ തപം ചെയ്ത സ്ഥാപകപിതാവിന്റെ ആത്മദർശനങ്ങൾ ഏറ്റുവാങ്ങി രാത്രിയുടെ നീണ്ടയാമങ്ങൾ അൾത്താരയ്ക്കരികിലിരിക്കാൻ തന്റെ വ്യത്യസ്തമായ ഉത്തരവാദിത്വങ്ങൾ വിനീതച്ചനെ തടസ്സപ്പെടുത്തിയില്ലായെന്നത് സഹവൈദീകരിൽ നിന്നും പലപ്പോഴായി കേട്ടിട്ടുണ്ട്. ഇതിന്റെ ബഹിർസ്ഫുരണങ്ങളായിരുന്നു ആച്ചന്റെ ശ്രേഷ്ഠ പൗരോഹിത്യത്തിന്റെ പിന്നാമ്പുറങ്ങളിലെ ചാലകശക്തി. ചാവറ പിതാവിനെപ്പോലെ ഒരു ഭക്ത-കർമ്മയോഗിയാകാൻ ആഗ്രഹിച്ച വിനീതച്ചന്റെ ജീവിതത്തിൽ അത് സാക്ഷാത്കൃതമാകുകയായിരുന്നു. നന്മയുള്ള നല്ല ശീലങ്ങൾ കൈമുതലാക്കിയ ഈ ആചാര്യ ശ്രേഷ്ഠൻ തന്റെ പൗരോഹിത്യജീവിതത്തിലുടനീളം ദൈവജനത്തിന്റെ ആവശ്യങ്ങളിൽ സംലഭ്യനായിരുന്നു. അഭിമാനിക്കാനേറെയുണ്ടെങ്കിലും സ്തുതികളുടെ മദ്ധ്യത്തിലും വലിപ്പത്തിലെ ചെറുപ്പം കണ്ടെത്തിയ ഒരു വിനീതനായ വൈദികൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പൗരോഹിത്യത്തിൽ മറഞ്ഞിരിപ്പുണ്ടായിരുന്നു. എളിമയെന്ന പുണ്യം യഥാർത്ഥ ആദ്ധ്യാത്മികതയുടെ മുഖമുദ്രയാണെന്ന് തന്റെ ജീവിതത്തിലൂടെ അച്ചൻ തെളിയിച്ചു.

ക്യാമ്പസിലൂടെ നടന്നു നീങ്ങുന്ന വിനീതച്ചന്റെ ചിത്രം ഇന്നും എന്റെ മനസ്സിൽ പച്ചകെടാതെ ഇന്നലെയെന്ന വണ്ണം നിറഞ്ഞു നില്ക്കുന്നു. വ്യത്യസ്തമായ വേഷം... ആർഭാടങ്ങളില്ല, ആരവങ്ങളില്ല, ആ പദചലനങ്ങൾ പോലും ഒരു താപസവര്യന്റെ പാദമുദ്രകളായി അനുഭവപ്പെട്ടു. കൂടെ നടന്ന കൂടപ്പിറപ്പുകൾക്കും ശിഷ്യഗണത്തിനും എല്ലാ പ്രിയപ്പെട്ടവർക്കും ഓർമ്മിക്കുവാൻ ഇഷ്ടം തോന്നുന്ന ഒരു പിടി നല്ല ഓർമ്മകളും, കണ്ടുപഠിക്കുവാൻ ഒരു പാട് മാതൃകകളും ബാക്കിവച്ച് ആചാര്യനായ വിനീതച്ചൻ യാത്രയായി. ആത്മീയതയുടെ നിലവറയായ ആ വന്ദ്യഗുരുവിന്റെ നന്മനിറഞ്ഞ ജീവിതത്തിനുമുമ്പിൽ പ്രണാമമർപ്പിക്കാം.

Fr. Joy Kolengaden CMI, Mannuthy, Thrissur

വിമർശനാത്മകതയും വിശാലമനോഭാവവും

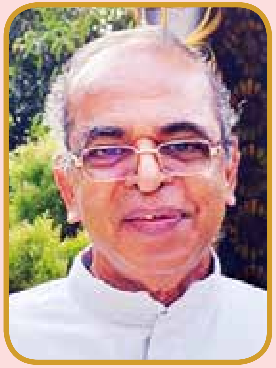

വിനീത് അച്ചന്റെ ഹൃദയത്തിൽ കത്തിജ്വലിച്ചുനിന്ന ഒരു വികാരമായിരുന്നു ഗ്രീക്ക് റോമാസംസ്ക്കാരത്തിലൂടെ ഇറങ്ങിവന്ന കത്തോലിക്കാസഭ, ഭാരതസംസ്കാരത്തിലൂടെയും കടന്നുവരണം. യുവത്വത്തിന്റെ കാലഘട്ടത്തിൽ കുറെയൊക്കെ വിമർശനാത്മകതയിലൂടെ നടന്നു നീങ്ങേണ്ടിവന്നിട്ടുണ്ട് വിനീതച്ചന് നമ്മുടെ പിതാക്കന്മാരുടെ ഭാരതീയ സംസ്കാരത്തോടുള്ള വിശാലമനോഭാവക്കുറവ് വിനീതച്ചനെ ശരിക്കും വേദനിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട് എന്നാണ് എന്റെ പക്ഷം. ആരാധന, സത്യം, സ്നേഹം, ലാളിത്യം ജീവിതത്തിൽ നിന്ന് വേർതിരിക്കാൻ സാധിക്കാത്തവിധം ഇടപഴകിയ ജീവിതരീതിയായിരുന്നു വിനീത് അച്ചന്റേത്. പ്രത്യേക സമയങ്ങൾ ഒന്നും പരിഗണിക്കാതെ ഏതു സമയത്തും പ്രാർത്ഥനക്കും ധ്യാനത്തിനും യേശുവുമായി ഒന്നു ചേരലിനും ചിലവഴിച്ചതിന്റെ പൊരുൾ അതാണ്. സത്യം അല്ലാത്തത് ആരുടെ ഭാഗത്തുനിന്നും കണ്ടാലും വലിയ വിലകൊടുത്തു എതിർത്തിരുന്നു. സ്നേഹം കത്തിജ്വലിച്ചുകൊണ്ടാണ് ഏത് പാവപ്പെട്ടവനും എതിരെയുള്ള അനീതിക്കെതിരെ പോരാടിയിരുന്നത്. ജീവിതം ലളിതമായിരുന്നു. ഞാൻ പലരോടും കൂടി വലിയ ഹോട്ടലുകളിൽ കയറി ഇറങ്ങാൻ അവസരം കിട്ടിയിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ വിനീതച്ചന്റെ കൂടെ അങ്ങനെയുള്ള അവസരങ്ങൾ തട്ടുകടകൾ ആയിരുന്നു. അത് ജീവിതാവസാനംവരെ നോക്കികാണാനും സാധിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഭക്ഷണം കഴിക്കുമ്പോൾ പ്ലേറ്റിൽ ഒരു ചെറിയ വേസ്റ്റ്പോലും കാണാൻസാധിക്കുകയില്ല. അത്രയും വൃത്തിയും വെടിപ്പും ലാളിത്യവും ഉണ്ടായിരുന്നു. വിനീത് അച്ചന്റെ ജീവിതത്തിലേക്ക് ആഴ്ന്നിറങ്ങി പഠിക്കുവാൻ ഓരോരുത്തരുടെയും മെസ്സേജുകൾ സഹായിക്കട്ടെ എന്നാണ് എന്റെ പ്രാർത്ഥന. ആദരാഞ്ജലികൾ...

Babu Thattil CMI, Madurai

പുഴുവിനെ പൂമ്പാറ്റയാക്കിയ മാന്ത്രികൻ

ചില ഓർമ്മകൾക്ക് മരണമില്ല. കാലം കഴിയുന്തോറും അത് ഗതകാലസ്മരണകളായി കൂടുതൽ തെളിമയോടെ മനോമുകുരത്തിൽ നിലകൊള്ളും. എന്റെ വൈദികപരിശീലന കാലഘട്ടത്തിൽ ഏറെ സ്വാധീനിച്ച വ്യക്തികളിൽ മുൻപന്തിയിൽ നിൽക്കുന്നത് ബഹുമാനപ്പെട്ട വിനീത് വടക്കേത്തലയച്ചനാണ് എന്ന് പറയുന്നതിൽ അഭിമാനമുണ്ട്. 1983: ഇന്ത്യയുടെ ക്രിക്കറ്റ് ചരിത്രം സ്വർണ്ണലിപികളിൽ എഴുതിവച്ച വർഷം. ആ വർഷമാണ് ബഹുമാനപ്പെട്ട വിനീതച്ചനെ ആദ്യമായി കാണുന്നത്. എൽത്തുരുത്ത് സെൻറ് ബർക്കുമാൻസ് മൈനർ സെമിനാരിയിൽ പ്രീഡിഗ്രി പഠനകാലം: ഒരു സായംസന്ധ്യയിൽ കളിയും കുളിയും കഴിഞ്ഞ് പഠനത്തിൽ എല്ലാവരും മുഴുകിയിരിക്കുമ്പോൾ റെക്ടർ ജോസ് പെല്ലിശ്ശേരിയച്ചൻ ഒരറിയിപ്പുമായി വന്നു: ബാംഗ്ലൂർധർമ്മാരാം കോളേജിലെ രണ്ട് പ്രധാനപ്പെട്ട പ്രൊഫസർമാർ നിങ്ങളെ കാണാൻ വരുന്നുണ്ട്; വേഗം തയ്യാറാകണം. ആ രണ്ട് പേരിൽ ഒരാൾ വിനീതച്ചനായിരുന്നു. അന്ന് അദ്ദേഹത്തെ പരിചയപ്പെടുത്തികൊണ്ട് റെക്ടറച്ചൻ പറയുകയുണ്ടായി, പേര് പോലെതന്നെ വിനീതനായ, നല്ല മനുഷ്യത്വമുള്ള വ്യക്തി.രണ്ട് PhDകൾക്ക് ഉടമയാണെങ്കിലും 'അഹം' എന്ന ഭാവമില്ലെന്നതാണ് ഏറ്റവും വലിയ നന്മ.

അതേ, അഹമെന്ന ഭാവമില്ലാത്ത, മനുഷ്യസ്വഭാവം തുളുമ്പുന്ന ഒരു സാക്ഷാൽ വിനീതഭാവൻ, മേരീദാസൻ, കാലത്തിന് അതീതമായ ചിന്തകളുള്ള താത്വികൻ, ദൈവവിശ്വാസമുള്ള ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞൻ. പിന്നീട് 1986ൽ ഫിലോസഫി പഠനകാലം തുടങ്ങി അടുത്ത് പരിചയപ്പെടാൻ ഭാഗ്യമുണ്ടായി. രണ്ട് വർഷത്തിലധികം അദ്ദേഹത്തിന്റെ സെക്രട്ടറിയോ മുറിക്കാരനോ ഒക്കെയായി വളരെ അടുത്ത് ഇടപഴകാനും അദ്ദേഹത്തെ സേവിക്കാനും ഇടവന്നു. അത് ഗുരു-ശിഷ്യ ബന്ധത്തേക്കാൾ സുഹൃത് ബന്ധത്തിലേക്ക് വളർന്നു. അതുകൊണ്ടാകണം 1996ൽ എന്റെ പൗരോഹിത്യ സ്വീകരണത്തിനുശേഷം വിദ്യാവനത്തിൽ ഒരംഗമായി എന്നെ ലഭിക്കണമെന്ന് അദ്ദേഹം ഏറെ ആഗ്രഹിച്ചതും അതിനായി സമ്മർദ്ദം ചെലുത്തിയതും. എങ്കിലും വിധി മറ്റൊന്നായിരുന്നു. ആ സ്വപ്നം ദൈവം സാധിച്ച് തന്നത് 2019ൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അസാന്നിദ്ധ്യത്തിലായിരുന്നു. വൈകി വന്ന ഒരു മാറ്റമായിരുന്നെങ്കിലും അത് അദ്ദേഹത്തെ വളരെ അധികം സന്തോഷിപ്പിച്ചിരുന്നു. മണ്ണുത്തിയിലെ വിശ്രമ ജീവിതകാലത്ത് കാണാനിടവന്നപ്പോഴൊക്കെ ആ സന്തോഷം അദ്ദേഹം പ്രകടിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. എന്നിലെ എഴുത്തുകാരനെ (എന്നിലെ മാത്രമല്ല, മറ്റ് പലരിലെയും) പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നതിൽ പ്രത്യേക താൽപര്യം അദ്ദേഹം പ്രകടിപ്പിച്ചിരുന്നു. പഠനകാലത്ത്തന്നെ പ്രസിദ്ധീകരിച്ച എന്റെ ആദ്യഗ്രന്ഥമായ 'ധ്യാനയോഗി'യുടെ (പോരൂക്കരതോമാ മല്പാന്റെ ജീവചരിത്രം) സാക്ഷാൽക്കാരത്തിന് വിനീതച്ചൻ പ്രകടിപ്പിച്ച താല്പര്യവും നല്കിയ പ്രോത്സാഹനവും ചെറുതല്ല. ഫിലോസഫി പഠന ഭാഗമായി എഴുതിയ thesis guide ചെയ്തതും അദ്ദേഹമായിരുന്നു.

2014ൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ച 'ഇരുളിനുമുണ്ട് കഥ പറയാൻ' എന്ന പുസ്തകത്തിൻെറ മാനുസ്ക്രിപ്റ്റ് വായിക്കാനിടവന്ന അദ്ദേഹം അതിൻെറ ശൈലി ഏറെ ഇഷ്ടപെട്ടതിനാൽ ഉടനെ തന്നെ അതിനുള്ള 'പ്രവേശിക' എഴുതികൊണ്ടാണ് അഭിനന്ദനങ്ങൾ അറിയിച്ചതും: അത് എന്നെ ഏറെ അത്ഭുതപ്പെടുത്തി. ഇങ്ങനെ എത്രയോ പ്രോത്സാഹനങ്ങൾ യാതൊരു പിശുക്കുമില്ലാതെ തന്നിരിക്കുന്നു!

ഇത് എൻെറ മാത്രം അനുഭവമായിരിക്കില്ലെന്ന് തീർച്ചയാണ്. പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കപ്പെട്ടവരും വളർന്നവരും നിരവധിയാണ്. അവരിൽ സ്വന്തമായി ഒരു ജീവിതമുണ്ടായവരും ഉണ്ട്. മരിയഭക്തനായ വിനീതച്ചൻ സ്വർഗ്ഗത്തിൽ ദൈവമാതൃസന്നിധിയിലിരുന്ന് പ്രോത്സാഹനങ്ങളുടെ പനിനീർ പൂക്കൾ നമുക്കായി വർഷിക്കുമെന്നതിൽ സംശയമില്ല. സ്നേഹം നിറഞ്ഞ വിനീതച്ചാ, എന്നിലെ എഴുത്തുകാരനെ കണ്ടെത്തിയതിന്, വളർത്തിയതിന്, ഒരു പാട് സ്നേഹം തന്നതിന്, അറിവ് പകർന്നു തന്നതിന്... എല്ലാത്തിനും നന്ദി, വാക്കുകൾക്കതീതമായ നന്ദി.

Lintesh Antony Vellapady CMI, Bharathamatha, Palakkad

A Spiritual and Mystical Genius

To be authentic on spiritual and theological matters, it requires a genuine, soulful, and clear vision on life. It is said that people who have deep knowledge will be humble enough to depict themselves as they do not know anything. Being innocent in heart and mind, being strong in thought, being calm in situations, being prudent in deciding, and being pleasant to others are all the indicators of how a human should be humane.

The above adjectives match with Father Vineeth not only because he was intelligent, but also he was really humane. I was always surprised and inspired by the way he was. No matter what height he was placed among intellectuals and theologians, he was as simple as a fresher to know something new. The memories he left for us will always be cherished. The kind of freshness that he had in the 'evenings of his life' was the same as it was in his young days. He left, making us not leave him!

Sebastian Elavathingal CMI, Bhopal

A Life of Integration

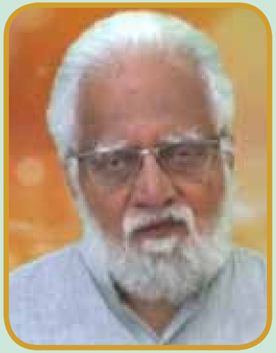

As a man of cultural refinement and spiritual enlightenment, Fr. Vineeth has impressed me from the early years of my life. His openness to the world of wisdom enabled him to receive from all streams of thought and helped him to nurture a holistic vision of spirituality and religiosity to make the essential Christian spiritual vision convincing and attractive. His source was, no doubt, Jesus and the Gospel, but he employed the immense resources of Indian wisdom to make the message and values of Jesus flow profusely in the Indian soil, through his theological and spiritual approach of inter-religiosity.

Fr. Vineeth held his head high among the great spiritual scholars and masters of Dharmaram College Bengaluru in the post-Vatican II times. I deem it my great fortune to be in Dharmaram during those times to learn from Masters like Fr. Vineeth. He used to carry us along in the ceaseless flow of his thoughts and inspirations, which always presented to the listeners a holistic world-view. A spiritual life of integration was his consistent theme. While explaining the techniques of integration, he employed images from Indian spiritual traditions as additional resources to enlighten the Biblical wisdom. He did not find any impropriety in seeing Jesus the Rabbi as Jesus the Guru. He could understand the message of Jesus in the categories of Indian wisdom, which he effectively shared to his students.

For example, to explain the spirituality of self-integration, he used to employ the "*panchakosha*" theory of Consciousness layers in the *Taittiriya Upanishad* which came handy to him to drive home the notion of integration. For me, his message came from the core of his own *Anandamaya* layer of Consciousness. In this depiction I have tried to show this idea graphically. He attained the integration of all the five layers of Consciousness in his person

Fr. Vineeth has been faithful to his call and has made use of his talents to multiply it through his innumerable disciples. Now he has received his reward being invited to "enter into the joy of his master" (Mt 25:23).

Joice Elavathingal CMI, Christ Academy, Bengaluru

The Holy River Carrying a Smile on Others

When I was doing my philosophy studies, Fr. Vineeth was a *Dharma Acharya* for me. He was an *Acharya* who was teaching us dharma and living his life with the dharma he thought. Using simple English vocabulary in the class, he made us more comfortable in learning philosophy. That understanding helped us to go deep into the philosophical thoughts which he implied in his own books. He had given a lot of freedom to our immature thoughts and enormously encouraged our creative ideas. We all unanimously had admired the *vineethabhava* in his personal life.

When I was doing theology, I met him in Vidyavanam Ashram. Then, Fr. Vineeth was a *Sannyasa Guru* for me. Really, I could see a transformation in him from a teacher to a *Guruji*. He was living what he taught. We had wondered and were inspired by seeing the simple life of *Guruji*, working in the garden, washing the vessels, and spending a long time in front of the tabernacle. He was a courageous *sannyasi* to take all the troubles and challenges in the starting period of Vidyavanam Ashram. His enthusiasm and commitment gathered many people to the ashram for experiencing an ashram life and peace of mind. Still remembering the smiling face amid the total insecurity that the Ashramites had experienced those years.

After my ordination and studies when I came to Hullhalli, Begur, again I visited Fr. Vineeth at Vidyavanam Ashram. Then, Fr. Vineeth was like my beloved father. I became a frequent visitor of the ashram. I used to listen to the long conversations of Fr. Vineeth. It was very interesting and relaxing to spend time with him. I became very close to him. I was enriched with Indian spirituality, the lessons of harmony and coexistence. Since those subjects were very passionate to me, I was a keen listener to him. The closeness to nature, the rhythm, and dharma of the Mother Nature had given a harmonious vibration into my heart. His

wisdom from these green woods had led me to the path of green school projects. The way he explained the church history and the theological talks from his mouth were so impressive to remember till today. The icons in the chapel had been explained to me more the twenty times. Each time he was expressing different spiritual and philosophical meanings to those icons. Looking at his enthusiasm in explaining, I experienced a living presence or a life in those holy icons.

Today, when I reflect on him, I consider him as a Holy River which was flowing calmly among the people by giving spiritual energy and smile to each and every one whom he met in his journey of life. The wisdom had flowed from him like a spring. There was a soothing feeling in our mind when we were immersed in his meditations. He never hurt anyone's feelings; instead, he respected everyone: he respected nature, religions, people, nations, cultures, and languages. He had given equal importance to all those who associated with him. He expressed his 'real'. Purity in mind and thought, innocence, and sincerity were his hallmarks. There was a uniqueness in himself and his thoughts. He was an open-minded person who was accepting everyone without any discrimination – men or women, poor or rich. *Pranaamam* to my *Dharma Acharya*, my *Guruji*, my beloved father, and, above all, 'the life-giving stream that is flowing through my heart'.

Murali Krishnan, Coimbatore

(Yoga Teacher and Former Youth Member of Divyodaya)

Peace with Oneself and Harmony

Only once I met Fr. Vineeth in Divyodaya. It was in 1993 when Fr. Thomas Cheeran was the director. Fr. Vineeth spoke on happiness and harmony. Inner harmony within oneself can be possible through various means. Meditation shifts the brain waves from beta level to alpha level and thereby calms the mind. Harmony in individuals evolves to social harmony. One cannot work for peace when he is not happy within himself. This was the essence of Fr. Vineeth's speech which inspired me a lot. Though 28 years have already passed, still the thought he triggered lingers in my memory. Thanks, Divyodaya!

Stella Baltazar FMM, Provincial

A Person of Spiritual Energy and Fulfilment

With deep sorrow we heard about the peaceful rest of Father Francis Vineeth CMI. He was a man of integrity, commitment, and deep spiritual experience. He was rooted in the wellsprings of the Indian spiritual treasures, and gave expression to his convictions by his *ashram* way of life. His memory will live on in the minds of scholars, theologians, students and consecrated religious who have experienced his fine personality and the elegance of his spirituality.

It was in 1980 that I had the opportunity to meet Father Francis Vineeth CMI, a great scholar and a man who deeply lived his commitment as a genuine Indian spiritual seeker. Words can never fully express how much someone means to us, and how their presence impacts our lives. It was in 1980: at Yercaud, we FMM Junior Sisters were in preparation for our final vows, that Father Vineeth came to speak to us as arranged by Sr. Flavia FMM, our Directress. His sessions were profound, rooted in the wellsprings of Indian ethos. What was so admirable in him was his humble approach to people. He could never dominate someone, he always maintained simplicity as his characteristic mark.

His personality communicated much more than words. I still remember his sharing about the understanding of discipleship: at the feet of the Master in humble submission and silently absorbing and experiencing the depth of the *Guru* in deep communion. Inwardly purified by love, which emanates from interior detachment, and totally being attached to the master. This grounding in Indian spirituality and the taste of the culture from the soil of India attracted me and I desired to know more. This was my first exposure to the depth of the spiritual treasure within Hinduism. It helped me to overcome the fear within and gave me courage to embrace all that is good in other religions.

I recall with joy the convictions he imparted and the new perspectives he infused in us.

Today we remember this great personality whose footprints could never be erased. He is alive in us who shared his convictions and vision. The loss of him is an irreplaceable one. His memory remains with us and is growing in the perspectives we share in Interfaith Dialogue as well as Intercultural Communion. The depth of recognition, acceptance, cordiality and respect we have developed for other cultures is a great gift and India needs this dimension of Indian Christian spirituality today more than ever.

The best tribute we can give to Father Vineeth is to take forward his convictions and make it real in our lives. Let a million minds in this land catch up with his treasured thoughts and spread the Good News that our life is in connectedness and continuity in the web of humanity and his spirit will continue to inspire us all as we work for cosmic integration, community fellowship, and personnel wholeness.

Let there be compassion and grace in the midst of conflict! Let there be healing and handholding in the midst of tensions! Let his remembrance promote in us the cherished values of Indian Spiritual Ethos!

Tomy Chirapurath CMI, Darsana, Wardha

Vishwa Manav Father Francis Vineeth

I have always wanted to cherish my acquaintance with Father Vineeth, though it was minimum. It dates back to the late 1980s when I was a philosophy student at Dharmaram Vidya Kshetram. He taught us Metaphysics at the BPh level at Darsana, Wardha. During our Licentiate Programme, our batch moved with him more closely. He was the director of my licentiate thesis, which was on the philosophy of Gabriel Marcel.

His explanation of the ‘Reality’ in metaphysical and existentialist terms had its deep impact on my studies, so much so that I titled my work as the “Recovery

of the Real," which was very much influenced by his book, *The Discovery of Being*.

Father Vineeth's appreciation for the Indian thought was manifest in his formal and informal talks – on music, art and architecture, philosophy, meditation, mysticism, holy liturgy, etc. It had its impact on a few generations of students. I think one could read between the lines that he was anguished and pained that there was a long way for the Indian Church yet to go in her efforts to communicate the Christ experience through the Indian genius. His uniqueness was that he didn't sit back finding fault with the situation or the system. His meditations, retreat talks, lyrics, even Vidyavanam Ashram, are all fine expressions of the 'creative unrest' that he had been experiencing deep within himself.

I pay my tributes to this honourable teacher of mine who was simple and humble, truly '*vineeth*' as a human person, a '*vishwa manav*' (world citizen), who dedicated every moment of his life to radiate the divine love to the 'sacred' and the 'profane' alike, no matter in the East or the West. I must admit that I had a secret pride that he was a CMI.

Karuna Vadakethala SJB

(Sister of Father Vineeth)

My Great Brother

Father Vineeth loved Indian ashrams. Years ago, in 1968, he, along with a small team of Fathers and Brothers, stayed about two weeks in Vinoba's ashram at Pavanar in Wardha. Wardha, in the diocese of Chanda, is the main centre of our Congregations' activities in India. The purpose of his coming with the team was to make a draft of an Indian text for the holy Eucharistic celebration. This request was made

by his Eminence Mar Joseph Cardinal Parecattil, the then Archbishop of the Archdiocese of Ernakulam-Angamaly. The team visited our house more than once and also Sevagram where our sisters work. He also stayed in several other Hindu ashrams before he started his own ashram. They are Shivananda Ashram in Rishikesh, Saccidananda Ashram in Narasimhpur, Shantivanam in Kulithalai near Thiruchirappilly, Aurobindo Ashram in Pondichery, Kristuprema Ashram, Pune, and so on.

In the year 1996, he came forward with his own idea of setting up an ashram in Bangalore. I remember well that after the initial establishment of his Ashram in Bangalore, he invited me to live there at least for three years in accordance with our custom. Though I liked this idea very much, I had to sacrifice it due to my other commitments to my congregation and Father Vineeth accepted it with grace. At a later stage, I came with my sister, a nun in the Holy Family Congregation, and made our retreat in the Ashram. This was my longest stay. Otherwise, I had visited the Ashram only for short periods. I am happy to see that the Ashram has flourished well, the desert land which was bought for the Ashram has already been converted into a living forest, perfectly suiting its name Vidyavanam (Forest of Wisdom) and its motto, *Vanad-astu-vidyodaya*, let Wisdom emerge from woods!

Father Vineeth was not just my brother, but also to a certain extent, a spiritual guide to whom, time and again, I have turned for valuable suggestions and counselling. For the same of brevity, I would like to conclude these reminiscences with two appreciative sentences on Father Vineeth. (1) Though he made his own suggestions, whenever he was consulted, he never imposed any of his views upon us. He always gave us complete freedom. (2) He was very simple and transparent in voicing his opinions which made dealing with him very easy. For what he was and all that he had been to me, his youngest sister, these truthful attestations and loving reminiscences stand as tribute to my great brother.

Winson Moyalan CMI, Vettathur

Eternal Presence in Our Midst

It was when I was a philosophy student I came to meet Fr. Vineeth for the first time in 1981. He was our Senior Tutor. It was a great experience to have conferences with him. Due to my over involvement in many extra-curricular activities, I was not a studious student. But I scored above 80% marks only in his subjects. That was the highest marks in the class. Such was my appreciation on his person and his teaching.

After ordination while he planned to start an Indian Ashram, one of the choice venues was Attappady where I was a member then. He liked very much the panorama there, and we travelled together in the nook and corner of Attappady for many days. It was only because of the lack of international exposure the venue was shifted to Bangalore. Indeed, the location of Vidyavanam is unique.

I remember the synaxis of 1993, when the members preferred to elect him to the post of Provincial; but his humility compelled him to denounce that position. That's how it happened to elect him as the Vicar Provincial during that term.

His stature, his vision, his knowledge, his contacts, his simplicity and everything in him gave me a feel of a real Guru; hence, there is no wonder that the Ashram is more popularly known as 'Vineeth Ashram'.

Myself being involved in social work activities for many years, whenever he met me, he invited me to join the Ashram team so that we could organize the surrounding villages. Though I agreed to his proposal many times, every time I was elected the Councillor for Social Apostolate (four terms), which restricted me from joining him. Though it was an unmaterialised wish, we respected each other till the end.

A man normally dies only once. But, in 2016, during his angioplasty, his heart was stopped and doctors

announced his death. However, providentially, being in the operation theatre, with much massaging on the chest they could resuscitate his life and it prolonged for another five more years. If not affected by Covid-19, definitely he would have lived many more years with us.

His original thoughts in the classroom and the 'Vineeth Ashram' will make his presence eternal in our midst. He cannot die in anybody's life who had once interacted with him. I am glad that I am one among those fortunate ones.

Molly and Jose, Bhoothanahalli

Memories of Our Father Vineeth

Dear loving Vineethacha, we miss only your physical presence; your loving memories are always with us in our hearts.

We know Fr. Vineeth from 1983 onwards. He had helped us in many ways to come up in life. He made all arrangements for our wedding like a father getting ready with everything and blessed our marriage too.

We offered our service, when he started Vidyavanam Ashram in the year 1996 and stayed in the ashram till he was transferred from there. It was like a family; he treated us as his own children. For us, ashram was our second home and Fr. Vineeth was like our own father. He was so innocent like a child, very open, transparent, very straight-forward, and so simple. He always had a good heart to help others when they were in need. We were with him in the ashram from 1996 to 2016 and were very lucky to have served him. Dear Father, we are very grateful to you.

It was really shocking news when Fr. Anto informed us that he is no more. We are very sad that we could not see him or say a last farewell to him. We remember that he used to say: "When I die, directly I go to heaven through the back door, because others will be waiting in front to get in." Yes, dear Father Vineeth, you are right up there, preparing a place for us. Thank you, dear Father, for everything you were to us all these years. We love you!

Lucius Nereparambil CMI, Jerusalem Retreat Centre, Thrissur

A Friend of All

Fr. Francis Vineeth Vadakethala CMI, who died on 30 May 2021, will be fondly remembered by many people in India as well as abroad. He was a scholar and for many years a famous professor at Dharmaram Vidya Kshetram, Bengaluru. He was excellent in his teaching career and has contributed much to form an Indian Christian theology. He studied thoroughly the Indian philosophy and spirituality and, in that light, he began to reflect upon and interpret his own Catholic faith. Above all his academic achievements, he was a man of prayer. He became a true *bhakta* of Jesus. He had deep devotion to Blessed Virgin Mary. He used to keep a beautiful picture of our Lady of Fatima at his bedside.

I had the privilege of being a close friend of Father Vineeth. As we were both teaching in Dharmaram, we collaborated to realize some projects of social service. One such project was that we motivated a few seminarians to start a simple lifestyle in the Dharmaram campus. One day, both of us led half a dozen theology students to visit Little Sisters of Jesus, who were living in a hut in the Madiwala slums. As we were returning to Dharmaram, we challenged them and asked whether they will dare to lead a simple life in Dharmaram campus. They said 'yes'. They put up two huts, similar to what we see in the villages in the mission areas. They cultivated vegetables around the huts. They spent much time in meditation in the huts. As I was Master of a section of students, I could not stay overnight with the hut-dwellers. So, I asked Father Vineeth whether he can stay

with them. He readily agreed and stayed with them in the huts and lived the simple life with joy.

Another instance is that Father Vineeth started an Ashram near Bannerghatta, Bengaluru. He called it Vidyavanam Ashram. As he was living there, there was a girl called Molly who worked as his secretary. As a good father, he came to know her personal problems and came forward to solve it. She had a boyfriend in Kerala. Since the family of the boy did not like that alliance, there was no contact with that boy Jose for a long time. Father Vineeth asked me to accompany him to find out that boy. I went with him and made a long journey through the Kattapana hills. Finally, with the help of a Sister who studied in Dharmaram, we managed to bring that boy to Bengaluru, and Father Vineeth blessed their marriage and up to now they lead a happy married life.

Father Vineeth was a friend of all. Through Indian way of meditation, he tasted the Divine in his heart and he did whatever he could to impart that experience to his friends and students as well. It was for this purpose that he started Vidyavanam Ashram. There he gave courses on Indian Christian meditation to various groups. Many years ago, he, in collaboration with Father Louis Maliekal CMI and Father Thomas Kochumuttom CMI had created an Indian Liturgy text. He had composed several Sanskrit *bhajans*, which we sing even today to make a good meditation. I still remember: As I was prior at the monastery of Varandarappilly, Father Vineeth called me from his Ashram, and told me to come immediately to assist him to give a retreat to a group of religious by singing *bhajans* and leading adoration. Even though it was a busy time for me in Kerala, I went immediately to fulfil his wish. His life was so simple, at the same time very profound and spiritually powerful. May the good Lord reward him with a joyful and glorious eternity!

Vineetha AC, Shoranur

(Sister of Father Vineeth)

My Brother

Father Francis Vadakethala CMI, my priest-brother came to Mary Hill Manglore, to our novitiate, to see me and wish me for my first profession in 1968. Since he was going to Oxford, he was not able to attend the ceremony of the profession. In the novitiate, I was given a name Jolenta. My priest-brother asked my Superior General whether he could change my name. She gave him full freedom. So, he gave the name Vineetha. *V + aaneetha* – one who is brought to the world in a special way - Our Lady. Since my birthday is on 8 September, at home I was given the name Mary; hence, he said that Vineetha would suit me better. He also suggested me to take my feast on 8 September.

In 2009, I made my *tapas* retreat for 40 days under him in the Ashram; it was from 1 January to 25 February. It was a real prayer experience for me. After a year he asked me whether I can come to the ashram to put order in the Ashram Library. I was at Lady Immaculate Convent, Ottappalam. Although the previous year I had gone for 40 days retreat, I informed my superior about my brother's request. I was touched by her answer, as she instructed me to reserve my ticket to Bengaluru. I went to Vidyavanam Ashram and arranged the books in the library and organized its catalogue.

Whenever we came home for holidays, we brought him home. He would celebrate Holy Mass for us at home. Three years back I had gone to see my brother Vincent's grandchild Eva. For lunch Father Vineeth, myself, Sister Karuna, Mr. Thomas, and Mr. Vincent – all five of us were at the table. Then, Thomas told Vincent's son to take a photo and keep it. He was a real blessing for our family with his spirit of prayer and sacrifice.

Sebastian Payyappilly CMI, IOCL, DVK, Bengaluru

A Man Who Lived What He Preached

Heartfelt condolences at the demise of our great Acharya Loving Vineethachan. It is not only a loss for the Preshitha Province but for the entire CMI Congregation, to the world of philosophy, and Indian spirituality. To my mind, he was indeed an unmatchable visionary, original in his thinking, lover of Blessed Mother, explorer of Indian ethos, and, above all, a man who lived what he believed and preached. പ്രണാമം! May his soul rest in peace!

Davis Thattil CMI

ASSO, Attappady

Authentically Human

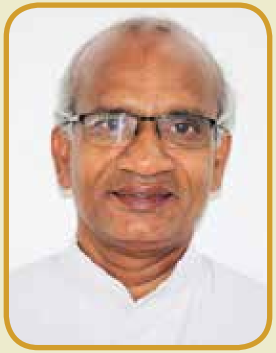

Fr. Vineeth, Truly I love him and his style of teaching. He speaks Philosophy, Theology, spirituality and national politics very authentically...

He is very soft and sweet in nature and welcomes and receives all with his smiling face but authentic in thinking...

I love his classes on metaphysics. Still, I remember some of his discourses, namely, being and having, person and individual, meaning of change, authentic and inauthentic, etc. He comes to the class room without reference book and class notes and takes class very clearly...

I still remember the discourses on meditation *pancha kośas* and Nine steps of Indian meditation taught in novitiate when I was a novice...

I had deep acquaintance with him when he was appointed as the member of Preshitharam. Though he could not recollect my name he identifies the person and makes friendly talk. It includes spirituality, Devotion to Mother Mary and content of daily newspaper reading. Vineethacha, I could not make friendly talk before you leave this world...

One day I visited him in his room during his lunch-time. while he was having meals, he was telling me, I don't feel to take food but my Superior told me to take food. Yes, he is highly spiritual and religious more than that he is truly a human being. Vineethacha, the great soul, pranamam!

Kurian Kachappilly CMI, President, DVK

A Man of Authenticity

"Time flies, but memories never die. Distance does not matter, for they remain in our heartbeats." The fond memories of Father Francis Vineeth CMI, Guru and Mentor, remain in our heartbeats, "for he taught them [us] as one having authority" (Mt 7:28-29).

Students, who followed the lectures of Father Vineeth on Metaphysics or Existentialism, would have such gut feeling as "Wow, super!" But, I doubt, how many would attest that Father Vineeth lived and acted, as if he had authority! Yes, indeed, Father Vineeth had authority, for he adorned himself with several offices in the DVK, like Dean (Faculty of Philosophy), Vice-President, and President, the highest office of the Pontifical Athenaeum. But I don't think he has ever wielded his power over others, either in the classroom or in the office. On the contrary, as his very name "Vineeth" suggests, he was 'humble' and 'humane' with his characteristic pedagogy of the heart.

Hence, the question remains: What does it mean to say 'he taught them [us] as one having authority'? In the life of a Heideggerian like Father Vineeth, 'authority' is conceived and construed in terms of "authenticity." In *Being and Time*, "authenticity" is the translation of the German word *Eigentlichkeit*, meaning 'my ownness" or "being true to oneself." For Heidegger, authenticity refers to the unique and special moment in human (*Dasein*'s) existence, when there is clarity about the self, thereby carving out one's unique and authentic place in the world, doing one's work with special intent and self-knowledge. Indeed, 'uniqueness' was the hallmark of Father Vineeth's life, characterized by three elements: realization, understanding, and discourse.

"Realization" is a continuous process of discovering the 'real self' (real+i+zation). Father Vineeth, through-

out his life, sought the meaning of self in its manifold relationships. As his book, *Call to Integration*, suggests, human reveals in its networking, or harmonious relationships. Harmony *ad intra*, for him, involves the integration of the human faculties: the cognitive, conative and the affective; and, on the other hand, harmony *ad extra* envisions integration of the self with other, nature, and God. Father Vineeth always tried to maintain an 'integral' approach' in his life, which also helped him to delve deeper into the nature of things.

The term 'understanding' had become a cliché in Father Vineeth's lectures, meditations, and reflections. Father Vineeth used to ask "Understand?" almost always at the end of each sentence. For the Heideggerian Vineeth, 'understanding' did not mean imposing your vocabulary (especially adjectives) on others, or making claims of understanding other in your own terms and conditions. As a true Heideggerian, understanding, for Father Vineeth, is a process of "making explicit that which was already implicitly present." For Heidegger, understanding is also closely intertwined with 'interpretation', the capacity to reveal the purpose or function and the totality of involvement associated with an entity. The right disposition to understand and interpret, Father Vineeth would add, must be the basic openness to the disclosure of beings.

"Discourse," for Heidegger, "is the basic signification of *logos*." In other words, discourse is the meaningful articulation of the discovered intelligibility of humanity's 'being-in-the-world'. Father Vineeth, the Heideggerian, takes 'discourse' a step further as meaningful articulation of words that are life-giving. Logos in Greek means 'word', for example, the first uttered word. As Saint John, the Evangelist, testifies, "[…] the *logos* was with God and the *logos* was God" (Jn 1:1). In the final analysis, discourse, therefore, is the word of God, which is life-giving or salvific. That is why Saint Peter, representing the disciples, said to Jesus: "Lord, to whom shall we go? You have the

words of eternal life" (Jn 6: 68). In the true sense, the discourses of Father Vineeth, whether they were lectures in the classrooms, meditations in the chapel, or reflections and input sessions at seminars and conferences, were really inspiring, for they were the disclosure of his own life and vision. Hence, people – students, friends, and well-wishers – followed him wherever he had been, for he spoke with 'authority', or better in Heideggerian terms, he spoke with 'authenticity'.

Antony John, Lisieux MHS School

(Former Youth Member of Divyodaya)

Adieu Father Vineeth!

Fr. Francis Vineeth Vadakethala, fondly known as Fr. Vineeth or Vineethachan, is one among the amazing personalities I have met in the Preshitha Province.

During my college days 1987 to 1992 and thereafter, I was at Divyodaya doing what best I could. I had chances of meeting Fr. Vineeth a few times. Each time I have admired his hard work, as he was always found to be working on research papers. I was told by the CMI members that he would spend late hours on his scholarly work.

A true synonym of determination and simplicity… I was told that he was the one who coined the term 'Divyodaya'. He authored many books. His efficient skill of using metaphors from English, Malayalam, and Sanskrit was really awesome.

Though my association was less, he carved a thought in me that to serve the people is to serve the Maker. Devoted people like him are like 'the salt of the earth' as stated by the Lord. In 1993, if I am correct, he was made the Vicar Provincial of Preshitha Province. Otherwise, I have known him to serve Dharmaram Vidya Kshetram or Vidyavanam Ashram in Bengaluru.

Farewell, dear Fr. Vineeth: may you find glory in the Lord and may your soul rest in peace!

John Peter Muringathery CMI

Divyodaya, Coimbatore

Towards Divine Awakening

I loved to go to Preshitharam to see the ailing and aged Fathers, especially Fr. Vineeth. It was in January that I met Vineeth when I visited Preshitharam. Whenever I went to his room, I found him seated with a book in his hand. I don't think that he must be reading it. That is his habit, I suppose. He had no distracting things, no phone, no WhatsApp, no TV, etc. But when someone came to visit, he would receive him gladly. It was for me in my old age a lesson. Others told me that he may not recognize me. When I visited him, I had the book *Story of Divyodaya* in my hand. He took it from me. I knew he may not read but because he loved Divyodaya so much he wanted the book. I asked him: "Do you know me?" He replied: "JP!" That is the way he usually called me. Once he told me that he could sit in the chapel looking at the Tabernacle any length of time… Really, he was a mystic. Though he was disturbed when he had to leave Vidyavanam, which was the fruit of his dream, gradually, he had overcome such feelings and he was totally free. He seemed always composed.

Fr. Vineeth was throughout his life in search of the "divine consciousness," his favourite expression. This search led him to discover the complimentary nature of religions. This has been the nature of all mystics. They found unity in diversity. I think this basic search led him to take Martin Heidegger and Ramanuja Acharya for his postdoctoral studies at Oxford. As I came to know from Fr. Thomas Aykara who was with him at Oxford, Vineeth had the dream of an ashram from his time at Oxford. We know how Vidyavanam became an abode where seekers came to experience the Divine. He was a true acharya and through his presence Vidyavanam became an ashram where many came to become his disciples and grow in divine conscious-

ness. His understanding of inter-religious dialogue stems from this understanding of the complimentarity of religions. This is reflected in the message which he sent to the Decennial Souvenir of Divyodaya.

Fr. Vineeth was one of the few who understood Divyodaya from its start and always stood by me. The name Divyodaya is his gift, meaning Divine Awakening. During our journey to Bangalore after attending the provincial synaxis at Thrissur in 1978 in which the decision was taken to make Coimbatore Region into a Vice Province I shared with Fr. Vineeth my dream of staring a centre to receive people irrespective of religions He suggested the name Divyodaya, divine awakening. With grateful sentiments and a deep sense of loss I give the message he gave to the decennial souvenir of Divyodaya.

"Divergent religions having long traditions of God-experience through their own historical paths, contribute quite a lot to the making and flowering of the totality of the consciousness in humanity. None of our religions singly contain or convey the whole of it. All of us are limited, and we all need further blossoming. It is to our human nature situated in this way in structures of limitation that inter-religious dialogue enters as a divine messenger bringing to us the word capable of awakening the divine within us.

Let Divyodaya as it celebrates its decennial be happy about the fact that it has been a venue of dialogue and divine awakening. And let the Divine blossom further in all the members who visit this institute for inter-religious dialogue and sharing.

Julius Arackal CMI

Amala Hospital, Thrissur

പേരിൽ തന്നെ വിനയം ഒളിച്ചുവെച്ച ഒരു മഹാത്മാവ്. മുമ്പിൽ കണ്ട വ്യക്തികൾ, സംഭവങ്ങൾ, ആശയങ്ങൾ എല്ലാം അച്ചന് അത്ഭുതങ്ങൾ ആയിരുന്നു. ധർമ്മാരാമിൽ ഫിലോസഫി പഠിക്കുന്ന കാലം, എവിടെയോ കേട്ട ചിന്ത സ്വന്തം ചിന്തയാക്കി അദ്ദേഹത്തോട് പങ്കുവെച്ചപ്പോൾ ആ കണ്ണുകൾ അത്ഭുതംകൊണ്ട് വിടർന്നിരുന്നു. ആ മുഖത്ത് തെളിയാറുള്ള കൗതുകവും വാത്സല്യവും ഇന്നും മനസ്സിൽ ഒരു കുളിർതെന്നലായി നിൽക്കുന്നു. പ്രാർത്ഥനാമുറിയിൽ സക്രാരിയിൽ നിന്നും കണ്ണെടുക്കാതെ ഒരു കുഞ്ഞിന്റെ വാശിയോടെ ദീർഘനേരം ഇരിക്കാറുള്ള കാഴ്ച ഒരിക്കലും മനസ്സിൽ നിന്നും മായില്ല. പലയിടങ്ങളിൽ നിന്നും അനേകം ജനങ്ങൾ യേശു വിന്റെ അടുത്തേക്ക് വന്നുകൊണ്ടിരുന്നു (മർക്കോസ് 1:45): വിനീതച്ചൻ എല്ലാവരെയും തന്റെ സ്നേഹവലയത്തിലേക്ക് സ്വീകരിക്കുകയായിരുന്നു. അച്ചൻ ജീവിതത്തിൽ സൂക്ഷിച്ച നിഷ്കളങ്കത എന്നും മാതൃകയായിരുന്നു.

ഫിലോസഫി പഠനത്തിന്റെ ആദ്യനാളുകളിൽ essence and existence എന്ന ചോദ്യത്തിന് essence എന്നത് കേക്ക് ഉണ്ടാക്കാൻ ഉപയോഗിക്കുന്ന ഒരു കൂട്ട് എന്ന സഹപാഠിയുടെ ഉത്തരം അച്ചനെ ഒരുപാട് ചൊടിപ്പിച്ചു. പുറത്തുവന്ന അച്ചൻ ഞങ്ങളുടെ അടുക്കൽ കുറെ ദേഷ്യത്തോടെ ഈ സംഭവം വിവരിച്ചു. കൂട്ടത്തിൽ ഒരാൾ അല്പം സങ്കോചത്തോടെ പറഞ്ഞു: അച്ചോ, കേക്കിൽ മണവും രുചിയും കൂട്ടാൻ essence എന്നൊരു കൂട്ട് ഉപയോഗിക്കാറുണ്ട്. അച്ചന്റെ കോപം പെട്ടെന്ന് അടങ്ങി; അങ്ങനെയാണെങ്കിൽ ആ കുട്ടി തെറ്റിദ്ധരിച്ചത് ആകും. ഇത് പറഞ്ഞു മുൻപോട്ടു നടന്നു; ഏറെ നേരം ആരും ഒന്നും മിണ്ടിയില്ല.

ആ നിഷ്കളങ്ക ഹൃദയത്തിന് മുൻപിൽ പ്രണാമം... നിറകണ്ണുകളോടെ...

Prathap Thuruthumalil CMI

Preshitharam, Mannuthy

ആരും അറിയാതെ പോകരുത്; മനസ്സിലാക്കാതെ പോകരുത്

ഞാൻ ആദ്യമായി വിനീത് അച്ചനെ കാണുന്നത് 1999 ആലുവയിൽ വച്ചാണ്. സി.എം.ഐ. സഭയുടെ ആ കാലഘട്ടത്തിലെ പ്രശസ്തിയാർജ്ജിച്ച പ്രമുഖരിൽ ഒരാളാണെന്ന് ഒരു സി.എം.ഐ. വൈദികൻ എന്നെ പരിചയപ്പെടുത്തി. കൂടാതെ എല്ലാവർക്കും ഇഷ്ടമുള്ള അധ്യാപകൻ എന്നും കൂട്ടിച്ചേർത്തു.

കുർത്തയും പാൻറും, പിന്നെ ഒരു ഷാളും ധരിച്ച ഒരു സാധാരണ സന്യാസി. ആ കാലയളവിൽ പല വ്യക്തികളെയും ഞാൻ കണ്ടിട്ടുണ്ട്: അറിവുള്ളവർ, ചിന്തകന്മാർ, എഴുത്തുകാർ, അധ്യാപകർ എന്നിങ്ങനെ പലരെയും ഞാൻ കണ്ടിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ അവരിൽ നിന്നും വ്യത്യസ്തമായ ഒരു അനുഭവമാണ് ഞാൻ വിനീതച്ചനിൽ കണ്ടിട്ടുള്ളത്. ശാന്ത സ്വഭാവവും എന്നാൽ തെറ്റ് കണ്ടാൽ അത് തെറ്റാണ് എന്ന് ഉറക്കെ പറയാനുള്ള ധൈര്യവും, എന്നാൽ അതിലേറെ കരുണയും സ്നേഹവും നിറഞ്ഞ വിനീതഭാവത്തിന് ഉടമയാണ് വിനീതച്ചൻ. മനസ്സിലാക്കണമെങ്കിൽ ബുക്കിലൂടെ, എഴുത്തുകളിലൂടെ മാത്രം പോരാ; അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൂടെ ജീവിക്കണം. എങ്കിൽ മാത്രമേ മനസ്സിലാക്കാൻ സാധിക്കൂ. വളരെയേറെ ലേഖനങ്ങളിലൂടെ കുറച്ചു കാര്യങ്ങൾ മാത്രമേ പങ്കുവയ്ക്കാൻ സാധികുകയുള്ളൂ; പരിമിതികളുണ്ട്. എന്നാൽ ഈ വിശുദ്ധ ജീവിതം ലോകം അറിയാതെ പോകരുത്, അനുകരിക്കാതെ പോകരുത് എന്ന് തോന്നുകയാൽ ഇത് ഇവിടെ എഴുതുന്നു; ചില കാര്യങ്ങൾ എടുത്ത് കാണിക്കാൻ പരിശ്രമിക്കുന്നു.

വിനീത ഭാവം

വിനീത ഭാവത്തിന് ഉടമയാണ് എന്ന് തന്റെ ജീവിത ലാളിത്യം തന്നെ കാണിച്ചു തരുന്നുണ്ട്. ഒരിക്കൽ തന്നെ ശുശ്രൂഷിക്കേണ്ടവർ ചെയ്യേണ്ട കാര്യം ചെയ്തില്ല; അധികാരികൾ ജോലിക്കാരനോട് ചോദിച്ചു, എന്താണ് ചെയ്യാഞ്ഞത് എന്ന്. വഴക്കു പറയുന്നത് മനസ്സിലാക്കിയ അച്ചൻ, വഴക്ക് പറയരുത് എന്ന് അധികാരികളോട് അപേക്ഷിച്ചു. കൂടാതെ ആ ജോലിക്കാരൻ ചെയ്യേണ്ട ജോലി അച്ചൻ തന്നെ പിന്നീട് ചെയ്യുകയും ചെയ്തു. അതു മാത്രമല്ല; കൂടെയുള്ളവർക്ക് വേണ്ട പരിഗണന കിട്ടണം എന്നുള്ള ആഗ്രഹവും ഉണ്ടായിരുന്നു. ചില സമയങ്ങളിൽ അച്ചൻ പറയുന്ന ഒരു വാചകം ഇപ്രകാരമാണ്: എന്റെ കമ്പാനിയൻസിന് ഞാൻ മൂലം ബുദ്ധിമുട്ട് ഉണ്ടായാൽ, ഞാൻ മാതാവിനോട് പറയും എന്റെ കാര്യം മറക്കരുത് എന്ന്. അപ്പോൾ തന്നെ മാതാവും രക്തസാക്ഷികളായ സിസ്റ്റേഴ്സും വന്ന് എന്നെ കൊണ്ടു

പോകും. തന്റെ വാക്കുമൂലമോ പ്രവൃത്തിമൂലമോ, മറ്റൊരാൾക്ക് ഉപദ്രവം ആകാതിരിക്കാൻ അച്ചൻ വലിയ ശ്രദ്ധ ചെലുത്തിയിരുന്നു. ഒരിക്കൽ ഞാൻ തന്നെ അച്ചന്റെ എളിമകടൽ കാണാൻ അച്ചനോട് പറഞ്ഞു: അച്ചൻ എന്നോട് ദേഷ്യപ്പെട്ടു, എന്നെ വഴക്കു പറഞ്ഞു എന്ന്. ഞാൻ പറയുമ്പോഴേക്കും, അച്ചൻ പറഞ്ഞു: “ഞാൻ ഒരിക്കലും അത് ചെയ്യാൻ പാടില്ല; മാതാവ് എന്നിൽ നിന്ന് അത് ആഗ്രഹിക്കുന്നില്ല; എന്നോട് ക്ഷമിക്കണം.” ഞാൻ ഉടനെ തന്നെ അച്ചനോട് പറയും: “അച്ചൻ അങ്ങനെയൊന്നും ചെയ്യില്ല; ചെയ്തിട്ടില്ല; ഞാൻ തമാശ ഉണ്ടാക്കാൻ പറഞ്ഞതാണ്.” എന്നാലും അച്ചൻ പറയും: “ഞാൻ അങ്ങനെയൊന്നും ചെയ്യാൻ പാടില്ല; മാതാവിനോട് മാപ്പ് പറയാൻ ഞാൻ പള്ളിയിൽ പോവുകയാണ്.” വിശുദ്ധരുടെ രൂപം വെക്കുന്ന ഇടം ഏറ്റവും ഭംഗിയായി നോക്കാനും, അവിടെ പൊടിയോ പൂക്കൾ ഉണങ്ങിയതോ കണ്ടാൽ എപ്പോഴും വൃത്തിയാക്കുന്നനും അച്ചൻ തന്നെ ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നു.

മാതൃഭക്തി

വീട്ടിൽ അമ്മയോട് വലിയ ഇഷ്ടം ഉണ്ടായിരുന്നു; ആ ഇഷ്ടം തന്നെയാണ്, അല്ലെങ്കിൽ അതിനേക്കാൾ കുറച്ചുകൂടി, എന്ന് വിശേഷിപ്പിക്കാം മാതാവിനോട് ഉണ്ടായിരുന്ന ഇഷ്ടം. മാതാവിന്റെ മുമ്പിൽ ഒരു കുഞ്ഞിനെ പോലെ തന്നെ എല്ലാം പങ്കുവെച്ച് ധ്യാനനിമഗ്നനായി പുഞ്ചിരിതൂകി കൊണ്ട്, മാതാവിനെ അങ്ങനെ നോക്കിയിരിക്കും. അപ്പോൾ മുഖത്ത് വലിയ പ്രകാശം കണ്ടിട്ടുണ്ട്. ചിലപ്പോഴൊക്കെ തലയാട്ടുന്നതും കണ്ടിട്ടുണ്ട്. നമ്മുടെ സഭയിലെ വിനീത് അച്ചൻ അറിയുന്ന അച്ചന്മാർക്ക് രോഗമാണെന്ന് പറയുമ്പോൾ, അച്ചൻ പള്ളിയിലേക്ക് പോയി മാതാവിനോട് പറയാം, മാതാവ് വേണ്ട പോലെ ചെയ്യട്ടെ എന്നും പറയും; അപ്പോൾ തന്നെ പള്ളിയിൽ പോയി പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതായും കണ്ടിട്ടുണ്ട്. പ്രാർത്ഥിക്കാം എന്ന് ആരോടും ഒരു പാഴ്വാക്കായി പറയരുതെന്ന് അച്ചൻ ജീവിതത്തിലൂടെ കാണിച്ചു തരുന്നു. രോഗത്തിന്റെ അവസ്ഥകളിൽ പോലും വേദന പ്രകടിപ്പിക്കാതെ മാതാവിനെ വിളിക്കും: എന്റെ അമ്മെ! മമ്മ മിയ! അച്ചൻ ഇടയ്ക്ക് പാടാറുള്ള കവിത താഴെ കൊടുക്കുന്നു: “അമ്മേ, അമ്മേ, മാതാവേ! സ്ത്രീകളിൽ ധന്യേ നിയല്ലോ; പ്രാർത്ഥിക്കണമേ ഞങ്ങൾക്കായ്. യേശുവിൻ അമ്മേ, മാതാവേ, കർമ്മല മലയിലെ

നിർമ്മലയെ, കനക കണ്മണി കന്യകയെ, പ്രാർത്ഥിക്കണമേ ഞങ്ങൾക്കായ്. യേശുവിൻ അമ്മ നീയല്ലോ." മാതാവാണ് എൻെറ വെളിച്ചം എന്ന് എപ്പോഴും പറയും. ഓർമ്മ അധികം ഇല്ലാത്തസമയങ്ങളിൽ പോലും പള്ളിയിൽ മാതാവിൻെറ നേരെ കണ്ണും നട്ടിരിക്കുന്ന അച്ചനെ കണ്ടിട്ടുണ്ട്. മാതാവിൻെറ നേരെയുള്ള ലൈറ്റ് ഇടണമെന്ന് അച്ചനും വലിയ നിർബന്ധമുണ്ടായിരുന്നു. മാത്രമല്ല പള്ളിയുടെ മുൻപിൽ കൂടെ നടന്നു പോകുമ്പോൾ മാതാവിൻെറ അരികത്ത് ലൈറ്റ് ഇല്ലായെങ്കിൽ, മറ്റുള്ളവരോട് ഇടണം എന്ന് പറയുകയും ചെയ്യുമായിരുന്നു.

അധികാരികളോടുള്ള വിധേയത്വം

അച്ചൻെറ ജീവിതത്തിൽ എന്നെ ആകർഷിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു ഗുണമാണ് അധികാരികളോട് ഉള്ള വിധേയത്വം. അച്ചൻ എപ്പോഴും പറയുക, സഭ എന്നെ വളർത്തി, സഭ എന്നെ പഠിപ്പിച്ചു എന്നാണ്. മാത്രമല്ല, ഏത് കാര്യങ്ങൾക്കും അധികാരികളോട് ചേർന്നുള്ള കൂടിയാലോചന, എല്ലാവരോടും വിധേയപ്പെടുന്ന ഒരു വലിയ സ്വഭാവം, കണ്ടിട്ടുണ്ട്. ഓർമ്മ അധികമില്ലാത്ത സമയത്തും വിനീത് അച്ചന് വിദ്യാവനത്തിൽ പോകണം, ആശ്രമത്തിൽ പോകണം എന്ന് പറയുമായിരുന്നു. അങ്ങനെ പറയുന്നതുകൊണ്ട്, ഞാൻ ഒരിക്കൽ പറഞ്ഞു: പ്രൊവിൻഷ്യൽ അച്ചൻ മൂന്നു വർഷത്തേക്കുള്ള അപ്പോയിന്മെൻറ് ആണ് തന്നിരിക്കുന്നത്; മൂന്നുവർഷം കഴിഞ്ഞാൽ മാത്രമേ പോകാൻ സാധികുകയുള്ളൂ എന്ന് പറയുമ്പോൾ അച്ചൻ പറയും: "അങ്ങനെയാണെങ്കിൽ, ഞാൻ അത് അനുസരിക്കുന്നു."

പ്രാർത്ഥനയുടെ മനുഷ്യൻ

എല്ലാവരെയും ഒരുപോലെ കാണാൻ, സ്നേഹിക്കാൻ, എല്ലാവരെയും വളർത്താൻ, എല്ലാവർക്കും വേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കുന്ന സ്വഭാവമായിരുന്നു വിനീത് അച്ചൻേറത്: കരുതലും കരുണയും ഒത്തുചേർന്ന് ഇണങ്ങിയ ഒരു സ്വഭാവം. വിശുദ്ധരോടും വാഴ്ത്തപ്പെട്ടവരോടും ഒരു വലിയ മാധ്യസ്ഥം അച്ചൻെറ മേശക്കരുകിൽ എപ്പോഴുമുണ്ടായിരുന്നു. ചിലപ്പോൾ അവരോട് സംസാരിക്കുകയും പ്രാർത്ഥിക്കുകയും ചെയ്യും; അവരെക്കുറിച്ചുള്ള വിവരങ്ങൾ ആരു വന്നാലും പറഞ്ഞു കൊടുക്കാറുണ്ട്. ഇനിയും ഒത്തിരി കാര്യങ്ങൾ ഈ വിശുദ്ധനെ കുറിച്ച് പറയാനുണ്ട്. ആരും അറിയാതെ പോകരുത്; മനസ്സിലാക്കാതെ പോകരുത്. ജീവിതത്തിലെ നല്ല പുണ്യങ്ങൾ സ്വീകരിക്കാതെയും പോകരുത്. സ്വർഗ്ഗത്തിൽ വിശുദ്ധരുടെ കൂട്ടായ്മയിൽ ആയിരിക്കുന്ന വിനീത് അച്ചാ ഞങ്ങൾക്ക് വേണ്ടി അപേക്ഷിക്കണമേ!

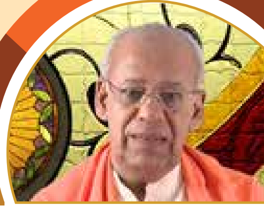

Peter Tyler, UK

'Thirthankara'

It is with great sadness that the passing of Fr Francis Vineeth CMI was announced from India on Sunday.

I first met him at the 'Mysticism Beyond Bounds' conference at DVK/Christ University, Bengaluru in 2011 where he gave a presentation on mysticism from a practitioner's perspective. Amongst all the academic discourse this made a profound effect. A few weeks later I was privileged to visit him at 'Vidyavanam', the Christian ashram he had created on the outskirts of Bengaluru in Karnataka, where I was struck by how much he had achieved in transforming a barren desert into a spiritual oasis. On my subsequent visits to Vidyavanam I always felt it was like going to visit one of the early desert fathers, living peacefully and in harmony with nature as acolytes from all over the world came to 'seek a word'. We always had long and fascinating conversations and one thing he said changed my life. After a conference in which he had switched with ease from Latin to Sanskrit I asked how difficult it was to learn Sanskrit. 'Do you have any Latin?', he replied. 'Yes'. 'Then you will have no problem - so much of Sanskrit is from the same root as Latin...'. And he was right. I went on to study Sanskrit at London University inspired by his wisdom. The last time I saw him was at the last retreat he gave at Vidyavanam. It was quite remarkable as his mind was half in this world and half in the next - sometimes he seemed to be talking to unseen presences that helped the conference along. It was an unforgettable experience.

Writing on Vidyavanam, Fr. Augustine Thottakara CMI referred to how Fr. Vineeth cultivated the 'Yoga mind' at the ashram, integrating apparently bi-polar realities of matter and spirit, describing him as an example of a modern sannyāsi 'who tries to awaken the religious-spiritual consciousness of the sadhakas and develop in them a soul culture that is deeply rooted in the age old principles of Indian spirituality and in the immensely rich Christian spiritual traditions without at the same time negating the positive values of matter, body and this world.'

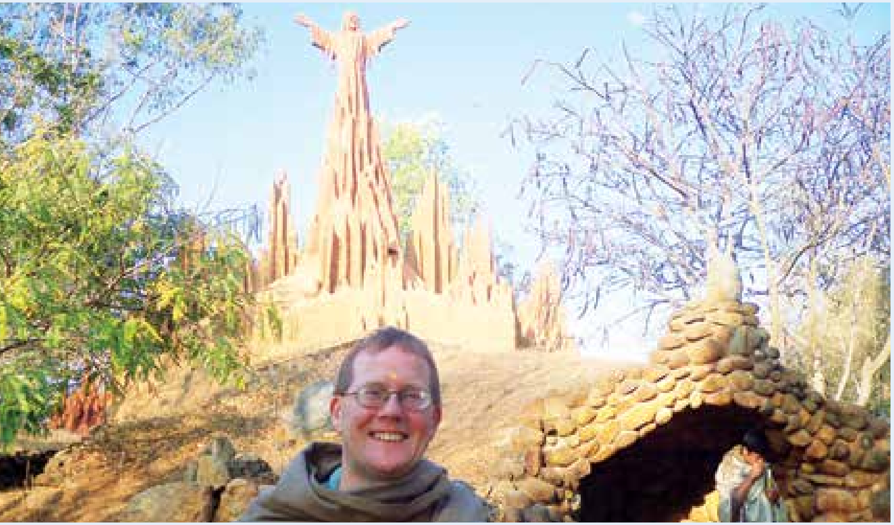

In this respect, Fr. Francis himself suggested that the heart of the renunciation required for the spiritual life is samādhi. A term deriving from the Sanskrit terms *sama* (equal) and *dhi* (mind) which Fr. Francis describes as a 'steadiness of mind obtained not merely by the mastery over the faculties through which distractions enter but more by being in touch with the Divine, the Lord who abides in the cave of one's heart.'[1] In this respect, the disposition of the practitioner is the most important matter rather than the state or way of life. For Fr. Francis, Jesus Christ displays the ultimate manifestation of samādhi in the Gospels, not least in his Passion. He suggests that samādhi leads to genuine freedom, the sign of true spirituality, a person in this state 'is no more a slave of his impulses, not even of "good" desires. He submits himself totally to the divine will.'[2] 'How does one achieve that state?', he asked in 'The Asian Vision of God' to which he replied: 'it is because he has crossed over to the other side of life and discovered the true hidden treasure of his life. He is a thirthankara, one who has crossed over the river of life. It is on this side of the river, in the world of objects whether of senses or mind, that we are pulled hither and thither', but once we have crossed over we inhabit 'a world of light and delight as one experiences the Lord as the ultimate source of all bliss and beatitude.'[3]

Our dear Fr Francis has now himself become a 'thirthankara' as he has passed to the other realm of bliss of which he spoke so eloquently. May his prayers and intercessions continue to bless and inspire us.

Requiescat in Pace!

[1] F. Vineeth, (2004) *The Asian Vision of God*, p. 159. [2] *Ibid.*, p.164. [3] *Ibid.*, p.161.

Patrick CMC, Former Provincial Superior, Palakkad

A Journey from Pleasing Acquaintance to Fond Recollection…

The Hand of God created the Universe in great zeal of His supreme creatures, who could Outwit the other minor Creations… Yet, man disobeyed God. Nevertheless, man's disobedience resulting in God's wrath gave birth to new covenants.

The silent virus which has robbed several lives together has taught the world that nothing is permanent… Every life on earth shall diminish. The days of hope seem to be the days of despair. Amidst all such chaos, my heart finds solace in the sweeter remembrance of my spiritual friend Fr. Francis Vineeth Vadakethala, who also had fallen a prey to the bitter pangs of the virus. A highly motivational scholar has inspired a number of individuals in lighting up the power of the Holy Spirit. His name "Vineeth" itself personifies the experience of 'humbleness'. Yet one gets captivated with his practice of patience adorned with humility.

The very light of oneness, no matter of religion, was educated by Fr. Vineeth in those splendid days when the plan of Divyodaya Interreligious Centre was charted down. Fr. Vineeth is a personality beyond understanding. His knowledge and spiritual insights have paved the path of interreligious meetings for the Spirit of Unison even in our proud city Coimbatore.

The one-week seminar in our Avila Convent had surrounded us all with great memories. Fr. Vineeth's wonderful charm for classical genre is indeed appealing. Other than his spiritual endeavours, he had his time saved for classics.

An evening incident brings in fresh aroma of his acquaintance. The most important factor that led me closer to his nature was his patience. That evening facilitated the furtherance of that virtue. The virtue 'Patience' weaved the crown of his faithfulness towards his calm nature. I had committed a task of visiting a

place along with him one evening. The acceptance towards evening changed into negative… But, to my surprise, Fr.Vineeth smiled and replied:"It is alright" and went on with his work.

That simple phrase surprised me of his goodness of accepting any situation that came across positively. Even after that simple incident, Father never gave me a glimpse of ignoring or even showing a shade of anger for my behaviour on the previous day.

A noble personality, who can smile at other's mistakes, has only multiplied his blessings and prayers from heaven. His motivating seminars had influenced the audience with positive reinforcement which made the entire week remarkable and memorable.

Beautiful is his soul which has ascended into heaven to sing the unceasing glories along with the hosts of archangels and cherubs. May his soul rest in Jesus' arms!

Sebastian Athappilly CMI, Austria

A Tribute and an Appreciation

It was in 1968, as I was in the Juniorate (Ampazhakad) that I met Rev. Fr Francis Vineeth, then known as Fr Francis Vadakethala, for the first time. He gave us the juniors a spiritual/theological talk. One new insight from his talk impressed me then so much that I remembered it ever since, and even now, that is, even after 53 years! Fr Vineeth spoke to us then about the work of redemption wrought by Jesus Christ. He used the following analogy. He said, it was like a musical director (conductor), when the first violin in a concert, unfortunately strikes a false note, composes on the spot a new concert that begins with this false note that has been played! This note thus did not become false any more, but the *first note* of the new symphony! Similarly, God turned the false note of the sin of our first parents into the first note of the

new creation/symphony in Jesus Christ. This inspiring thought has been accompanying me since then. Later when I came across the words of St Augustine, who spoke of the "fortunate fault" ("*felix culpa*") of Adam that brought us a wonderful Redeemer Jesus Christ, I thought of what Fr Vineeth told us then.

After many years during my higher studies in theology in Austria and Germany I had the opportunity to be befriended with the late German family *Geschwister* Riebesecker in Bavaria through Rev. Fr Norbert Edattukaran. This was a family of three pious women belonging to the (lay) Third Order of Franciscans, two siblings Theresa and Marianne, and their niece Lieselotte Ponnath, who were running a textile shop. This family was a great benefactor of our congregation; they have sponsored many of our seminarians and projects. It was Fr Vineeth, through whom this family made the first contact with our congregation. The acquaintance began at the famous Bavarian Marian shrine in Altoetting, a well-known pilgrim centre in South Germany. Fr Vineeth was spending a few days there in retreat. This contact and friendship between Fr Vineeth and this family paved the way for a longstanding relationship with our congregation. The greatness and spirituality of Fr Vineeth are manifested in that he did not keep this acquaintance and connection only for himself, but shared it with many of our confreres, who had been in Europe then. This was according to me an authentic spirituality in the spirit of the vow of poverty, a spirituality of sharing with others whatever you have, not only money but also all the wealth and resources of know-how, knowledge and information, power, acquaintance and influence! Family Riebesecker always spoke of "*Pater Vineeth*" in great love, respect and appreciation.

My close contact with Fr Vineeth began while I was at DVK (Bangalore) as a member of the teaching staff from 1985. Later I had the pleasant opportunity to work with him closely as the Registrar, while he was the elected President of DVK for a term of three years. Working with him was very smooth, relaxing and enlightening. He respected each member of the team and considered our opinions and suggestions with due seriousness. I had also occasional discussions with him on philosophical and theological subjects. He enlightened me on many things, especially Heidegger's philosophy of being and Husserl's phenomenology. My Austrian friend Univ. Professor Dr Otto Koenig, who visited India several times, was very much inspired by the vision and insights of Fr Vineeth and invited him

to the University of Graz (Austria) for guest lectures on matters related to Indian philosophy and spirituality. Fr Vineeth could inspire the student body with his erudite talks. All who stayed at his ashram Vidyavanam, which he started in Bangalore after retirement, spoke to me in great appreciation of it. Among them were also people from Germany and Austria. What I appreciate most in Fr Vineeth is his simplicity and approachability combined with original thinking that has well digested both the Indian and Western philosophical and spiritual insights and that he tried to integrate academics with spirituality!

Thomas Thottungal CMI, USA

ഭാരതസംസ്കാരത്തിലൂന്നിയ ആത്മസാക്ഷാത്ക്കാരം

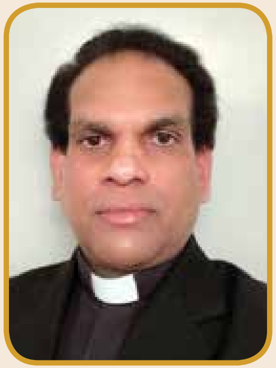

ആർഷഭാരത സംസ്കാര ദാർശനികതയിലൂന്നിയ വിനീതച്ചൻെറ തനതായ ആദ്ധ്യാത്മിക നൈപുണ്യവും, ആർദ്രതയും, ആഭിജാത്യവും ഇന്നും എന്നിലെ മായാത്ത സ്മരണകളായി നിലകൊള്ളുന്നു. 2000–2002 കാലഘട്ടത്തിലാണ് ഞാൻ എൻെറ പൗരോഹിത്യത്തിലെ ആദ്യപ്രവർത്തനമേഖലയായ അദ്ദേഹം സ്ഥാപിച്ച കർണാടക ബെണ്ണാർഘട്ടയിലെ വിദ്യാവനം ആശ്രമത്തിലെത്തുന്നത്.

പുരാതന ഋഷിവര്യന്മാർ തലമുറകളിലൂടെ കൈമാറിയ വിജ്ഞാനവും, സംസ്കാരവും, ദർശനചിന്തയും ഉൾകൊണ്ട ആർഷഭാരത സംസ്കാരം എന്നെയും ആ നാളുകളിൽ വളരെയേറെ സ്പർശിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു.

ശ്രവണം, മനനം, നിദിദ്ധ്യാസനം എന്നിവയിലൂടെ നേടിയ അനുഭവ രൂപത്തിലുള്ള വിജ്ഞാനംകൊണ്ട് മാത്രമേ അഹങ്കാരം നശിച്ച് പരമാനന്ദം നേടാനാകൂ എന്ന ജ്ഞാന യോഗസൂത്രം എന്നും എൻെറ കർണ്ണപടങ്ങളിൽ അലയടിക്കുന്നു. വിനീതച്ചനെയും വളരെയേറെസ്പർശിച്ചിട്ടുള്ള ഒരുദാർശനിക സൂക്തമാണിതെന്നു ഞാൻ ഓർക്കുന്നു.

ശ്രവണം, മനനം, നിദിദ്ധ്യാസനം, ഭക്തി, ജ്ഞാനം, കർമ്മം ഇവയെല്ലാം സമജ്ഞസമായി ഉൾക്കൊള്ളിച്ചുകൊണ്ട് നിഷ്കാമ കർമ്മത്തിലൂടെ മാതൃകാപരമായി ജീവിച്ചുകാണിച്ച നമ്മുടെ പരിശുദ്ധ കന്യകാമറിയത്തോട് അദ്ദേഹത്തിനു വളരെ അടുത്ത ഭക്തിയായിരുന്നു.

ഒരു ദിവസം തിരക്കൊഴിഞ്ഞ സായാത്തിൽ ബണ്ണാർഘട്ട് നാഷണൽ പാർക്കിനടുത്തുള്ള പ്രധാനവീഥിയിൽ വച്ച് അദ്ദേഹത്തിനു തസ്ക്കരന്മാരിൽ നിന്ന് ആക്രമണം നേരിടേണ്ടിവന്നപ്പോൾ കയ്യിലുണ്ടായിരുന്ന ജപമാലയിലുള്ള ശരണത്താലും

പരി. അമ്മയുടെ മദ്ധ്യസ്ഥതയാലും പരാശ്രയം കൂടാതെ രക്ഷപ്പെട്ട അനുഭവം പങ്കുവെച്ചിട്ടുള്ളത് ഞാനിന്നും ആശ്ചര്യപൂർവ്വം ഓർത്തുപോകുന്നു.

അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചിരകാലാഭിലാഷങ്ങളിലൊന്നായിരുന്നു മരണംവരെയുള്ള ആശ്രമക്കൂട്ടായ്മ. ഭാരതസംസ്കാരത്തിലൂന്നിയ ആത്മസാക്ഷാത്ക്കാരത്തിനായി വ്യയംചെയ്ത മുനിവര്യനെ പോലെ മരണം വരെ പരിത്യക്തനായി ആശ്രമത്തിലായിരിക്കണമെന്നായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ വലിയൊരു ആഗ്രഹം. എന്നാൽ എല്ലാ പരിമിതിവരമ്പുകളേയും ഭേദിച്ച് ത്രിത്വൈക ദൈവമായ സർവ്വേശ്വരൻ ത്രീത്വത്തിന്റെ തിരുന്നാൾദിവസം തന്നെ അവിടത്തേയ്ക്ക് ഇഷ്ടപ്പെട്ട വിനീതച്ചനെ സത്യമായുള്ള ആത്മസാക്ഷാൽക്കാരത്തിനായ് എന്നെന്നേക്കുമായി വിളിച്ചു... നമുക്കെല്ലാവർക്കും മറ്റൊരുമദ്ധ്യസ്ഥനായി ഇനി വിനീതച്ചനും സ്വർഗ്ഗത്തിലുണ്ടായിരിക്കുമെന്ന് പ്രതീക്ഷിക്കാം...

Francis Xavier Vellanikkaran CMI, Coimbatore

An Elegy to the Acharya

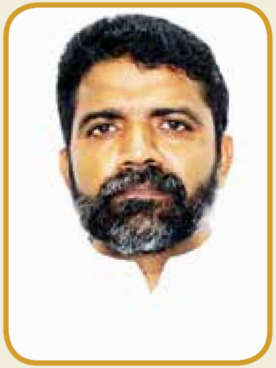

Humble was he, humility his name
True to his other (name*), he loved nature
Lived as one with mother nature
Now has he carved in history a name!
    The essence and existence strove he
    To find the kernel in philosophy.
    The victim and priest was One said he
    To give the core of his theology.
Filled yet living wholly emptied
Zenith did he reach twice and more,
That minions looked up with awe
Yet his feet stayed fully rooted.
    Glorious yet quite plain simple
    His thoughts and ideas were;
    Profuse did they flow out though
    In words that didn't seek to boast.
Passioned yet remaining detached
His heart burned for the ideals,
That were much above mere humans
Yet he gave in to no 'lofty' passions.
    Ventured he to bring two lines parallel
    Indian and Christian, in truth, one.
    Ashram or any place other was fine
    To take it with zeal the fire within.
Guide, friend, philosopher… nay quite more
Was he to quite a lot, all his beloved;

Neither did he keep count nor did he want
To list them as his *sishya* galore to boost.
Fruitful yet seemed pretty barren
Begot sons and daughters for Him,
Their numbers were quite a plenty
Never did he show to be thus rich.
Year after year he grew with élan
Down to be a child at heart;
Year after year also he grew in grace
Up to Him through Our Lady.
Trust ye fellow beings that
Guaranteed a mention he will,
When upon His Lap he reclines
Worthy rest that He grants!
Words can certainly do no justice
To this man of words so wise
Live out his ideals 'twould suffice
The Lady and the Lord sure to please!
shanthi! shanthi! shanthi!

* *Francis – a reference to the love of nature of St. Francis of Assisi. Though his patron was St. Francis Xavier, he had a special filial affection to St. Francis of Assisi.*

Jacob Peenikaparambil CMI, Indore

Intelligence and Simplicity Walking Together

When I was a theology student in Dharmaram College, Bangalore, I was part of the Indian liturgy group. Fr. Vineeth, being a person deeply interested in Indian spirituality, used to take part often in the celebration of the Eucharist. I always looked forward to his sharing of the Word of God. He had a special skill to present the teachings of Jesus relating them to Indian scriptures and philosophical thoughts, and, at the same time, there were some applications to real life situations. He also made us understand the significance of chanting *bhajans* and how they could be used for meditation.

Although Fr. Vineeth was an original thinker and had deep knowledge in the subjects he taught, he was humble and ready to answer any question from the students. Simplicity was the hallmark of Fr. Vineet; his attire, dealings with others, the way he presented his views and ideas, and his method of answering difficult questions reflected his simplicity. He never got irritated or became uncomfortable when students asked him tricky questions. He used to say:"This is my view or understanding and other people may have their own understanding." The so-called intellectual arrogance was alien to him. He never defended his views or opinions with arguments. Of course, he used to present original ideas with convincing reasons. At the same time, he gave the freedom to others to hold their own views. Because of his acquaintance with the Hindu Scriptures and Indian philosophy he might have been influenced by the Upanishadic idea, *Ekam Sat Vipra Bahuda Vadanti* ("That which exists is ONE, sages call it by various names.")

His life and dealings with others always reflected his humility, simplicity, and integrity. When I recollect my memories about Fr. Vineeth, what comes to my mind very prominently is his integrity. The seminarians who undergo formation and the students who study in the schools always look forward to role models and the most important quality expected of a teacher is integrity. What I specially observed in Fr. Vineeth was his childlike innocence.Anyone could easily relate with him. Therefore, the name Vineeth was truly fitting to him.

While reading the book *Letters to His Schools* by J. Krishnamurthi, I came across the difference between 'Intellect' and 'Intelligence'. According to the author, "intelligence is the capacity to perceive the whole. The very nature of intelligence is sensitivity which is love. Without intelligence there cannot be compassion. Compassion and intelligence walk together." All those who knew Fr. Vineeth will agree that he was an intelligent person radiating sensitivity and simplicity along with originality.

Flavia FMM, Stella Maris, Chennai

Creative Thinker, Prolific Writer, Humble Learner

I am grateful to Fr. Saju Chackalackal CMI, Provincial, for this opportunity to share few words celebrating the life of Fr. Francis Vineeth Vadakethala CMI, who went to his Eternal Abode on 30 May 2021. My association with Fr. Vineeth began in the late 80s when I first invited him to instruct the young religious FMM sisters on Indian Spirituality.Since then, as a spiritual guide and friend, he has impacted my life. The Retreat he preached to our community and his session on prayer to the faculty of our college linger vividly in my memory as both the groups appreciated much the depth of his spiritual experience and clarity of expression.

Fr. Vineeth has come across to me as an earnest seeker of God, a fervent priest dedicated to his priestly mission of teaching and preaching. His authenticity was manifested in his simplicity, friendliness toward all people irrespective of place, status, creed, and education. He will always be remembered as a creative thinker, a prolific writer, a humble learner who loved nature and silence and reflection on eternal truths not to forget his helping nature that put no limits to his time, energy in reaching out and complying with requests of any type, whether the need was spiritual, intellectual or any other, as the case may be.

Personally, I am extremely thankful to the assistance I received from him as an academician par excellence going through my doctoral thesis in literature, chapter by chapter.You will be missed not only by your family, confreres of your congregation as a pillar of Dharmaram College and founder of Vidyavanam CMI Ashram but by all whose lives you have touched by your peaceful presence, cheerful service, contemplative outlook, and courage of conviction. There is no goodbye as you are forever in our hearts. Thank you! May his soul rest in peace!

Jobi Thomas Thurackal CMI, Dharmaram, Bengaluru

A Man of Wisdom with Passion

In the first part of 1989, Fr. Vineeth paid a visit to Little Flower Minor Seminary, Saibaba Colony, Coimbatore, along with Fr. Thomas Payappan, where I was a first year aspirant. Fr. Thomas introduced him as professor in Dharmaram holding double doctorates in Philosophy and Theology from Europe. Being an ignorant boy, I looked at him with all admiration! The second encounter with him was when I came for my BPh studies in Dharmaram. I could witness an excellent teacher, immersed in wisdom and pouring it in simple terms. He could take his students into the plenitude of philosophical concepts of the East and the West. Fr. Vineeth was an original thinker with less words, who could emerge himself wonders of the nature with a magnificent heart. He spoke less and reflected more, having a calculated mind of expressing constructive and creative views. He was reluctant to have unproductive and destructive conversations. Meanwhile, hours together he could spend with anyone to elaborate and enrich productive concepts. A straight forwarded and committed religious who found the value of time and relationship in his journey to the God.

Most probably, it was in December 1995, our then provincial Fr. Francis Thaivalappil CMI asked me, if possible, to go and stay with Fr. Vineeth for two weeks in a rented house at Bannerughatta, Bangalore. It was the beginning days of the Vidyavanam ashram. Being a first year college student and staying in the provincial house, I agreed wholeheartedly to the proposal of Fr. Provincial, even though I had to cancel my classes for two weeks. The stay with Fr. Vineeth was an ever

memorable one. Mr. Jose was there to help him. None of us knew the basics of cooking! Whatever we cooked he enjoyed well without any complaint. For, he was well aware of his practical knowledge of cooking! Being my professor in philosophy he used to share certain Indian concepts of spirituality every day and I was a good listener. At that age of sixty and having a polio-affected leg, Fr. Vineeth was dare enough to take up any physical challenge. One day, he had suggested to visit a temple hill nearby our residence. He climbed the hill with all enthusiasm and vigour. Though I was tired of the climbing, he was very enthusiastic without expressing his age-related difficulties. While we were on the way back to the residence, he said in his own style, "We can come again tomorrow evening!"

Another venture he initiated at that time was to walk from Bannerughatta to the new land of present Vidyavanam. It was a shortcut passageway of two and half kilometres through the thick forest. The journey was not easy, since we had to climb a hill and to walk through a hazardous and lonely walkway with fear of wild animals. For the first time three of us walked together with much difficulty and reached the destination safely. Later, Fr. Vineeth walked many times through the same walkway to look after the progress of the construction of the ashram.

Since he wanted each residential building to symbolize Indian tradition, the ideas of the drawings given accordingly. It was on those days he received the sketches of the buildings.I could witness, how he enjoyed the drawings of each building. However, he gathered the suggestions from others and once he came to know the construction would be expensive, he gave up the project and looked for something that would reflect the simplicity of ashram.

Fr. Vineeth was a guru by nature and therefore, to stay with him was a pleasant experience. Those joyful and nourishing experiences with him took our batch mates – Frs. Seby Vellanikkaran, Thomas Chalackal, Wilson Chakkyath, Jose Kannampilly, Mr. Martin Brahmakulam, and myself – tovisit Vidyavanam on every Saturday and did manual labour.

To conclude, Fr. Vineeth was an encyclopaedia of simplicity, serenity, solitude, and wisdom. The seekers could enjoy well from that God-given treasure abundantly!

Poly Payyappilly CMI, Coimbatore

തൊട്ടനുഭവിച്ചതും കേട്ടറിഞ്ഞതും

ശരവണംപട്ടിയിലെ നവസന്ന്യാസഭവനത്തിൽ 1984–ൽ ആദ്യവ്രതാർപ്പണത്തിന് ഒരുക്കമായുള്ള ധ്യാനത്തിനു നേതൃത്വം നല്കിയത് ബ. പോൾ പൊട്ടയ്ക്കലച്ചനാണ്. ഒരു പ്രഭാഷണത്തിൽ സാന്ദർഭികമായി അദ്ദേഹം ബ.വിനീതച്ചനെക്കുറിച്ച് പരാമർശിക്കാനിടയായി. "വിനീതച്ചനോട് ഏതു പ്രശ്നം പറഞ്ഞാലും മറുപടിയുണ്ട്. പരിഹാരം നിർദ്ദേശിക്കാനുള്ള കഴിവ് അദ്ദേഹത്തിനുണ്ട്." ആദ്ധ്യാത്മികമാർഗ്ഗനിർദ്ദേശവുമായി ബന്ധപ്പെടുത്തിയാണ് വിനീതച്ചനെക്കുറിച്ച് ഈ അനുഭവം പൊട്ടയ്ക്കലച്ചൻ പങ്കുവച്ചത്.

ആഴ്ചകൾക്കുശേഷം ധർമ്മാരാമിൽ ഞാൻ തത്വശാസ്ത്രവിദ്യാർത്ഥിയായി. പ്രവിശ്യയിലെ ശെമ്മാശന്മാരുടെ ട്യൂട്ടറായ വിനീതച്ചനെ കൂടെകൂടെ സന്ദർശിക്കുന്നത് അവിടെ ജീവിതചര്യയുടെ ഭാഗമായിരുന്നു. അനുഭവത്തിലൂടെ മനസ്സിലായി, പൊട്ടയ്ക്കലച്ചന്റെ സാക്ഷ്യം സത്യമാണ്. പ്രതിസന്ധികളിൽ വിനീതച്ചന്റെ പക്കൽ മനസ്സുതുറന്നാൽ തീർച്ചയായും പരിഹാരമുണ്ട്. അദ്ദേഹം ആശ്രയിക്കാവുന്ന, ഉത്തമനായ ഒരു വഴികാട്ടിയാണ്.

ഒരിക്കൽ ചില മനഃപ്രയാസങ്ങൾ തുറന്നുപറയണമെന്നു തോന്നി. അച്ചന്റെ മുമ്പിൽ മനസ്സ് ചൊരിയുന്നതിനായി ഇരുന്നു. എന്താണ് പ്രശ്നമെന്ന് അദ്ദേഹം എന്നോട് ചോദിച്ചില്ല. പകരം പല കാര്യങ്ങൾ പങ്കുവച്ചു. ആയിടെ ചെയ്ത യാത്രകൾ, കണ്ടുമുട്ടിയ വ്യക്തികൾ, നേരിട്ട ചില അനുഭവങ്ങൾ അങ്ങനെ പലതും. ഒരു മണിക്കൂർ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അച്ചൻ ചോദിച്ചു, "എന്തിനാണ് വന്നത്? എന്തോ പറയാനുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞല്ലോ?" എനിക്കൊന്നും പറയാനില്ലായിരുന്നു. അച്ചന്റെ വളരെ സരളവും സരസവുമായ സംസാരത്തിനിടയിൽ സങ്കടങ്ങളെല്ലാം മറന്നുപോയിരുന്നു.

"സന്തോഷം, ദുഃഖം – രണ്ടുതരം അനുഭവങ്ങളും ജീവിതത്തിന് ആവശ്യമുണ്ട്. സന്തോഷം മാത്രമായാൽ നാം വളരില്ല. ദുഃഖം മാത്രമായാലും അങ്ങനെതന്നെ. രണ്ടുതരം അനുഭവങ്ങളിലൂടെയും നാം കടന്നു പോകണം. എങ്കിലേ വളരൂ." "സഭയിലും സമൂഹത്തിലും ചുമതലകൾ നിർവ്വഹിക്കുന്നതും നേട്ടങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കുന്നതും അപാരബുദ്ധിയുള്ളവരും കഴിവുള്ളവരുമല്ല. നിഷ്ഠയോടെ ആത്മാർത്ഥമായി അദ്ധ്വാനിക്കുന്നവരാണ്." ഇവ വിനീതച്ചന്റെ, സംസാരത്തിൽ കൂടെകൂടെ കടന്നുവരുന്ന ജീവിതബോദ്ധ്യങ്ങളിൽ ചിലതാണ്.

യോഗാർത്ഥി കാലഘട്ടത്തിൽ എഴുതിയ ഒരു ഗദ്യകവിത ഒരിക്കൽ വിനീതച്ചനെ കാണിച്ചു. "നന്നായിട്ടുണ്ട്. ഇനിയും എഴുതണം. ഒരു പുസ്തകമായി പ്രസിദ്ധീകരിക്കണം." അദ്ദേഹം

വളരെയേറെ പ്രോത്സാഹനം തന്നു. പറഞ്ഞതുപോലെ തുടർന്നും എഴുതി. പുസ്തകത്തിന്റെ കൈയെഴുത്ത് പ്രതി അദ്ദേഹത്തെ ഏല്പിച്ചു. അച്ചൻ അതുമായി കോയമ്പത്തൂർ വന്ന് പ്രൊവിൻഷ്യളായ ബ. റാഫേൽ കണ്ണനായ്ക്കലച്ചനെ നേരിൽ കണ്ടു സംസാരിച്ചു. തൃശൂർ സെൻറ് ജോസഫ് ഐ.എസ്. പ്രസ് സന്ദർശിച്ച് പുസ്തകം അച്ചടിക്കാനുള്ള ഏർപ്പാടുകൾ ചെയ്തു. ആദ്യത്തെ സൃഷ്ടി അങ്ങനെ പുറത്തിറങ്ങി.

ഒരിക്കൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുറിയിൽ ഞാൻ സഹായിക്കാനായി ചെന്നു. മുറി വൃത്തിയാക്കി, സാധന ങ്ങളെല്ലാം ക്രമീകരിച്ചു. ഇടയിൽ ഒരു സ്യൂട്ട്കേസ് കൈയിലെടുത്ത് ഞാൻ ചോദിച്ചു,"ഇതിൽ എന്താ ണച്ചാ?" "അത് തുറന്നു നോക്കിക്കൊള്ളു. എന്റെ മുറിയിൽ ഒരു രഹസ്യവും ഇല്ല." അദ്ദേഹം ഉറപ്പിച്ചു പറഞ്ഞു. അച്ചൻ പറഞ്ഞതിൽ ഒരു പാഠമുണ്ടെന്ന് തോന്നി.

ഞാൻ ജോലി തുടർന്നു. മാതാവിന്റെ ഒരു ഐക്കൺ കൈയിൽ കിട്ടി. 'തത്വശാസ്ത്രം പഠിപ്പിക്കുന്ന അതിബുദ്ധിശാലിക്ക് എന്തിനാണ് മാതാവിന്റെ ഐക്കൺ? ചോദിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ല." ഞാൻ അത് അച്ചന് ആവശ്യമില്ലാത്ത സാധനങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ പെടുത്തി. അല്പസമയത്തിനുള്ളിൽ അതേ ഐക്കൺ അച്ചന്റെ കണ്ണിൽപതിഞ്ഞു. "ഓ, മദർ മേരി" എന്ന് ഉരുവിട്ടുകൊണ്ട് ഐക്കൺ കൈയിലെ ടുത്ത് അത് മുമ്പ് എവിടെ ഇരുന്നിരുന്നുവോ ആ സ്ഥാനത്തുതന്നെ പ്രതിഷ്ഠിച്ചു. പിന്നെപിന്നെ ബോദ്ധ്യമായി, വിനീതച്ചൻ ഒരു ദൈവമാതൃഭക്തനാണ്. "മാതൃഭാവങ്ങളിലൂടെ മകന്റെ തീർത്ഥയാത്ര" "Ufferings and Surprises of Mary" എന്നീ പുസ്തകങ്ങൾ അതിന്റെ ജീവനുള്ള തെളിവുകളാണ്.

ധർമ്മാരാമിൽ ദൈവശാസ്ത്രവിഭാഗം ശെമ്മാശന്മാരുടെ മാസ്റ്ററായി വിനീതച്ചൻ ജോലി ചെയ്തി ട്ടുണ്ട്. പ്രസ്തുത ബാച്ചിൽ ഒരു ശെമ്മാശന് ഒരു പ്രണയബന്ധമുണ്ടായിരുന്നു. കൂടെകൂടെ തടിച്ച കവറിൽ നീളമുള്ള പ്രേമലേഖനങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിനു തപാൽ മുഖേന വന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. ശെമ്മാശന്മാരുടെ സമൂഹം മുഴുവൻ ഇക്കാര്യം അറിഞ്ഞിരുന്നു. അറിയാത്ത ഒരേ ഒരാൾ മാസ്റ്ററച്ചനായിരുന്നു. ഒരു ദിവസം ശെമ്മാശൻ സഭയിൽ നിന്നു വിടവാങ്ങി. അന്ന് വിനീതച്ചൻ ശെമ്മാശന്മാരുടെ സമൂഹത്തിൽ പറഞ്ഞു, "ഞാൻ നിങ്ങളെ വിശ്വസിച്ചു. നിങ്ങളിൽ ഒരാളുടെയും ഒരു എഴുത്തും തുറന്നുവായിക്കണമെന്ന് എനിക്കു തോന്നിയില്ല. ഇനിയും ഞാൻ അങ്ങനെത്തന്നെ ആയിരിക്കും." അച്ചൻ തന്റെ നിലപാട് വ്യക്തമാക്കി. അച്ചന്റെ ഈ നിലപാടിൽ നിന്ന് ഒരു പാഠം പഠിക്കാനുണ്ട്.

ഒരിക്കൾ അദ്ദേഹം ഒരു സന്ന്യസിനി സമൂഹത്തെ ധ്യാനിപ്പിക്കുന്നതിന് ഇടയായി. ധ്യാനം രണ്ടു ദിവസം പിന്നിട്ടു. സഹോദരിമാരുടെ പെരുമാറ്റത്തിൽ ധ്യാനഗുരു അതൃപ്തനായിരുന്നു. ധ്യാനത്തിന്റെ തായ മൗനമോ ചിട്ടകളോ പാലിക്കപ്പെട്ടിരുന്നില്ല. മൂന്നാം ദിവസം രാവിലെ അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു,"രണ്ടു ദിവസങ്ങളായി ഞാൻ സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. എന്തോ, പറയുന്ന കാര്യങ്ങൾ ആരുടെയും അകത്തേക്കു പ്രവേശിക്കുന്നതായി കാണുന്നില്ല. ഇന്ന് പ്രഭാഷണങ്ങളൊന്നും ഉദ്ദേശിക്കുന്നില്ല. ഇതുവരെ കേട്ട കാര്യങ്ങ ളെക്കുറിച്ച് പള്ളിയിലോ മുറിയിലോ ഇരുന്നു ധ്യാനിക്കുക." സമൂഹം പെട്ടെന്ന് നിശബ്ദമായി. അച്ചൻ മുറിയിലേക്കു പിൻവലിഞ്ഞു. ഉച്ചയായപ്പോൾ ഒരാൾ വന്ന് അച്ചന്റെ മുറിയിൽ മുട്ടി ഭക്ഷണത്തിനു സമയമായെന്ന് അറിയിച്ചു. "സിസ്റ്റർ എന്തിനാണ് എന്നെ വിളിച്ചത്. സാധാരണ

യായി സമയമാകുമ്പോൾ ഞാൻ ഊട്ടുമുറിയിലേക്കു വരുകയല്ലേ ചെയ്യുക. ഞാൻ അല്പം പിണങ്ങിയതുകൊണ്ട്, വാശിയിൽ ഭക്ഷണം കഴിക്കാതിരിക്കും എന്നാണോ കരുതിയത്? എത്ര ദിവസം ഭക്ഷണം കഴിക്കാതിരിക്കും? ധ്യാനം തീരാൻ ഇനിയും മൂന്നു ദിവസങ്ങളുണ്ട്. എത്ര പിണങ്ങിയാലും ഊട്ടുമുറിയിൽ ഞാൻ സമയത്തിനുതന്നെ യുണ്ടാകും" അച്ചൻ പറഞ്ഞു നിറുത്തി. ഇരുവരും ചിരിച്ചുകൊണ്ട് ഭക്ഷണമുറിയിലേക്കു നടന്നു. ഈ പ്രതികരണത്തിലും ഒരു പാഠമുണ്ട്.

വിനീതച്ചൻ ഭാരതദർശനത്തിന്റെയും ഭാരതക്രൈസ്തവ ആദ്ധ്യാത്മികതയുടെയും ഉപാസകനാണ്. സഭാശാസ്തത്തെക്കുറിച്ചും ആരാധനക്രമത്തെക്കുറിച്ചും അദ്ദേഹത്തിനു തനതായ കാഴ്ച്ചപ്പാടുകളുണ്ട്. ഇപ്രകാരമുള്ള വ്യക്തികൾ മാതൃസഭയോട് സ്നേഹമില്ലാത്തവരും സഭാപാരമ്പര്യങ്ങളെ തച്ചുടയ്ക്കുന്നവരുമായി മുദ്രകുത്തപ്പെടാറുണ്ട്. എന്നാൽ വിനീതച്ചൻ പൗരസ്ത്യചിന്താരീതിയെയും ദൈവശാസ്ത്രധാരകളെയും ഏറെ സ്നേഹിക്കുകയും താൻ അംഗമായിരിക്കുന്ന സീറോമലബാർ സഭയുടെ സവിശേഷതകളിൽ അഭിമാനം കൊള്ളുകയും ചെയ്തിരുന്നു. ഒരു പൗരസ്ത്യസഭയെന്ന നിലയിൽ സീറോമലബാർ സഭയുടെ അവകാശങ്ങൾക്കുവേണ്ടി സംസാരിക്കുന്നതിനു ലഭ്യമായ അവസരങ്ങൾ അദ്ദേഹം ഉപേക്ഷിച്ചിരുന്നില്ല. ഇക്കാര്യത്തിൽ താൻ വളരെയേറെ സൗഹൃദം സ്ഥാപിച്ചിരുന്ന ലത്തീൻ സഭാംഗങ്ങളുടെ മുഖം നോക്കാതെതന്നെ അച്ചൻ സംസാരിച്ചിരുന്നു.

1982 ഒക്റ്റോബർ 22 മുതൽ 24 വരെ മുബൈയിൽ ഇന്ത്യൻ തിയളോജിക്കൽ അസോസിയേഷന്റെ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ ഒരു സെമിനാർ നടന്നു. "Reconciliation in India" എന്നതായിരുന്നു സെമിനാറിന്റെ വിഷയം. പ്രസ്തുത സെമിനാറിൽ വിനീതച്ചൻ "The Struggle for Justice in the Church and the Call for Reconciliation" എന്ന ശീർഷകത്തിൽ ഒരു പ്രബന്ധം അവതരിപ്പിച്ചു. പ്രബന്ധത്തിന്റെ ഉള്ളടക്കവും അതിന്റെ ആത്മാർത്ഥതയും വിനീതച്ചന്റെ സഭാസ്നേഹത്തിനും നീതിബോധത്തിനും ഉദാഹരണമാണ്.

വിദ്യാവനം ആശ്രമം ആരംഭിക്കുന്നതിനുമുമ്പും തുടർന്നും ആശ്രമത്തിലെ അംഗമാകാൻ പല തവണ വിനീതച്ചൻ എന്നെ പ്രേരിപ്പിച്ചിരുന്നു. ആശ്രമത്തിന് എന്നെ ഉപകരിക്കുകയില്ല എന്നു പറഞ്ഞ് ഞാനൊഴിഞ്ഞു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിറവേറാതെ പോയ സ്വപ്നമാണ് A Dictionary of Indian Christian Theology and Spirituality എന്ന പുസ്തകം. അതിൽ എന്നെയും അദ്ദേഹം പങ്കുകാരനാക്കി. നൂറു തമിഴ് വാക്കുകളെക്കുറിച്ച് എഴുതണമെന്ന് ആവശ്യപ്പെട്ടു. ആ ജോലി ഇനിയും പൂർത്തിയായില്ല.

James Aerthayil CMI, Palampra

Touched the Heart of Everyone

Fr. Francis Vineeth CMI has gone to his "Eternal Rest" after a sufficiently long committed and meaningful life for God and the congregation. A deeply religious personality as he was, he cherished the word "Rest" in his life and thought. For him prayer, contemplation and mystic experience were a Rest, "Rest in God". With his deep knowledge of the mystical aspects of Indian thoughts, and the knowledge and the experience of western mysticism," Resting in God" was a favourite concept for him. On the seventh day, God rested after the work of creation, which means God withdrew into his own inner Being and Bliss, he rested. Fr. Francis is now in the rest and bliss of God, enjoying the reward for his *jnana marga*, life of holy wisdom and mysticism. Let us thank God for the gift of this mystic thinker Vineethachan.

I deem it a privilege to have lived with him for many years in Dharmaram Collage. He was a friend of all and all enjoyed his company. He was very much alive at recreations and conferences, deeply recollected at prayer and meditations, eloquent and jovial in classroom and on public platforms. He contributed very much to the Indian and interreligious thought and writing and composed even Sanskrit and Malayalam Bhajans and songs for Christian and interreligious prayer meetings.

I can never forget our journey together to the universities of UK to learn more about the university education system there. We visited Oxford, Cambridge, Lancaster and Edinburg and held discussions with number of scholars. I still remember our meeting with Prof. Dr. Julius from Calcutta, who was the head of the department of Indology at Cambridge. We had a very fruitful discussion with him. He offered to write articles for the *Journal of Dharma*, published from Dhar-

maram Vidya Kshetram, which he qualified as the best periodical among the interreligious publications.

Fr. Francis touched the heart of everyone with whom he came into contact. Today, therefore, many mourn his death. I too express my love and appreciation for Vineethachan through this note and convey my condolences to the members of the province of Coimbatore and Dharmaram collage. May his noble soul rest in God!

Benny Nalkara CMI, Provincial, SH Province, Kochi

An Unforgettable Good Friday Sermon

My Association with Fr. Vineeth started with my first BPh classes at DVK which were held in the present JBC auditorium of DVK. We were 138 students in number and he taught us metaphysics. Later, I had many opportunities to interact with him, especially when I came back to the campus as a lecturer at DVK.

But a memory still I cherish is about a Good Friday sermon at Vidyavanam. It was in 2009. I was invited by Fr. Vineeth to give a sermon on Good Friday evening. The audience consisted of hardly 25 people! There were a group of people from Trichur who used to come over there every year in the Holy Week to make their annual Lenten retreat. But I was really disappointed. I used to give Good Friday sermons with a very passionate rhetoric style to comparatively larger crowds. Here, I had no other way but to switch over to a conversational style of speech. The people were listening to me very keenly. I noticed that Fr. Vineeth was gazing at me like a curious student.

At the end of my sermon, I narrated the story of a European missionary who worked in African missions. He was a married person with two children. It was a long time since he visited them. One day, he got a message that his wife was sick. He was shocked and sad. He was in an interior place close to the forest. It

was not easy for him to reach the city and to fly home. He sat on a rock and began to cry. After sometime he saw a group of women fetching water from a nearby pond in their pots. He also noticed that after filling the pots they were putting small branches with leaves into the water. It helped them keep the water from spilling over the pots. He suddenly got an insight. The missionary thought like this: "My sorrows of life spill over, but I will put the Cross of Christ into it and it will prevent from spilling over."

When I concluded the speech, Fr. Vineeth came forward and said: "What an inspiring sermon! Fr. Benny, you have touched our hearts." Then, he re-narrated the story of the missionary and said: "Let's put that branch – the Cross of Christ – into the pots of our lives that brim." My great disappointment was turned into tears of joy. That was the best Good Friday sermon I have ever made. To my surprise, later, many a time Fr. Vineeth recalled it whenever we met.

Namaste, Great Teacher!

Alex Thannippara CMI,
Saint John's Monastery, Mutholy

My Teacher, Friend and Guide

My first encounter with Fr. Vineeth was during my Philosophical Studies (1963-1966) at Dharmaram Vidya Kshetram, Bengaluru. During this time, he was my teacher. As far as I can recollect, he taught me Metaphysics and Existentialism. His lectures were really good and interesting and his reflections were thought-provoking and deep. He was not merely lecturing on philosophical topics, but he used to intersperse his lectures with beautiful personal reflections. The atmosphere of his classes was relaxed and pleasant. He really paid attention to each and every student of his class.

In 1985, after my higher studies, when I joined the Faculty of Philosophy as a member of the staff, Fr. Vineeth also was there. Very soon we became good

friends. We used to share our ideas and even intimate feelings. During this time, I found Fr. Vineeth as a very sincere, transparent, delicate and sensitive human being. He loved and appreciated his confreres very sincerely and warmly. It was almost an impossibility for him to insult or cause pain to a confrere. Sometimes, when one or the other member of the community misunderstood him or took offence of him because of no fault of his, he used to go out of his way and make real and sincere effort to get reconciled to him and win him back. Thus, he was a serene, patient, loving and pleasant presence in the community.

From my experience, I am convinced that he was a philosopher mystic. Hs writings like, *Discovery of Being*, a work on the Philosophy of the famous German Philosopher Martin Heidegger, *Foundations of World Vision*, a text book on Metaphysics, and several other similar works bear eloquent witness to the fact that Fr. Vineeth was a genuine and authentic philosopher.

Fr. Vineeth has written several books and booklets on meditation, spiritual practices and exercises, etc. He was above all, a man of prayer. Like our Father St. Kuriakose Elias Chavara, he could sit at the feet of the Eucharistic Lord long hours immersed in contemplation. During such hours his face used to radiate the joy of being with his loving Lord. He could forget everything and sit with the Lord conversing with him.

Fr. Vineeth had always an inclination and taste for simple and prayer life. The best proof for this fact was that for a short time he lived in very simple huts together with a few scholastics, who were personally interested, in the Dharmaram campus itself. Fr. Vineeth's interest and passion for contemplative, prayerful and simple life found its culmination in the founding of Vidyavanam Ashram at Bannerghatta, in the suburbs of Bengaluru. With the help of some gifted artists like, Fr. Joy Elamkunnapuza CMI, he designed the Ashram Campus with real beauty and great originality. The central point of the whole campus was of course the "Ant Hill Chapel". It was designed like a cave and decorated with beautiful Indian and Christian symbols. He might have designed the Ashram Chapel in the shape of a cave inspired by the Upanisadic dictum "*Brahman* is to be sought after in the cave of one's heart." Fr. Vineeth was convinced that God was to be sought in the cave of one's own heart, i.e., in the innermost of one's own being, or in silence and contemplation. The whole ambience of the small and beautiful chapel was very suitable for silent personal prayer and meditation.

Fr. Vineeth's simple, silent and contemplative life in the Ashram very soon attracted groups of Priests, Seminarians and Religious Sisters, as in the case of the ancient desert Fathers, to get his personal guidance for a life of simplicity and contemplation. He could effectively guide them and help them. And all those who came to the Ashram highly benefited from Fr. Vineeth's instructions, guidance and above all his inspiring and exemplary personal life.

Thus, in my perception, Fr. Vineeth was a noble human being of childlike simplicity and humility, nobility and generosity. He was an excellent and original thinker and teacher. He was a genuine CMI religious, according to the model of our Father St. Kuriakose Elias Chavara, who could find real joy in prayer and contemplation. He was an effective and exemplary spiritual guru and guide.

I would like to describe Fr. Vineeth's whole life with the help of a Latin saying: "*Bonum est diffusivum sui ipsius*" meaning, "goodness radiates by itself."

Thomas Kadankavil CMI, Kottayam

A Man Who Stood for Indian Way of Spirituality

Over a quarter of a century (1966-1993) I was fortunate enough to work with Fr. Francis Vineeth as a member of Dharmaram College as well as Dharmaram Vidya Kshetram. Immediately after my term of office as President of DVK Fr. Francis Vineeth succeeded me as I was in the thick and thin to bring in the completion of DVK Campus development. When I came back to Dharmaram after my term as novice master Fr. Francis Vineeth as President of DVK was involved very much in the planning and executing of the present cafeteria in the campus. What I identify in him as a special

mark is his interest in and his passion for developing an Indian Christian theological school assimilating all that is found unique in Indian spiritual traditions. In this connection, I also recall the Indian Liturgy introduced in the National Seminar on "Church in India" at Dharmaram College in 1969. At that time, Fr. Francis Vineeth and his colleagues were giving a vital gush to the incipient Indian theological school of research and study which became a hallmark of his personality in the course of time.

Pancratius MSC, Bengaluru

A Reflective Thinker and Mystic

Father Francis Vineeth impressed me from the very first class on Existentialism that he taught 36 years ago at Dharmaram Vidya Kshetram, Bengaluru. He was not just a teacher, but an ardent seeker of the emerging reality that he encountered in the classroom and outside of it. When a question was posed to him he got into a reflective mode, intuited the images that arose from the depth of himself, articulated it with profound wisdom and it looked like a new idea was given birth! When he stumbled into a deep insight, one could observe a smile and a brief silence before he put them into words. The students could understand that was a new idea that he had just stumbled into and he was still enjoying the insight before he shared with his students. Anyone who was deeply involved in the class would come out with a learning for life.

During my doctoral studies in clinical psychology there were many occasions I remembered Father Vineeth, especially during the course on inter-subjectivity theory in Psychodynamic school of thought. What he taught about inter-subjectivity resonated during this course in a very personal way and still continues to resonate in my clinical work. There are times when I apply metaphysical principles in my homilies: you cannot but remember his classes which,

once again, come alive in the reflections. Yes, this man was indeed a mystic, who made sense of God's presence in various ways, touched people by his inspiring thoughts and gestures. May his spiritual presence continue to inspire his privileged students to imitate him in being reflective in their respective ministries! May the Lord continue to see the glory shines forth in the humble men and women like Father Francis Vineeth!

Paulachan Kochappilly CMI, Dharmaram, Bengaluru

Joyful Harp of the Spirit: An Awakened and Integrated Consciousness of V. F. Vineeth

Father Francis Vineeth Vadakethala CMI was a person of joy and spread the fragrance of it in silence and sound. His joy was radiant and crescent. A sweet smile was on his face always, glowingly growing as years passed by.

I consider that Father Francis lived the ideal of Jesus, "I have said these things, so that my joy may be in you and your joy may be complete" (Jn 15:11) throughout his life. Joy was the key to his life.

At the heart of his heart, there was joy, flowing down through his words and gestures, a man singing and dancing for joy. A hallow of the innocent and indomitable spirit of joy made him special and genuine. While he was lost in search of the Ineffable, Father Vineeth was found connected with miseries and sufferings of humanity.

Recollecting his sweet and charming presence amidst us while he was alive and active, I would like to quote the first verse from *Madhurashtakam*, which fits his personality so well:

अधरं मधुरं वदनं मधुरं नयनं मधुरं हसितं मधुरम् ।
हृदयं मधुरं गमनं मधुरं मधुराधिपतेरखिलं मधुरम् ॥१॥

Adharam Madhuram Vadanam Madhuram Nayanam
Madhuram Hasitam Madhuram
Hrdayam Madhuram Gamanam Madhuram Madhura-Adhipater-Akhilam Madhuram

Your lips are sweet and charming, your face is
sweet and charming,
Your eyes are sweet and charming and
your laughter is sweet and charming,
Your heart is sweet and charming and your walking is sweet and charming;
Everything about you is sweet and charming,
O Lord of sweetness!

Father Vineeth was indeed a sweet person.He was an artist to the core and had a creative touch to all what he did. He took time to enjoy events and moments in life.So, people were drawn to him, especially artists in different fields of life.And, in turn, by providing insight and inspiration, he encouraged and empowered them to do great works surpassing the times.

The Holy Spirit was his source of strength and he was engaged in a search of the Ineffable.Joy welled up because of his awakened consciousness.Awakened by the Holy Spirit, Father Vineeth seemed to have worked out all his creative and innovative projects as a single continuum, which he named as "call to integration."As you are awakened, so are you integrated. For him, nothing was alien, everything has a relevance and significance in the larger canvas of life.

Moved by the Holy Spirit, Father Vineeth was free like a child of God and firm in his conviction.He was bold and solid on matters of truth, goodness, and beauty; there was no compromise on the question of freedom and justice.He spoke truth to the power. His paper on "Justice and Reconciliation: The Sad but Living Story of a Church in Fetters" is in clear relief to his awakened consciousness and fearless stance.

Filled with Holy Spirit, Father Francis showcased a genuine taste for all that is genuinely Christian, Eastern, and Indian.Beyond doubt, in him, there was a genuine confluence of Indian Eastern Christianity, the three tributaries awakening him to be one with the Ineffable.His initiative to get the sketches of the liturgical seasons of the Syro Malabar Church drawn by Joy Elamkunnapuzha CMI and supplying his own English texts highlighting the spirit of each season published in the CMI Diary of the 1980s is a testimony to his filial devotion to his mother Church.Later, when he constructed a chapel in Vidyavanam Ashram, Bhoothanahalli, Bengaluru, he, out of his love for and commitment to the Eastern liturgy, made it a point to get those sketches drawn on colour glasses in it.

Father Vineeth was a man of wonder and he loved mysteries. On more than one occasions, he has shared his great regard and appreciation for the Syro Malabar

Francis Vineeth Vadakethala CMI

Footprints of a Philosopher-Theologian Mystic

Eucharistic Liturgy, the most ancient liturgy of Mar Addai and Mar Mari.He told me that the anaphora of the Liturgy of our Church is marvellous and outstanding, which should be preserved and celebrated wholeheartedly.It is the celebration of the Mystery of Christ and the mystery of the world, including human beings. And I have seen him enjoying the celebration of the Liturgy thoroughly.

Above all, in Father Vineeth, we encounter a mystic poet, who sees, muses, and takes all things and events as parts of the whole, the Mystical Body of Christ.He leaves a legacy of contemplation of the Lord in everything and all things in the Lord after the example of Mary, our Mother, who contemplated the mysteries of God in her *Magnificat*.

Father Vineeth liked, loved, and lived everything true, good, and beautiful in Indian, Eastern, and Christian heritage to the best of his ability, integrating all things on his journey towards the day of the Lord, on Sunday, 30 May 2021.

To conclude, I quote four lines of his poem in one of his articles, "In Search of the Ineffable" (V. F. Vadakethala, 2009, 33-34):

How long shall I go on searching?
When shall my search become seeing,
And thought become touching,
Reason move to faith,
And faith become resting in you?

Arun Antony Chully CMI

Huge Impact on Generations

Fr. Vineeth made a huge impact on generations of Indian Christian religious to discover and embrace the Indianness in their Christian living! May his soul rest in peace!

Mariet CSSE, Sisters of Saint Elizabeth

An Inspiring Animator

"Father Vineeth CMI, a much-admired professor at Dharmaram Vidya Kshetram, Bengaluru, was a great personality who used to be a frequent visiting professor in Guna and gave spiritual animation and classes to the Sisters as well as the candidates. He was an expert in Indian way of meditation and contemplation. I recall his commendable role in preparing the first batch of three Novices for their first profession for the first time in India. The theme of his preparatory retreat centred around three Indian concepts of Archana, Vandana, and Shanti, which were accepted as their names in the Congregation at their first profession when they became Sisters of Saint Elizabeth. He is not only a holy ascetic but also a very simple, gentle and noble man. I gratefully remember him and thank the Lord for the precious gift of Father Vadakethala CMI."

(From *A Journey of Faith into the Unknown* by Sr. Mariet CSSE, pages92-93)

Philips Pontheckan CMI

A Man of Simplicity

Fr. Vineeth was a man of simplicity, a lovely person with great philosophy in mind, body, and spirit: really it is a great loss for Preshitha Province. May his soul rest in peace!

John Elavathingal CMI, Brazil

കാലഘട്ടത്തിന്റെ ഒരാവശ്യമായിരുന്നു വിനീതച്ചൻ

ഒരു ചെറു പുഞ്ചിരിയോടെ ധർമ്മാരാമിന്റെ ഇടനായികളിലൂടെ ഇളം മഞ്ഞ നിറത്തിലുള്ള ഷാളും പുതച്ച് സാവധാനം നടന്നു വരുന്ന കുറച്ചു വെളുത്ത തലമുടിയുള്ള ഒരച്ചൻ- ബഹുമാനപ്പെട്ട വിനീതച്ചനെക്കുറിച്ചുള്ള ആദ്യ ഓർമ്മ ഇതാണ്. പിന്നീടാണ് കോയമ്പത്തൂർ വൈസ് പ്രൊവിൻസിന്റെ ട്യൂട്ടറായി അറിയപ്പെടുന്ന എഴുത്തുകാരനായ, ഗാനരചയിതാവായ, തത്വചിന്തകനായ വലിയ മനുഷ്യനാണദ്ദേഹം എന്ന് മനസ്സിലായത്.

വാക്കുകൾക്ക് വലിയ വിലയുണ്ടെന്ന് മനസ്സിലാക്കിതന്ന ഒരു വ്യക്തിത്വമാണ് വിനീതച്ചന്റേത്. അതുപോലെതന്നെ നിശബ്ദതയിലൂടെയും നമുക്ക് സംസാരിക്കാമെന്നും അദ്ദേഹം കൂടെയുള്ളവരെ പഠിപ്പിച്ചു. താൻ അറിഞ്ഞതും, അനുഭവിച്ചതുമായ ദൈവാനുഭവം മറ്റുള്ളവരുമായി പങ്കുവെക്കുന്നതിൽ വിനീതച്ചൻ വളരെയധികം സന്തോഷം കണ്ടെത്തിയിരുന്നു. തന്റെ തിരക്കുപിടിച്ച അദ്ധ്യാപന, പുസ്തകരചനാ ദിനചര്യകളോടുകൂടെ പതിവുള്ള സന്ന്യാസ ക്രമത്തിനപ്പുറം ഒരു മണിക്കൂറെങ്കിലും ബെഞ്ചമിനച്ചൻ ചാപ്പലിൽ നിശബ്ദനായിരിക്കുന്നു. വിനീതച്ചൻ തത്വശാസ്ത്രപഠനകാലത്തിലെ ഒരു സവിശേഷ ഓർമ്മയായിരുന്നു. ആരോടും അതിരുകടന്ന അടുപ്പമോ, അകലമോ സൂക്ഷിക്കാത്ത ഒരു ശാന്തതയുള്ള മനുഷ്യനായ വിനീതച്ചൻ വളരെ പെട്ടെന്നായിരിക്കും നമ്മൾ പോലുമറിയാതെ നമ്മുടെ ഹൃദയത്തിലേക്ക് കയറിപറ്റുന്നത്. തന്റെ കഴിവുകളെക്കുറിച്ചും, കഴിവുകുറവുകളെക്കുറിച്ചും വളരെ തെളിമയുണ്ടായിരുന്ന വിനീതച്ചൻ പൂർണ്ണമായും ദൈവത്തിൽ സമർപ്പണം ചെയ്തുകൊണ്ടാണ് വിദ്യാവനം ആശ്രമത്തിന് തുടക്കം കുറിക്കുന്നത്. ആരംഭകാല അനിശ്ചിതത്വങ്ങളും, ആകുലതകളും ഒരു പരിധിയിൽ കവിഞ്ഞ് തന്നെ അലോസരപ്പെടുത്തുവാൻ അദ്ദേഹം അനുവധിച്ചിരുന്നില്ല. വളരെ ശ്രമകരമായ കാലഘട്ടത്തിൽ പോലും താൻ തുടങ്ങിവെച്ച ആശ്രമപദ്ധതിയിൽ നിന്ന് പിന്തിരിയാൻ അദ്ദേഹം തയ്യാറായിരുന്നില്ല. താൻ ഒരിക്കലും കൈവിടാത്ത ദൈവം തന്നെ ഒരിക്കലും കൈവിടുകയില്ല എന്ന് വിശ്വസിക്കാൻ തക്ക അസാധാരണ വിശ്വാസിയായിരുന്നു ബഹുമാനപ്പെട്ട വിനീതച്ചൻ. താൻ ഏറ്റെടുത്ത കർത്തവ്യം തന്റെ ദൈവത്തിന്റെതാണ് എന്ന് വിശ്വസിക്കാനും, അതിന് പ്രതികൂലമായി നിൽക്കുന്ന തടസ്സങ്ങളെ ദൈവം തന്നെ അനുകൂലമായി മാറ്റിക്കൊള്ളും എന്നു വിശ്വസിക്കാനും സന്തോഷത്തോടെ, പരാതികളില്ലാതെ മുന്നോട്ടുപോകാനും അദ്ദേഹം എന്നും തയ്യാറായിരുന്നു.

അപരരുടെ കുറവുകളെക്കുറിച്ച് പറയാതെ തന്നെ നമ്മുടെ സായാഹ്ന സംഭാഷണങ്ങളെ തിളക്കമുള്ളതാക്കാമെന്ന് ഒരു സുസ്മിതത്തോടെ പഠിപ്പിച്ച ശാന്തനായ മനുഷ്യൻ എന്നും, നമുക്കൊരു ദീപ്തമായ ഓർമ്മയാണ്. എന്നെങ്കിലും ആരോടെങ്കിലും, എപ്പോഴെങ്കിലും അദ്ദേഹം ദേഷ്യപ്പെട്ടിരിക്കുമോ എന്ന് സംശയമാണ്. തന്റെ ജീവിതത്തിൽ ചിലപ്പോഴെങ്കിലും

അനുഭവിക്കേണ്ടിവന്ന വിഷമകരമായ അവസ്ഥകളെ മറവിയുടെ വാതിലിനപ്പുറം മറച്ചുവെക്കുവാൻ വിനീതച്ചന് ഒരു വിഷമവും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല.

എന്തുകൊണ്ടും നമ്മുടെ കാലഘട്ടത്തിന്റെ ഒരാവശ്യമായിരുന്നു വിനീതച്ചൻ. തന്റെ കടമകളെ വിനീതമായി നിർവ്വഹിച്ച നിർമ്മലനായ വിനീതച്ചൻ, തന്റെ പേരിന്റെ കാരണഭൂതനായ വിശുദ്ധ ഫ്രാൻസീസ്സ് അസ്സീസിയെപ്പോലെ ചിരകാലം നമ്മുടെ ഉള്ളിൽ നിറഞ്ഞ് ജീവിക്കും. അദ്ദേഹം എന്നും കൂടെ കൊണ്ടുനടന്ന അമ്മയെ പുസ് തകതാളുകളിലൂടെ നമുക്ക് തന്നുകൊണ്ടാണ് അദ്ദേഹം കടന്നുപോയത്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനസ്മിതം നമ്മളിലൂടെ തുടരട്ടെ.

Joy Philip Kakkanattu CMI, Dharmaram, Bengaluru

Impact: A Tribute to Father Francis Vineeth CMI

If a teacher can instil in a student a thought or an insight, which is like a spark that will get ignited in the course of time, he/she is a trailblazer for a generation. The concepts of *Dasein* and *Panchakoshas*, which have created sparks in me from the course of Fr. Francis Vineeth, continue to make me search for the meaning of *Sein* in relation to the earth and heaven and to continue striving for an inward journey to the *Anandamayakosa*. I can still recollect an idea that impacted me from his class: *Dasein* gets meaningful existence only in relation to the other and the Other. This idea, which has remained with me ever since 1984, has made me look for its biblical equivalents. Now I know that the basic idea of biblical covenant is relationality.

His classes on Metaphysics helped me not to stop at the phenomena and to ponder over the thought behind the phenomena, which is the Divine.

The importance of integration of various streams of thoughts, an idea which was powerfully and convincingly communicated in his classes helped me to search for a middle path, avoiding extremes, as I believe that any avouchment to one extreme would make us intolerant to others and may make us one-sided in our perspectives.

Vimala CMC, Provincial, Udaya-Irinjalakuda

പ്രസാദാത്മകമായ ജീവിതം... നിലക്കാത്ത ധ്യാനം...

ഒരു ടീച്ചറിന്റെ വിശ്വാസസംഹിതയും അറിവുകളും വിഷയത്തോടുള്ള വൈകാരിക അടുപ്പവും സമർപ്പണവുമൊക്കെ പഠിപ്പിക്കുന്ന വിഷയവുമായി അഭേദ്യമായി ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്നാണെന്റെ വിശ്വാസം. ബഹുമാനപ്പെട്ടവിനീതച്ചന്റെ ഒരു പൂർവ്വ വിദ്യാർത്ഥിനി എന്ന നിലയിൽ ഞാൻ പറയും എനിക്ക് വിനീതച്ചൻ എന്നാൽ Metaphysics എന്നാണ് അർത്ഥം. ഓർമ്മയുടെ താളുകൾ മറിക്കുമ്പോൾ വിനീതച്ചന് ങലമേുവ്യശെരഎന്ന വിഷയത്തോട് വൈകാരിക അടുപ്പം ഉണ്ടായിരുന്നു എന്ന് വായിച്ചെടുക്കാനാവും. അതിഭൗതിക ശാസ്ത്രം പഠിപ്പിക്കുമ്പോൾ അച്ചൻ ഒരു അഭൗമ സന്തോഷം അനുഭവിക്കുന്നതായി തോന്നിയിട്ടുണ്ട്. വിശുദ്ധിയും ആഴമുള്ള ജ്ഞാനം ഉത്ഭവിക്കുന്ന ധ്യാനവും അച്ചനിൽ വിളങ്ങിയിരുന്ന സവിശേഷതകളാണ്. അച്ചൻ എല്ലാ അർത്ഥത്തിലും ഒരു വലിയ സന്യാസിയാണ്. ആശ്രമോചിതമായ വേഷത്തിലും കടലോളം ആഴമുള്ള ദൃഷ്ടിയിലും സദാ പുഞ്ചിരിച്ചുള്ള സംസാരത്തിലും അച്ചൻ ഞങ്ങൾക്ക് ഒരു ഗുരുശ്രേഷ്ഠനായിരുന്നു. അച്ചന്റെ പ്രസാദാത്മകമായ ജീവിതം ഇന്നും ഒരു നിലക്കാത്ത ധ്യാനം കണക്കെ ഓമ്മയായി ഞങ്ങളുടെ മനസ്സിൽ ജീവിക്കുന്നു.

Joby Chakkalackal CMI, Germany

Gentle and Humble in Heart

Learn from me, for I am gentle and humble in heart, and you will find rest for your souls" (Mt 11.29). It is the first and prime thought that flashes through my mind, whenever I think of our beloved Vineeth Achan, who lived an exemplary life, exactly as how our Lord Jesus teaches us. Vineeth Achan's name and his body language always proved that he is humble in heart.

What he taught us during the Metaphysics classes demanded high concentration and intelligence. However, his simple pedagogy, which is unique, made it easy to grasp the subtle ideas. He never imparted us a feeling that he is a great serious Professor

of Philosophy and that he was teaching us one of the most abstract subjects, whose theories stood above the universe.He taught through a simple methodology so that nobody could say, we are punched. He always began humbly so that nobody could say, he is away from us. He made himself humble so that nobody could say, he is greater than us: that is exactly how Jesus lived in this world. Jesus made himself as simple as a little bread so that he continues to live forever in the hearts of many. Vineeth Achan lived so humble that his memories would stay forever in our hearts.

Now it is our turn to learn from you, dear Vineeth Achan, because you were gentle and humble in heart. We will find rest and peace for our souls through your humble words and life.

Joseph Vithayathil CMI, Attappady

സഭാരോദനം (നതോന്നത/വഞ്ചിപ്പാട്ട് വൃത്തം)

അമ്മകന്നീ മണിതൻെറ...... എന്ന വിഷമഗാന രീതിയിൽ പാടാം.
സഭാരോദന ചോദ്യങ്ങൾക്കെല്ലാം വിനീതച്ചൻ YES പറഞ്ഞു.

വിനീതച്ചാ, വിദ്യാവൃദ്ധാ, വിനകളിൽ വിദൂരനേ
വിനയത്തിൽ വിഭൂഷിതാ, നമിച്ചീടുന്നു.
    വിദ്യയിലും, വിവേകത്തിൽ വിധിപോലെ വികാരിച്ച
    വിധേയനേ, വിശാരദാ സ്തുതിച്ചീടുന്നു.
കണ്ടശാംകടവിലേറെ പണ്ടുതാമസിക്കും ലോന–
താണ്ടമ്മ ദമ്പതീസൂനു പിറന്നോ പുത്രാ?

വടക്കേത്തല കുടുംബം ഉടയോന്റെ കൃപയാലെ
വടിവിൽത്തന്നഴകോടെ ജനിച്ചോ പുത്രാ?
ഉണ്ണിയായ് നീ പിറന്നപ്പോൾ വെണ്ണിലാവിൻപ്രഭതൂകി
കണ്ണിലുണ്ണിപോലെനീയും പിറന്നോ പുത്രാ?
ഫ്രാൻസീസെന്ന നാമധാരിപ്രായമഞ്ചായ് വളർന്നപ്പോൾ
പ്രാഥമികപാഠങ്ങൾ നീ പഠിച്ചോ പുത്രാ?
പാഠ്യകാര്യങ്ങളിലേറ്റം നീണ്ടകാലംശ്രമിച്ചതിൽ
പാണ്ഡിത്യം പലതിലും നീ വരിച്ചോ പുത്രാ?
തത്വശാസ്ത്ര വിഭാഗത്തിൽ അസ്തിത്വത്തിലവഗാഢം
അസ്തമിക്കാത്തതുപോലെ ഗ്രഹിച്ചോ പുത്രാ?
ദൈവശാസ്ത്രപാണ്ഡിത്യവും കൈവരിക്കാനുദ്യമിച്ചപ്പോൾ
ദൈവേഷ്ടം പോൽ വ്യാപരിക്കാൻ ശ്രമിച്ചോ പുത്രാ?
മൂന്നരപതിറ്റാണ്ടോളം മൂത്ത ശാസ്ത്രവിശാരദൻ
മൂർത്തിമത്തായദ്ധ്വാനിക്കാൻ ആശിച്ചോ പുത്രാ?
ഭാരതീയാശ്രമവാസം പാരംകൊതിച്ചാവേശത്താൽ
ധീരമായ് താൻ “വിദ്യാവനം” ചമച്ചോ പുത്രാ?
പർണ്ണശാല പൂർണ്ണമായും സ്വർണ്ണമയമാക്കാനാശ
കർണ്ണികദ്ധ്വാനത്താൽ വളർന്നോ പുത്രാ?
അദ്ധ്വാനങ്ങളാസകലം ആദ്ധ്യാത്മികാവേശത്തള്ളാൽ
അദ്വൈതക്കാരനതുപോൽ ശ്രമിച്ചോ പുത്രാ?
വിദ്യാധനം സർവം സ്വന്തം വിദ്യാർത്ഥികൾക്കായിപാരം
ഹൃദ്യാ നല്കീട്ടഭിമാനം വരിച്ചോ പുത്രാ?
നല്ലവനാം വല്ലഭന്തന്നല്ല ലില്ലാത്തില്ലത്തിൽ നീ
മുല്ല വല്ലിവാസമായി ശോഭിക്കൂ പുത്രാ!!

Antony Puthenangady CMI

Vidyavanam Ashram, Bengaluru

The Charismatic Founder of Vidyavanam

Fr. Francis Vineeth, the charismatic founder of Vidyavanam Ashram at Bannerghatta, Bangalore, was a real genius of his own time, an original thinker, very strong in his convictions, a contemplative in prayer life, a man of simple life and a role model for all of us. His great desire to begin an Indian Christian Ashram got realised on 3 January 1997 when he started the Vidyavanam Ashram at Bangalore. It was his cherished dream for Ashram life for many years and because of it he collaborated with Ashram life in Dharmaram Campus in 1979.

At your departure not only the inmates of Vidyavanam but also all the buildings here stones, trees, plants and even sand particles mourn your death. For the helping staff members of Vidyavanam Rev. Fr. Vineeth was a very tender loving father. For Mr. Jose and Mrs. Molly, he was everything of their lives.

For me Rev. Fr. Vineeth was my philosophy professor from the year 1968-70. I recall his very inspiring classes. He integrated Indian and western thoughts in his classes.

Since this is the Silver Jubilee year of Vidyavanam Ashram we wanted to have you very much in our midst for the Jubilee Celebration. But God's will was otherwise. Dear Fr. Vineeth even though we miss you physically your spirit will be with us to inspire and lead. We will carry on your legacy.

Sunny Ukken CMI, Preshitharam, Mannuthy

വിനയ ഭാവത്തിൻെറ വിനീത ദാസൻ

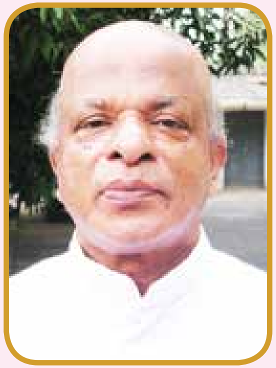

നമ്മുടെ പ്രിയപ്പെട്ട ഫ്രാൻസീസ് വിനീതച്ചൻ വേർപിരിഞ്ഞുപോയിട്ടു ദിവസങ്ങൾ അധികമായില്ലല്ലോ.പലപ്പോഴും മരണശേഷമാണ് ഓരോ വ്യക്തികളെയുംക്കുറിച്ചുള്ള മധുരസ്മരണകൾ നമ്മിലേയ്ക്ക് കടന്നു വരാറുള്ളൂ. ഒരു പാട് അടുത്തു ഇടപഴകാൻ അവസരമുണ്ടായിട്ടില്ലെങ്കിലും അകലെ നിന്ന് തന്നെ ആരാധനാമനോഭാവത്തോടെ വിനീതച്ചനെ നോക്കികാണാനെ എനിക്ക് കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ളൂ.

നമ്മുടെ സഭയിൽ ചേർന്നപ്പോൾ ഉണ്ടായിരുന്ന പേരാണ് ഫ്രാൻസീസ് വടക്കേത്തല. പിന്നീട് അതിൻെറ കൂട്ടത്തിൽ കൂട്ടിചേർക്കപ്പെട്ട പേരാണ് "വിനീത്". തികച്ചും അനുയോജ്യമായ പേര്. അച്ചൻെറ ജീവിതംകണ്ടിട്ടു ദൈവം എഴുതി ചേർത്ത പേരാണത്. വിനീതച്ചൻെറ ഹൃദയത്തിൻെറ അഗാധതയിൽ നിന്ന് ഉയർന്ന് വന്ന പേര്.

പുണ്യാത്മാവിൻെറ ആദ്ധ്യാത്മികതയെക്കുറിച്ച് ചുരുക്കി പറഞ്ഞാൽ: ഉയർന്ന ചിന്ത, ലളിത ജീവിതം. അച്ചനായിട്ട് അടുത്ത് പഴകിയിട്ടുള്ളവർ പറയാറുണ്ടല്ലോ യാതൊരു തലക്കനവും (Head Weight) ഇല്ലാത്ത മനുഷ്യൻ, അതേ സമയം മുഖനോട്ടമില്ലാതെ എല്ലാം വെട്ടിതുറന്ന് പറയുന്ന പ്രകൃതം.

ജീവിതത്തിൻെറ സിംഹഭാഗവും ചിലവഴിച്ചിട്ടുള്ളതു ധർമ്മാരാം കോളേജിലാണല്ലോ. പ്രൊവിൻസിൻെറ സീനിയർ ട്യൂട്ടർ (Senior Tutor) എന്ന നിലയ്ക്കു പ്രവിശ്യയിലെ പുതിയ തലമുറയെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കാനും തിരുത്താനും അച്ചന് കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. അച്ചൻെറ സ്വതസിദ്ധമായ ഭാഷയിൽ പറഞ്ഞാൽ “ഈ ചെയ്ത കാര്യത്തിൽ ചിലതൊക്കെ ഇഷ്ടപ്പെട്ടു. പക്ഷെ മറ്റു ചില കാര്യങ്ങൾ എനിക്ക് ഇഷ്ടമായിട്ടില്ല കേട്ടോ.” താൻ ചെയ്യുന്ന കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് വ്യക്തമായ ധാരണകൾ ഉണ്ടായിരുന്നു.

സഭയുടെ വളർച്ചയ്ക്കുവേണ്ടിയും ഒരുപാടുകാര്യങ്ങൾ ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ജനറൽ ചാപ്റ്ററ്‍കളിലും, പ്രവിശ്യ ചാപ്റ്ററ്‍കളിലും ഒരു പ്രവാചക ശബ്ദമായിരുന്നു വിനീതച്ചൻ. പ്രവാചകൻ ദൈവത്തിൻെറ വക്താവാണല്ലോ. തൻെറ പഠനത്തിൽ നിന്നും പ്രാർത്ഥനയിൽനിന്നും ഉരുത്തിരിയുന്ന കാര്യങ്ങൾ പാശ്ചാത്യ, പൗരസ്ത്യ, ഭാരതീയ ദൈവശാസ്ത്രങ്ങളെ സംയോജിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് വരാൻ വിനീതച്ചന് കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. പുതിയ നിയമാവലിയിലെ സഭയുടെ സ്വഭാവത്തെകുറിച്ചുള്ള അന്വേഷണത്തിൽ Triple Roots (Oriental, Carmelite, and Indian) കണ്ടെത്താനും അച്ചൻ നിർണ്ണായക പങ്ക് വഹിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ധർമ്മാരാമിൽ Indian Liturgy യൊക്കെ അനുവദിച്ചിരുന്ന കാലഘട്ടത്തിൽ നിലത്ത് ചമ്രം പടിഞ്ഞിരുന്നു ഹൃദയം ദൈവത്തിങ്കലേയ്ക്ക് ഉയർത്തി കൈകൾ കൂപ്പി അർപ്പിക്കാറുള്ള പൂജകൾ ഇപ്പോഴും മനസ്സിൽ തെളിഞ്ഞ് നില്ക്കുന്നു. ബലിയർപ്പണം

സജീവമാക്കാൻ അച്ചനെഴുതിയ ഭജൻ

“ജോതി ജോതി ജോതി
നിത്യ സനാതന ജോതി”

ഇതിൻെറ അലയടികൾ ഇന്നും മനസ്സിലുണ്ട്.

ഇതോടൊപ്പം Oriental റീത്തിനുവേണ്ടി വാദിക്കാനും അച്ചൻ മുന്നോട്ടു വന്നിട്ടുണ്ട്. സീറോമലബാർ സഭയ്ക്ക് അനുഭവപ്പെട്ടിരുന്ന അവഗണനയെ മുന്നിൽ കണ്ട്കൊണ്ട് രൂക്ഷമായ ഭാഷയിൽ അച്ചനെഴുതിയ പ്രബന്ധമായിരുന്നു Freedom and Reconciliatio ലത്തീൻ ഹയരാർക്കിയിൽനിന്ന് ഒരുപാട് വിമർശനങ്ങൾ ഉയർന്നുവെങ്കിലും രൂപതാ അദ്ധ്യക്ഷന്മാരുടെ കണ്ണ് തുറപ്പിക്കാൻ ഇടവരുത്തി.

ചുരുക്കത്തിൽ ആധുനികഭാഷയിൽ പറഞ്ഞാൽ എല്ലാ രീതിയിലും വലിയൊരു “പുലി” യായിരുന്നു വിനീതച്ചൻ. അച്ചന് വേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതോടൊപ്പം വിനീതച്ചൻെറ മാദ്ധ്യസ്ഥം തേടിയും നമുക്ക് പ്രാർത്ഥിക്കാം.

Sanu Thettayil, Angamaly

ഒരിക്കലും മറക്കാനാവില്ല!

അന്ന്, ഒരാഴ്ച കൂടെ താമസിച്ച് ധ്യാനിച്ചത് ഓർത്ത് ഭാര്യയോട് പറഞ്ഞു കൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു: ഒരിക്കലും മറക്കാനാവില്ല അതൊന്നും! പ്രാർത്ഥനകൾ...

Serene CMC, Tirupur

My Guru Father Francis Vineeth

A real Guru embarks and enlightens his disciples!
An embodiment of love, divine and selfless service!
An inspiration to all, with his exemplary life!
A religious, I am grateful to you for moulding me!
You were there always to understand, to perceive our thirst,
You quenched our personal thirst to meet the Spirit,
You treated everyone with equanimity and uniqueness,
You led us to the core of our committed religious life!
My devout Guru, I am grateful to you with my life,
My courage, my self-confidence are your enrichments,
My spirit is still with the 'Abba experience' you rendered,
My heart fondles the cherished memories you nourished!

A Guru, I saw in you a mystical vision of ashram life!
A Guru with integrated spirituality, a sense of austerity!
A Guru, in silence, studies, solitude, and tranquility!
A Guru, in his endeavours, ventured the heights of sanctity!
I, a religious, adorn the real Guru in your shadow!
I admire the guiding spirit in you, led us to the Param Guru!
I acknowledge you, another Christ, in all your acts,
I feel proud that I met a true divine self in you!
Today, in your absence, your voice echoes in our ears
Today, tomorrow, ever, your radiance enlightens us, hope!
Thousands may be led to the heavenly abode of eternity
There you dwell, in the joy of eternal peace!

Wilson Tharayil CMI, Christ, Irinjalakuda

വിനീതനായ്, വിനയാന്വിതനായി വിനീതച്ചൻ

"So beautiful! How beautiful!" "പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ മനോഹാരിതയിൽ നിന്നും പ്രപഞ്ചാത്മനിലേയ്ക്ക്..." "Can you measure the beauty? Certain things, we can't measure..." Aesthetics ക്ലാസ്സുകളിലെ വിനീതച്ചന്റെ ചില വാക്കുകൾ, ചിന്തകൾ ഓർത്തുപോവുകയാണ്. ജീവിക്കുന്നത് ഈ ലോകത്തിലോ അതോ മറ്റേതെങ്കിലും ലോത്തിലോ? എവിടെയാണെന്നറിയില്ല. നടക്കുമ്പോഴും ഇരിക്കുമ്പോഴും, പഠിപ്പിയ്ക്കുമ്പോഴും, താത്വികമായ ഒരു ജീവിതം നയിച്ച ഒരു സന്യാസവര്യൻ. ഏവരെയും മറ്റൊരു കോലത്തിലേയ്ക്ക്, ഈശ്വരനിലേയ്ക്ക് കൈപിടിച്ചുയർത്തിയ ഒരു മാഹത്മാവ് – ആയതിന് പ്രപഞ്ചമാകുന്നവസ്തുതയെ കണ്ടെത്തിയ ജ്ഞാനി.

ദൈവവുമായി ഒത്തുചേരുവാൻ ജീവിതത്തിൽ നൂതനമാർഗ്ഗങ്ങൾ കണ്ടെത്തി, അത് മറ്റുള്ളവർക്കായി ദാനം ചെയ്ത മഹർഷി; അതല്ലെ ബാംഗ്ലൂരിലുള്ള 'വിദ്യാവനം' എന്ന പറുദീസ.അവിടെ ദൈവത്തിന്റെ സ്വരം കേൾക്കുവാൻ ഈ ആചാര്യനും പല മനുഷ്യരും പരിശ്രമിച്ചിരുന്നു. ഇവർ, ദൈവം ഉലാത്തുവാൻ വരുമ്പോൾ കൂടെ നടക്കുകയും വിശേഷങ്ങൾ കൈമാറുകയും ചെയ്തിരുന്നു. തത്വശാസ്ത്രങ്ങൾ പഠിച്ച്, പഠിപ്പിയ്ക്കുക മാത്രമല്ല, ചെയ്തത്; അത് ജീവിതത്തിൽ ആസ്വദിക്കുവാനും മറ്റു മനുഷ്യർക്ക് കൊടുക്കുവാനും അദ്ദേഹം പരിശ്രമിച്ചിരുന്നു.

വിനീതനായി, വിനയാന്വിതനായി ജീവിച്ച ഈ മഹത്വ്യക്തിയെക്കുറിച്ച് അദ്ദേഹം എഴുതിയ പുസ്തകങ്ങളിൽനിന്നും മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാണ്. അതിനേക്കാളേറെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതത്തിൽ നിന്നും വായിച്ചെടുക്കാവുന്നതാണ്. തന്റെ, ഏറെക്കാലവും വൈദികവിദ്യാർത്ഥികളെ പഠിപ്പിക്കാൻ നിമിത്തമായെങ്കിൽ അത് ഈശ്വരേച്ഛയായിരുന്നു. ആയതിന്റെ പ്രതിഫലം അദ്ദേഹത്തിന് ദൈവത്തിൽനിന്നും ലഭിക്കും.

ഉള്ളും, ഉൾക്കാമ്പും, ഉള്ളായ്മയും, ഇല്ലായ്മയും, അഹവും, ഇഹവും, ബ്രഹ്മാസ്മിയുമൊക്കെ പറഞ്ഞപ്പോൾ ആദ്യമൊക്കെ ആശ്ചര്യം കൊണ്ട് വാപൊളിച്ചിരുന്നുപോയി. പിന്നെ പതുക്കെപ്പതുക്കെ ഉദാഹരണങ്ങളിലൂടെ വിശദീകരിച്ചുതന്നപ്പോൾ എല്ലാം മനസ്സിലാക്കാൻ സാധിച്ചു. വളരെ ലളിതമായ ഭാഷയിൽ മനുഷ്യബുദ്ധിയിലേയ്ക്ക് ചില താത്വികമായ ചിന്തകൾ പുട്ടുകുറ്റിയിലേയ്ക്ക് പൊടി ഇടുന്നപോലെ നിറച്ചുതന്നിരുന്നു. ഒരിക്കലും വിഷമിപ്പിക്കാതെ, അതേ സമയം ലാളിത്യത്തോടുകൂടി ഹൃദയത്തിന്റെ അന്തരാളങ്ങളിലേയ്ക്ക് സ്വർണ്ണപ്പണിക്കാരന്റെ ഊത്തുകുഴലിലൂടെയെന്നപോലെ, തത്വചിന്തകൾ

ഓതി തന്നിരുന്നു. ഈ പ്രക്രിയ ഒരിക്കലും മനുഷ്യഭാവങ്ങൾ എല്ലാം മുഖത്തോ മനസ്സിലോ പ്രകടിപ്പിക്കാതെയായിരുന്നു ചെയ്തത്. ആയതുകൊണ്ടുതന്നെ മനുഷ്യർ അദ്ദേഹത്തെ ഇഷ്ടപ്പെട്ടെന്നുമാത്രമല്ല, സ്വന്തമാക്കാൻ പരിശ്രമിച്ചിരുന്നു.

കലകളെ ആസ്വദിയ്ക്കുകയും വിമർശിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. ആസ്വദിയ്ക്കുന്നവനല്ലേ വിമർശിക്കുവാൻ സാധിക്കുകയുള്ളൂ. ബാംഗ്ലൂരിലെ ധർമ്മാരാം സ്റ്റേജിൽ അരങ്ങേറുന്ന ചില കലാരൂപങ്ങളെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനസ്സിലിട്ട് തൂക്കിയളന്ന് വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് നല്കുമായിരുന്നു. ഒരിക്കലും തൂക്കം കൂട്ടുവാനോ കുറയ്ക്കുവാനോ മുതിരാതെ സത്യസന്ധമായ അവസ്ഥയിൽ തൂക്കിയളന്നു തരുമായിരുന്നു: നന്മയെ നന്മയായും, തിന്മയെ തിന്മയായും മനസ്സിലാക്കിത്തരുമായിരുന്നു. എവിടെയോ തീരാത്ത ദാഹം കെട്ടിക്കിടന്നിരുന്നു; ഈശ്വരാ സ്വാദനത്തിന്റെ തീരാത്ത ദാഹം ആയതിനാൽ ദാഹശമനത്തിനായി ജലം തേടി ഉലകത്തിൽ അലഞ്ഞിരുന്നു. അവസാനം കണ്ടെത്തിയതായിരുന്നു ബാംഗ്ലൂരിലെ 'വിദ്യാവനം'. ദൈവത്തോടൊത്തുചേരുവാനുള്ള ഉൾദാഹത്തിന്റെ ഉറവ അവിടെ അദ്ദേഹം കണ്ടെത്തിയിരുന്നു. അനേകർക്ക് ദാഹശമനിയായി ആ ഉറവയിലെ ജലം കോരിക്കോരികൊടുക്കുവാൻ സഹായിച്ചിരുന്നു. പ്രപഞ്ചത്തിലൂടെ പ്രപഞ്ചാത്മാവിലേയ്ക്ക് ഒരു കോവണിയിലൂടെ, വി. അമ്മത്രേസ്യയുടെ ഏഴാം നിലയിലേയ്ക്കെന്നപോലെ അദ്ദേഹം കയറിക്കേറിപ്പോയിരുന്നു എന്നുമാത്രമല്ല, പുറകെ വരുന്നവരെ ഓരോ പടിയും കയറ്റുവാൻ സഹായിച്ചിരുന്നു. ഈശ്വരനുമായി ഒന്നുചേർന്ന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആത്മാവിലെന്നും ദാഹമുണ്ടാക്കിയിരുന്ന അവസ്ഥയെ അതിജീവിച്ച്, ആ ദാഹജലം കിണറ്റിൻകരയിൽ വെള്ളം കോരുവാൻ വന്നിരുന്ന സമറിയാക്കാരി സ്ത്രീക്ക് യേശു കൊടുത്തതുപോലെ കോരിക്കൊടുത്തിരുന്നു. അത് കുടിച്ചവരാരും പിന്നീട് ദാഹിച്ചിട്ടില്ല, അവരെല്ലാം അവരവരുടെ നാടുകളിൽ ചെന്ന് യേശുവിനെക്കുറിച്ച് പറയുമായിരുന്നു, അതു തങ്ങൾ സ്വന്തം ജീവിതത്തിലാസ്വദിച്ച് മറ്റുള്ളവർക്ക് പകർന്നുകൊടുത്തിരുന്നു.

ഫുൾട്ടൺ ജെ. ഷീൻ പറയുന്നതുപോലെ ദൈവത്തിന്റെ നാഴിക, വിനീതച്ചൻ ദൈവത്തിന്റെ ദിനങ്ങളാക്കിമാറ്റി. ആയതിലൂടെ ദൈവവുമായി മോസസ്സ് മലമുകളിൽ കയറി ദൈവത്തോട് സംസാരിക്കുന്നതുപോലെ സംസാരിക്കുമായിരുന്നു. വി. അമ്മത്രേസ്യ മൂന്നു തരം പ്രർത്ഥനകളെക്കുറിച്ച് തന്റെ ആത്മകഥയിൽ പ്രതിപാദിക്കുന്നുണ്ട്: (1) നമ്മുടെ ആവശ്യമുള്ള കാര്യങ്ങൾ

ദൈവത്തെ അറിയിക്കുക (നാം നമ്മുടെ സുഹൃത്തിന് കത്ത് അയയ്ക്കുന്നതുപോലെ); (2) അധരങ്ങൾ ഉച്ചരിക്കാതെ, ഹൃദയം കൊണ്ടുമാത്രം ദൈവത്തോട് സംസാരിക്കുക (ദൈവത്തിൻെറ അടുത്തേയ്ക്ക് ഒരു സന്ദേശവാഹകനെ അയയ്ക്കുക); (3) നിർമ്മലവും സ്നേഹനിർഭരവുമായ വിധം ആകാംക്ഷയുടെ ചിറകുകളിൽ ദൈവത്തിങ്കലേക്ക് പറന്നുയരുക (നാം തന്നെ ദൈവത്തിൻെറ അടുക്കലേയ്ക്ക് പോകുന്നു). വിനീതച്ചൻ വിഭാവനം ചെയ്ത ബാംഗ്ലൂരിലുള്ള 'വിദ്യാവനം' ഈ മൂന്നാം തലത്തിലുള്ളതാണ്. ദൈവത്തിങ്കലേക്ക് പറന്നുയരുവാൻ സഹായിച്ചിരുന്ന ഒരു പ്രകൃതിരമണീയമായ പ്രദേശം.

വിനീതച്ചൻ 'നിർവ്വാണം' പ്രാപിച്ചുവെന്നു പറയുന്നതായിരിക്കും യുക്തം. ഈ ലോകത്തെയും പരലോകത്തെയും ഒന്നിച്ചാക്കിയ ആ മഹാത്മാവിന്, ഗുരുഭൂതന്, സന്യാസവര്യന് പ്രണാമങ്ങൾ അർപ്പിക്കുന്നു!

Anto Thekkudan CMI, Kenya

A Light to Lead Us in the Darkness

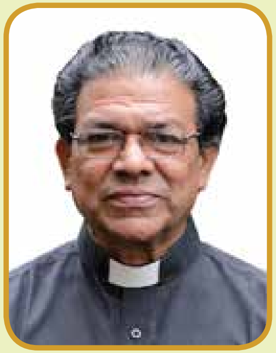

Father Francis Vineeth Vadakethala CMI is always remembered as an icon of contemplation and as a model of simplicity and integrity. I remember him mostly, besides the classrooms, in the Indian Liturgy Chapel of Dharmaram College, Bengaluru. I could experience his depth in spiritual life and his commitment and interest to develop an 'Indian Liturgy'. He used to say that our faith should be experienced and expressed according to the culture and attitude of the people.

His prayers and his unction during the time of 'Indian Liturgy' were so touching that it would take us to our innermost heart and facilitate the experience of the presence of God within. "Aham Bramaasmi; Aham Atma Brahaman, and Tatvamasi" were the mantras that he used to chant to bring home the essence of Upanishadic wisdom.He taught us to see the real presence of God within and in the whole Nature.

Now our guru Father Vineeth is no more with us, but he is with his Sat Guru – Jesus Christ. I appreciate and thank him for all the inspiration given to me to live in a religious community joyfully and to work for the people of God. Let his sweet memory remain in our hearts as a light to lead us in the darkness and an inspiration for thousands to come.

Anjo Cherriakkara CMI, Santhome Home, Chennai

ദൈവഹിത സാധകൻ

"നാം ജീവിക്കുന്നുവെങ്കിൽ കർത്താവിനു സ്വന്തമായി ജീവിക്കുന്നു; മരിക്കുന്നുവെങ്കിൽ കർത്താവിനു സ്വന്തമായി മരിക്കുന്നു. ആകയാൽ, ജീവിച്ചാലും മരിച്ചാലും നാം കർത്താവിനുള്ളവരാണ്" (റോമാ 14:8).

വി. പൗലോസ് ശ്ലീഹായുടെ ഈ വാക്കുകൾക്ക് മാംസവും ജീവനും മേകിയ ഒരു ജീവിതമായിരുന്നു വിനീതച്ചൻേറത് എന്ന് പറയുന്നതിൽ അതിശയോക്തിക്ക് തരമില്ല. നിത്യജീവിതത്തിലെ നിസ്സാരങ്ങളായ ജോലികൾ പോലും, ശ്രദ്ധയോടും, സാമർത്ഥ്യത്തോടും കൂടി, ചെയ്തു തീർക്കുന്ന അച്ചൻെറ ജീവിതം എന്നും എനിക്ക് ഒരു വിസ്മയമായിരുന്നു.

2015–2017 കാലയളവിലെ എൻെറ നൊവിഷ്യേറ്റ് അയനത്തിൽ ഞാൻ കണ്ടു മുട്ടിയ ഒരു പുണ്യ ജീവിതത്തിനുടമയായിരുന്നു വിനീതച്ചൻ. സഭയിൽ വന്നനാൾ മുതൽ കേട്ടറിഞ്ഞ നലം തികഞ്ഞ സന്യാസിയെ അദ്ദേഹത്തിൻെറ വിശ്രമ ജീവിത വേളയിൽ ശുശ്രൂഷിക്കുവാനുള്ള ഒരവസരം എനിക്ക് ലഭിച്ചതൊരു ദൈവാനുഗ്രഹമായി ഞാൻ കാണുകയാണ്. എന്നെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അച്ചൻെറ ജീവിതത്തെ കൂടുതൽ അടുത്തറിയുവാനും അതിലുപരി അടുത്തനുകരിക്കുവാനും ആഗ്രഹം തോന്നിയ നാളുകളായിരുന്നു. ഭാരതീയ തത്വശാസ്ത്രങ്ങളിൽ മനുഷ്യരെ മൂന്നായി തിരിച്ചിരിക്കുന്നത് കാണാം. താമസ, രാജസ, സാത്വീകർ എന്നിങ്ങനെ. താമസർ അലസരാണെന്നും, രാജസ സ്വഭാവമുള്ളവർ പ്രവർത്തനനിരതരാണെങ്കിലും നിയന്ത്രണമില്ലെങ്കിൽ തിന്മ കൊയ്യുന്നവരുമാണ്. എന്നാൽ സാത്വീകരാണ് മഹനീയർ, പ്രാർത്ഥനയും, പ്രവർത്തനവും ജീവിതചര്യയാക്കിയവർ. വിനീതച്ചനെ ഞാൻ കാണുന്നത് ഒരു സാത്വീകനായിട്ടാണ്. കാരണം സംസാരത്തിൽ പോലും നന്മയും, സാരോപദേശങ്ങളും മാത്രം ഉരുവിടുന്ന ചുരുക്കം ചില വ്യക്തികളിൽ ഒരാളായിരുന്നു വിനീതച്ചൻ. ആശ്ചര്യപ്പെടുത്തുന്ന ജ്ഞാനവും, പ്രചോദനവും ഏവർക്കും സമ്മാനിക്കുന്ന വാക്കുകളായിരുന്നു വിനീതച്ചൻെറത്. അച്ചൻെറ ഓരോ ക്ലാസ്സുകളും ഞങ്ങൾക്ക് നൽകിയ ഉൾക്കാഴ്ചകൾ നിരവധിയാണ്. എന്നും എപ്പോഴും താനൊരു സന്യാസിയാണെന്നും, ദൈവഹിത സാധകനാണെന്നും ഏവരെയും ഓർമ്മപ്പെടുത്തുന്നതായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിൻെറ ജീവിതം.

മുഖപ്രസന്നത അച്ചൻെറ ഒരു സന്തതസഹചാരിയായിരുന്നു. ആരോടും പരാതിയും, പരിഭവവും ഇല്ലാതെ സന്യാസത്തെ സ്നേഹിക്കുവാനും, മറ്റുള്ളവരെ സേവിക്കുവാനും, അനേകർക്ക്

മാതൃകയും ഉൾപ്രേരണയുമായി തീരുവാൻ അച്ചനെ പ്രാപ്തനാക്കിയ ഒരു ഘടകം അച്ചൻെറ മുഖത്തുണ്ടായിരുന്ന നിറഞ്ഞ പുഞ്ചിരി തന്നെയായിരുന്നു. ധ്യാനിക്കേണ്ടതെങ്ങനെയെന്നും, എന്താണ് ഈ ധ്യാനമെന്നും ജീവിത സാക്ഷ്യത്തിലൂടെ അച്ചൻ ഞങ്ങൾക്ക് കാണിച്ചു തന്നു. ദീർഘനേരം ദേവാലയത്തിൽ ആയിരുന്നുകൊണ്ട് ധ്യാനലീനനായിരിക്കുവാനും ദൈവവുമായി സല്ലപിക്കുവാനും വിനീതച്ചനെന്നും സമയം കണ്ടെത്തിയിരുന്നു. മർത്തായെപോലെ വ്യഗ്രതയിലാഴുന്ന ഓരോരുത്തർക്കും അച്ചൻെറ ജീവിതം ഒരു വെല്ലുവിളി തന്നെയാണ്.

ആഴമായ ബോധ്യങ്ങളും, അഗാധമായ ജ്ഞാനവും കൈമുതലായിരുന്ന അച്ചൻെറ നിഘണ്ടുവിൽ അഹന്ത എന്ന വാക്ക് ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ആർക്കും എപ്പോഴും സമീപസ്ഥനാകുവാനും, തനിക്കറിയാവുന്ന കാര്യങ്ങൾ ഹൃദ്യമായി മറ്റുള്ളവരോട് പങ്കുവയ്ക്കാനുമുള്ള ഒരു വിശാല മനസ്സ് എന്നും അച്ചൻ കാത്തുസൂക്ഷിച്ചിരുന്നു.

വായനയെ സ്നേഹിക്കാൻ എന്നെ പഠിപ്പിച്ചത് അച്ചനായിരുന്നു. അച്ചൻ എഴുതിയ ഓരോ രചനകളെക്കുറിച്ചും, അതിൻെറ അർത്ഥതലങ്ങളെകുറിച്ചും വാതോരാതെ പങ്കുവച്ച അച്ചൻെറ മുഖം ഇന്നും എൻെറ ഉള്ളിൽ മായാതെ കിടക്കുന്നുണ്ട്. അച്ചനോടൊപ്പമായിരുന്ന ആ ചുരുങ്ങിയ കാലം എനിക്ക് സമ്മാനിച്ച ദൈവത്തിനു ഞാൻ നന്ദി പറഞ്ഞു കൊള്ളട്ടെ.

പേര് പോലെ തന്നെ വിനീത ഹൃദയനും,
വിസ്മയിപ്പിക്കുന്ന ജ്ഞാനവും,
ആശ്ചര്യപ്പെടുത്തുന്ന ആത്മീയതയും,
ഞങ്ങൾക്ക് സമ്മാനിച്ച പ്രിയ വിനീതച്ചാ,
ഓർമ്മകളിൽ പോലും ഞങ്ങൾക്കായി
ഓർമ്മപ്പെടുത്തലുകൾ ഒളിപ്പിച്ചു വച്ച
സന്യാസ വര്യാ,
അങ്ങയുടെ പാവനസ്മരണക്കു മുൻപിൽ
ഒരായിരം കൂപ്പുകൈ!

Varghese Puthuparampil CMI, Vicar General, Eparchy of Chanda

മിസ്റ്റിക്കിൻെറ പിന്നാമ്പുറങ്ങളിൽ

വിനീതച്ചൻ എൻെറയും ഗുരുവാണ്. എന്നാൽ അദ്ദേഹവുമായി വലിയ അടുത്ത വ്യക്തിപരമായ ബന്ധം 2002 വരെ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. Zen Buddihism ലെ ഉപരിപഠനം കഴിഞ്ഞ് Dharsana Wardha യിൽ തിരിച്ചെത്തിയ ശേഷം പല അവസരങ്ങളിൽ ഞങ്ങൾ Contactൽ ആകുകയും അദ്ദേഹം Zen നെ കുറിച്ചും, Japaneese Cultureനെ കുറിച്ചും ധാരാളം ചർച്ചകൾ ചെയ്യുമായിരുന്നു. അദ്ദേഹം പിന്നീട് തുടങ്ങാൻ plan ചെയ്തിരുന്ന Encyclopedia of Religious Concepts' എന്ന Projectലെ Buddhism section എന്നെ ഏൽപിക്കുകയും ചെയ്തു. ഈ Project മായി ബന്ധപ്പെട്ട് ഞങ്ങൾ ധാരളം Phone വിളികളും കത്തുകളും കൈമാറി. ഒരു കത്തിൻെറ അവസാനത്തിൽ അദ്ദേഹം എഴുതി: "എന്നാണ് ബാംഗ്ലൂരിന് വരുന്നത്, കാണാൻ കൊതിയാവുന്നു" എന്ന്. ഇത് എന്നെ വളരെയധികം സ്പർശിച്ചു. ഇത് ഒരു ഭംഗിവാക്കായി ഞാൻ കരുതുന്നില്ല. കാരണം കഴിഞ്ഞ ഏതാനും വർഷത്തെ ഞങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള ഇടപെടലുകളിൽ പലപ്പോഴെങ്കിലും അദ്ദേഹം തൻെറ ബൗദ്ധിക, Metaphysical തലങ്ങൾ വിട്ട് ഒരു സാധാരണ മനുഷ്യൻെറ സ്നേഹിക്കാനും സ്നേഹിക്കപ്പെടാനുമുള്ള നൈസർഗീകമായ ആഗ്രഹം തൻെറ ഇടപെടലുകളിൽ അദ്ദേഹം പ്രകടിപ്പിച്ചിരുന്നു. വലിയ ഒരു മിസ്റ്റിക്കിൻെറ പിന്നാമ്പുറങ്ങളിൽ ഒരു സാധാരണ മനുഷ്യനും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഇങ്ങനെ എല്ലാവിധത്തിലും നല്ലൊരു ഗുരുവായ വിനീതച്ചനെ അഗാധമായ നന്ദിയോടെ നമിക്കുന്നു.

Anto Vattakuzhy CMI, Dharmaram, Bengaluru

A Life of Mystical Integration

Fr. Francis Vineeth, an eminent academician, spiritual guide and a great acharya, with very firm foundation in the realizational wisdom rooted in Jesus Christ, completed his earthly pilgrimage at the age of 86 and left for his eternal abode on Sunday, 30 May, 2021 on the feast of the Most Holy Trinity. A person who always wanted and enjoyed the community life integrated himself as part of the archetype of community: the Most Holy Trinity.

Fr. Vineeth was a simple, humble, straight forward religious priest with a deep sense of contemplative spirit and prayer. He was a genius with double doctorate in theology and philosophy. He was a voracious reader and a prolific writer. He authored a number of books and articles. As a poet, he composed a number of Christian bhajans, hymns, and contributed many inspiring meditations. His beautiful blending of Indian-Christian thoughts made him a very popular seeker of Indian spirituality. As the founding director of Vidyavanam Ashram at Bannerghatta, Bengaluru, he became an Acharya making ripples in the thought-patterns of the seekers of truth from India and abroad. He served as professor of philosophy at DVK for more than 35 years and headed it as its President, Dean of

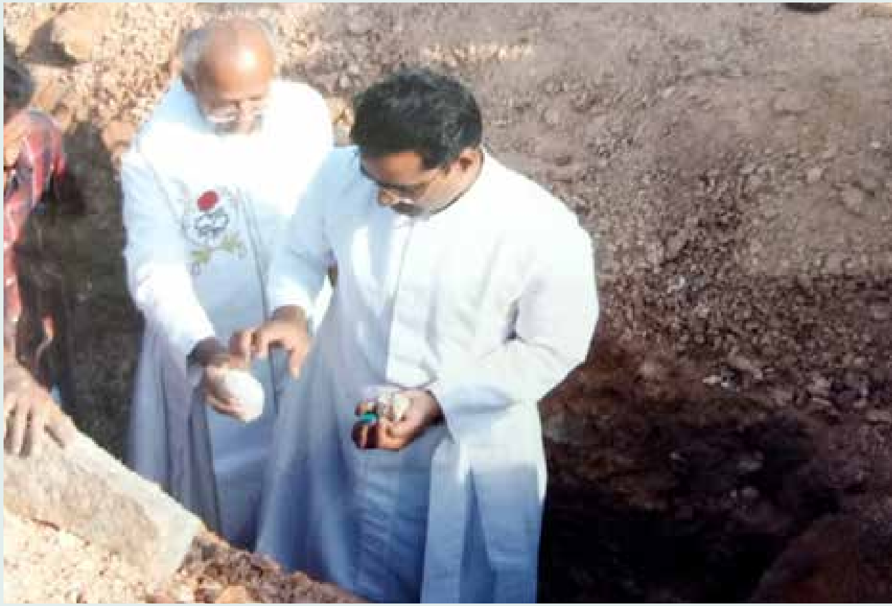

Francis Vineeth Vadakethala CMI

Footprints of a Philosopher-Theologian Mystic

the Faculty of Philosophy, etc. He had also served Preshitha Province, Coimbatore, as its Vicar Provincial and Director of Vidyavanam Ashram. He was a well-known retreat preacher, an original thinker, and, above all, a person with a kind and compassionate heart with very loving nature. He was the only Asian representative selected to be a board member of Carmelite Spirituality in the Philippines.

Fr. Vineeth was true synonym for determination, truthfulness, and simplicity: a person who was very much down to earth. He was an exemplary religious priest who lived his religious consecration so faithfully and joyfully. He was simple in lifestyle, gentle in nature, and always positive in attitudes. Integration was the central thread of his creative thinking. His life was an integration of sravanam-mananam-nidhidyasanam and bhakti-karma-jnana. He did everything with nishkama karma. He was an original thinker, philosopher who kept on seeking the divine at the heart of being. He was a progressive theologian who found the Divine in his lived-world and genuine mystic in his basic vision. He knew the meaning of Vatican II's invitation for inculturation. His contributions to the formation of Bharatiya Puja as well as the Indian Rite ritual for profession in the CMI congregation were unique. His real wealth was his knowledge, prayer experience, and simplicity, which he wanted to share with everyone. He was a very good teacher, appreciated and respected by his students.

As Vidyavanam Ashram celebrates 25 years of its existence, the sad demise of Fr. Vineeth has resulted in an irreplaceable loss. As a true spiritual person, he used to sit in meditation for hours together. Indeed, it was this consistent practice that made him a contemplative mystic. The Carmelite saints like St. Theresa of Avila, St. John of the Cross, Little Theresa of Jesus and St. Kuriakose Elias Chavara inspired him very much and he tried to imitate them in his prayer life. His inspiring meditations – both audio and video – would tell us the quality of his meditations. He wrote, for example, "nithyavum nin pade dyanichirippanum sathyathin kanthima kanuvanum, sishiyamennil nin rupam rejikkanum enne orukku ni jeeveswara."

Though Fr. Vineeth has gone from this land of the dying, he, for sure, continues to rejoice in the Lord of the living; he has made heaven his home. May the Lord grant him eternal reward and may his soul rest in peace!

Joseph Vithayathil CMI, Attappady

കണ്ണിമവെട്ടാതെ സക്രാരിയിലേയ്ക്ക്

എന്റെ ഓർമ്മയുടെ താളുകളിൽ ഓടിയെത്തുന്ന പലതിൽചിലത് ഞാനിവിടെ കുറിക്കാം. വിനീതച്ചനും ഞാനും മൂന്നു തവണകളായി ഒരുമിച്ച് താമസിച്ചിട്ടുണ്ട്. രണ്ടു പ്രാവശ്യം ധർമ്മാരാമിലും ഒരു തവണ പ്രേഷിതാരാമിലും. എല്ലാംകൂടി പത്തു വർഷത്തിലേറെ വരും.

വിനീതച്ചന്റെ പല ക്ലാസ്സുകളും ഞാൻ ശ്രദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഗഹനമായതിനെ സരളമാക്കുന്ന എന്തോ മാന്ത്രിക ശക്തിയുണ്ടദ്ദേഹത്തിന്. സാവകാശമേ സംസാരിക്കൂ. സത്യമേ പറയൂ. ചതിക്കില്ലാത്ത ചങ്ങാതി. സംസാരം സുചിന്തിതം. ശക്തവും വ്യക്തവുമായ ഭാഷയിലൂടെ ഗഹനമായ ആശയങ്ങൾ ഉൾപ്രവേശിക്കുംവിധം പ്രഭാഷണങ്ങൾ പ്രകീർത്തിതമത്രെ. ശാന്തപ്രകൃതിയും സന്തോഷഭാവവും തികച്ചും ആകർഷണീയംതന്നെ.

ഞാൻ വൈദിക വിദ്യാർത്ഥി ആയിരുന്നപ്പോൾ ലേഖനങ്ങൾ എഴുതുമായിരുന്നു. “ആത്മാവ് ദാർശനിക ദൃഷ്ടിയി”ൽ എന്ന ലേഖനപരമ്പര (1966–’67) വായിച്ചുനോക്കി, തിരുത്താനും പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കാനും അദ്ദേഹം ഉത്സുകനായിരുന്നു. എനിക്ക് സഹായകവും. അന്നത്തെ“കേരളഡൈജസ്റ്റി”ൽ അഞ്ചെണ്ണം ലേഖനങ്ങളും, കവിതകളും. വിനീതച്ചനാണ് പ്രധാനമായും എന്നെ സഹായിച്ചതെന്ന് നന്ദിപൂർവ്വം സ്മരിക്കുന്നു.

“തച്ചനും കൊച്ചനും” എന്ന എന്റെ ആദ്യകവിതാസമാഹാരത്തിന് ഹൃദ്യമായ ഒരാസ്വാദനം എഴുതി പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചതും, അതിന്റെ കൈയെഴുത്തുപ്രതി വായിച്ച് തിരുത്തലുകൾ ചെയ്തതും ഹൃദയം നിറഞ്ഞ നന്ദിയോടെ ഞാനോർക്കുന്നു. പൊതുവെ, അനുജന്മാരെ വളർത്താനുള്ള ഒരു ജ്യേഷ്ഠമനസ്സും ഒരു ശ്രേഷ്ടഹൃദയവും വ്യക്തിത്വവും വിനീതച്ചനു സ്വന്തമായിരുന്നു.

Francis Vineeth Vadakethala CMI

Footprints of a Philosopher-Theologian Mystic

വിനീതച്ചൻ അവസാനം താമസിച്ച പ്രേഷിതാരാമിൽ ഞാനും രണ്ടുവർഷത്തിലേറെ ഒന്നിച്ചുണ്ടായിരുന്നു. വളരെ രസാവഹമായിരുന്നു ആ സഹവാസം. എന്റെ പട്ടത്തിന്റെ സുവർണ്ണ ജൂബിലി എന്റെ അനുജന്റെ വീട്ടിൽ ആഘോഷിച്ചപ്പോൾ പ്രേഷിതാരാമിൽ നിന്ന് ഞങ്ങൾ നാലഞ്ചച്ചന്മാർ പങ്കെടുത്തിരുന്നു. പ്രാർത്ഥനാശുശ്രൂഷയും അനുമോദനവും അത്താഴവും മാത്രം. അതിൽ കൂടുതൽ സന്തോഷസമേതം പങ്കെടുത്തനുമോദിച്ചത് വിനീതച്ചനാണ്.

ഞാൻ, പ്രേഷിതാരാമിൽ എന്തെങ്കിലും തമാശയോ, വിടുവായത്തരമോ പറഞ്ഞാൽ ചിലപ്പോൾ എന്നെ തല്ലും അല്ലെങ്കിൽ ഇടിക്കും! അച്ചന്മാരെ തല്ലാൻ പാടുണ്ടോയെന്ന് ചോദിച്ചാൽ സ്നേഹംകൊണ്ടല്ലേയെന്ന് പറയും. ഞാനും അതുപോലൊന്നു സ്നേഹിക്കട്ടെയെന്ന് ചോദിച്ചാൽ വേണ്ട, വേണ്ടയെന്ന് പറയും. അവസാനനാളുകളിൽ ഓർമ്മക്കുറവിന്റെ ക്ലേശം വിനീതച്ചനിൽ ശക്തമായിരുന്നു. എന്നാലും, പലപ്പോഴും ഞാൻ കാണാറുണ്ട്, ചാപ്പലിൽ ചെന്നിരുന്ന്, കണ്ണിമവെട്ടാതെ സക്രാരിയിലേയ്ക്കുതന്നെ നോക്കിയിരിക്കുന്നത്! എല്ലാം മറന്നാലും, മറാക്കാത്തവനെ മറക്കാത്തൊരു അമാനുഷിക ദർശനചൈതന്യം ഞാനതിൽ കണ്ടു! “അഹം ബ്രഹ്മസ്മി, തത്വമസി” തുടങ്ങിയ ഭാരതീയ ദർശനശകലങ്ങൾ വിനീതച്ചന്റെ പ്രേഷ്ഠസുഹൃത്തുക്കളാണ്. ദൈവൈക്യബോധം അദ്ദേഹത്തെ നയിച്ചിരുന്നു, ഭരിച്ചിരുന്നു. അതനുഭവത്തിലാക്കാൻ വിളിക്കപ്പെട്ട വിനീതച്ചാ, ഞങ്ങൾക്കും ആ ആവേശാനുഭവങ്ങൾ പകുന്നുതരണേ.

Jose Paul Edakkalathur CMI, Shoranur

A Joyful Musing of a Guru and Acharya

Knowledge can make man capable; wisdom can make one sensible; but only spiritual wisdom can make man humane. I met a man in 1979 while I was doing my Philosophy in Dharmaram College, a man of true spirituality and deep wisdom, none other than Fr. Vineeth.

What he learned he lived, mastered, and taught. He combined his mastery in Philosophy and Theology into a way of life; this life he shared with his students. His life in the *kudil* was an expression of his interior blending of Eastern and Western philosophies and theologies and it became an experiment, example, and experience for him and his students.

A man of true spirituality and wisdom shall be simple, sincere, humorous, etc. Once, while we were talking during the recreation, one of us casually pointed out to him that one button of his shirt is missing, to which he instantly remarked with all simplicity: "We need one person who can stitch at least for ten priests." A loud laughter was the result…

I had very close relationship with Fr. Vineeth which I cherish to remember. As a philosophy student, I did electives under him; he directed my philosophy paper and, above all, he was our senior tutor. It was he who taught us the meaning of 'having' and 'being', '*sein*' and '*Das Sein*'. My appreciation towards him was on the increase as I had the chance to work with Fr. Jose Chungan in translating *Call to Integration*, his renowned publication on religious spirituality, into Malayalam (*Sanyasa Yogam*). When CMI Bhavan, Palakkad, was re-baptized, I had no doubt about its name, 'Samagra', which means 'Integrated'. Its open, eco-friendly structure, rain water harvesting of unique nature, solar powered energy system, bio-gas plant, and bio-waste agriculture, everything was inspired from the concept of 'Integration'.

I proudly remember the printing of the first brochure about Vidyavanam Ashram, using my computer and printer. We had a long chat before that, which resulted in the formatting. Even later in his life he used to recall that incident with a lot of appreciation. A man of spiritual wisdom…

Fr. Vineeth was a true contemplative, both acquired and infused. Through learning and ascetical

life, he acquired contemplation which pleased God to gift him with infused contemplation, leading to a genre of mysticism of his own, the Acharya in the Ashram and a Guru for numerous.

He was much concerned about the Preshitha Province and its members. While we were travelling to Dharmaram in 2018 to participate in the function arranged to honour the veteran achievers of Dharmaram, including Fr. Vineeth, we were talking continuously, especially regarding our Province and the members. That was the time when he was slowly falling into dementia. Yet, he was eloquent and inquiring on the topic. He was quite grateful to the Congregation and the Province for what he was and he had.

Every student of him is proud to acknowledge that. Everyone who came into contact with him likes to cherish those moments. The wisdom he poured out was enormous, but simple and digestive. The way he lived was humble but challenging. He could synthesize both the East and the West… Secular and Sacred… Mountain and Ocean… Philosophy and Theology… Heaven and Earth… and, finally, Divine and Human… His life was always an open-book in which he was trying to write "How to transcend humanity with all its limitations into Divinity without any boundaries at all."

That is the huge legacy Fr. Vineeth has left behind him, for us to continue… Thanks be to God for the person of Fr. Vineeth!

Anals Francis Alappatt CMI

എൻെറ ഓർമ്മകളിലെ വിനീതച്ചൻ...

വിനീതച്ചൻ... പേരുപോലെ തന്നെയായിരുന്നു അച്ചൻെറ ജീവിതവും. അച്ചനിൽ വിളങ്ങിയിരുന്ന പുണ്യവും ഇതുതന്നെയായിരുന്നു. “ശാന്തശീലർ ഭാഗ്യവാന്മാർ; അവർ ഭൂമി അവകാശമാക്കും.” (മത്തായി 5:5). അതെ, വിനീതച്ചൻ മനുഷ്യഹൃദയങ്ങളെ സ്വന്തമാക്കിയ വ്യക്തിയാണ്. അച്ചനിൽ വിളങ്ങിയിരുന്ന വിനയവും, ഹൃദ്യമായ സംസാരശൈലിയും ഏവരെയും ആകർഷിക്കുന്നതായിരുന്നു.

എൻെറ അവധിക്കാലം കൂടുതൽ സമയവും മണ്ണുത്തിയിലെ പ്രേഷിതാരാമത്തിലാണ് ചിലവഴിക്കാറുള്ളത്. അവിടെ നമ്മുടെ അച്ചന്മാരുടെ ജീവിതവും, ലാളിത്യവും എന്നും എനിക്ക് പ്രചോദനമാണ്. അതിൽ എന്നെ കൂടുതൽ ആകർഷിച്ചത് വിനീതച്ചൻ തന്നെ ആയിരുന്നു. ഏറെ നേരം ദിവ്യകാരുണ്യ സന്നിധിയിൽ ഈശോയുമൊത്ത് സ്നേഹസംഭാഷണത്തിലായിരുന്ന വിനീതച്ചൻ ഇന്നും എൻെറ ഓർമ്മയിലുണ്ട്. നമ്മുടെ പ്രശ്നവേളകളിൽ ഒന്ന് തുറന്ന് സംസാരിക്കാൻ സുഹൃത്തുക്കളെ തേടി നമ്മൾ നടക്കുമ്പോൾ, ഒരിക്കലും കൈവിടാത്ത ദിവ്യകാരുണ്യത്തിലെ സുഹൃത്തിനോടൊത്തായിരുന്നു വിനീതച്ചൻ നടന്നിരുന്നതും, സംസാരിച്ചിരുന്നതും. എനിക്ക് തോന്നുന്നത് അച്ചന് ഒരേയൊരു വഴിയെ അറിയാമായിരുന്നുവെന്നാണ്: അത് ചാപ്പലിലേക്കുള്ള വഴി.

അച്ചൻ എന്നോട് സംസാരിച്ചിരുന്നത് പരിശുദ്ധ അമ്മയെ പറ്റിയാണ്. ഈശോ കഴിഞ്ഞാൽ പരിശുദ്ധ അമ്മയോട് അളവറ്റ ഭക്തി വിനീതച്ചനുണ്ടായിരുന്നു. കിടക്കയിൽ പരിശുദ്ധ അമ്മയുടെ ഒരു ഫോട്ടോയുണ്ട്. ആ ഫോട്ടോയും നോക്കി പരിശുദ്ധ അമ്മയോട് സ്നേഹസംഭാഷണവും നടത്തി, ആ ഫോട്ടോയും കെട്ടിപ്പിടിച്ചായിരിക്കും അച്ചൻ ഉറങ്ങുന്നത്. അച്ചൻ എന്നെ പഠിപ്പിച്ച ഒരു സുകൃതജപം ഞാൻ ഇവിടെ ചേർക്കുന്നു. അത് ഇങ്ങനെയാണ്: “പരിശുദ്ധ അമ്മേ, എൻെറ അമ്മേ, ഞാൻ സ്വർഗ്ഗത്തിൽ എത്തിച്ചേരുന്നതുവരെ എന്നെ കൈവെടിയരുതേ!” അടുത്തതായി വിനീതച്ചൻ തന്നെ എഴുതി എന്നെ പഠിപ്പിച്ച പരിശുദ്ധ അമ്മയോടുള്ള ഒരു ഗീതമാണ്: “അമ്മേ, അമ്മേ, മാതാവേ, സ്ത്രീകളിൽ ധന്യ നീയെന്നും; പ്രാർത്ഥിക്കണമേ ഞങ്ങൾക്കായ്,

യേശുവിൻ അമ്മേ നീയെന്നും." ഈ ഗീതം അച്ചൻ എന്നും പാടുമായിരുന്നു.

എളിയവരെയും വിനീതരെയും ദൈവം കൈപിടിച്ച് ഉയർത്തുമെന്ന ദൈവവചനം വിനീതച്ചൻെറ ജീവിതത്തിൽ യാഥാർത്യമാണ്. അച്ചനെ പരിചരിക്കുവാനും അച്ചൻെറ ദൈവൈക്യജീവിതം മാതൃകയാക്കാനും സാധിച്ചത് എൻെറ ജീവിതതാളുകളിലെ സ്വർണ്ണ നിമിഷങ്ങളായി കണക്കാക്കുന്നു. ദൈവം തൻെറ കാരുണ്യത്താൽ തൻെറ തിരുമുഖ ദർശനത്തിന് വിനീതച്ചനെ യോഗ്യനാക്കട്ടെയെന്ന് പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു. ദൈവതിരുനാമത്തിനു മഹത്വമുണ്ടായിരിക്കട്ടെ!

Naiju Jose Kalambukattu CMI, Samanvaya, Bhopal

Vineethly in Mission

My memories of Fr. Francis Vineeth go back to 2009 when I, along with my confreres, made a journey from Dharmaram Vidya Kshetram, Bengaluru, where I pursued my Licentiate in Theology to Vidyavanam Ashram, located in Bhoothanahalli village, nearly 6 km away from Bannerughatta. I met the acharya Francis Vineeth at the ashram but it was a casual, passing meeting and hardly we spent an hour at the ashram. That was the only meeting I had with this man of great intellectual acumen, academic calibre, and profound spirituality. Though it was a short visit without any prior notice, the alacrity with which he welcomed and the hospitality he extended prompted us to think as if he were waiting for us with bated breath. As Pope Francis states, "Fraternal love increases our capacity for joy" (*Gaudete et Exsultate, 128*). With a bright smile, he radiated "a positive and hopeful spirit" (*Gaudete et Exsultate, 122*). As his name 'Vineeth' signified, he was quite unassuming.

It was a mind-boggling experience to be there in the ashram premise at the top of the hill and walking

around the campus along with Fr. Vineeth, who explained every detail of the master plan, structure, establishment, ideals of the ashram, and the lifestyle of the ashramites. He never minced words on the ideals of simple and contemplative dimensions of ashram life, which demonstrated his passion for the same, unflinching faith and nimbleness to cope with the crisis. He had immense confidence in God and believed that all things are possible through him who called him, and this confidence in the Lord was visible in the challenging situations like starting the ashram life which he cherished even as a research student at Oxford. Everyone in the group marvelled at the person and mission of Fr. Vineeth, who always remained free of anxiety of any kind and trusted in the Lord who invited his followers to "seek first his kingdom and his righteousness…" (Mt 6:33). On this trust he lived and worked for the Lord (Lk 12:28).

Fr. Vineeth explained to our curious minds how having imparted wisdom to many of his students in Vidya Kshetram, temple of wisdom, he established Vidyavanam, forest of wisdom, where many seekers experienced the Ineffable One. Prayer as a sublime means of relating to the Lord, he spent much time in prayer and contemplation, and it resulted in growing

wisdom, sagacity, and simplicity of life. "For the Lord gives wisdom; from His mouth comes knowledge and understanding; he stores up sound wisdom for the upright; he is a shield to those who walk blamelessly" (Prov 2:6-7). Fr. Vineeth promoted simple and contemplative life in tune with the Indian and Carmelite spiritual traditions to bequeath the spiritual legacy of the founding fathers of the CMI Congregation to the future generations. Through his simple life and openness, he radiated the joy of the Gospel. His words and gestures expounded his faith as solid as rock, ability to go beyond and to look at the reality with openness that equipped and empowered him to be creative, original,

and genuine. As a great and genuine acharya, who was innovative in thinking, he could guide and lead many *sishyas* and *sadhakas* to the farther shore of darkness. He could do these and many other great services to the Church because he hearkened more intensely to "what the Spirit says to the Churches" (Rev 2:7). It was with profound admiration, respect, and love we bade a fond farewell to the simple and humble mystic, who tirelessly sought to obtain unity with or absorption into the Absolute and tried to express the desire through his lofty poems. In him we found a genuine, jovial, and loyal religious, who took pride in being an Indian Carmelite of Mary Immaculate, and "in mission by virtue of his very consecration" (*Vita Consecrata* 72). As we commenced our journey back from Vidyavanam to Vidya Kshetram, after a dramatic silent driving, one in the group exclaimed of "our hearts burning within us while he was talking to us" (Lk 24:32) and listening to him.

Now, as in the case of Fr. Vineeth, "the dust returned to the earth as it was, and the breath returned to God who gave it" (Eccl 12:7), we pray: "Lord, God Almighty, look with mercy on those who are deceased. Protect those who are alive, and grant glorious resurrection to those who died with the hope of resurrection" (*The Order of the Syro-Malabar Qurbana, 122*).

Emmanuel CSSE, Vandana Convent, Guna

Memories of Fr. Francis Vineeth CMI

I feel deeply sad about the sudden demise of our beloved Fr. Vineeth. Vineethachan was very close to the Elizabethan Sisters of Vandana Convent, fondly known as Guna Sisters.

We had returned from Germany in the year 1974 after 10 years of training and stay there. As we had our formation and professional training in Germany, we were quite unaware of the Indian Spirituality and

North Indian culture. Hardly we learnt a few Hindi words when we landed in India. Although Bishop Clemens and the CMI Fathers of those days initiated us to the North Indian culture, it was Vineethachan who introduced us into Indian spirituality and inculturation. It was the peak point of inculturation programmes in the Church and in religious life after Vatican II. The winds of Vatican II blew very strongly and brought in a new perspective at all realms of life.

Vineethachan was an erudite scholar; yet, he was very simple and humble in his approach and very gentle in nature. He was a very good spiritual guide and leader. As he was guiding the first three sisters, namely, Vandana, Archana, and Shanti for their first profession, he was thrilled to initiate them into Indian spirituality and suggested the above names for them. Vandana is bowing to the divine, acknowledgement of His presence leading to Archana, worshipping and surrendering to the Lord, paving the way for inner peace, Shanti. He developed a meditation based on these names. Later, I was told that he shared this meditation experience based on these names Vandana, Archana, and Shanti with the Dharmaram students at Bangalore. This was a common sharing in those days.

With deep gratitude I remember another interaction I had with Vineethachan. Once I happened to meet him at Poornodaya, Bhopal, along with Fr. Joy Elamkunnapuzha. As we were at the very beginning of our congregation in Madhya Pradesh, India, we had to create everything almost out of nothing. I requested Fr. Vineeth and Fr. Joy to give me some idea of creating an emblem for our congregation in India. Without any hesitation or delay they agreed to it. Three of us

sat down till late in the evening and started the work. After a short discussion and exchange of ideas, Fr. Joy started drawing the design and Fr. Vineeth wrote the explanation of the emblem. Even today I feel very happy and proud of it whenever I see it printed on the letterhead and other official documents. It has provided a specific identity to our congregation in India.

Another great contribution of Fr. Vineeth is the "open hand prayer," which he wrote for our Congregation. It is a tradition of the Elizabethan Sisters to pray the "open hand prayer" at the altar after the profession ceremonies. It is a tradition of at least 40 years that our Sisters are praying this prayer with open hands on the altar after their profession. The open hand prayer adapted from the Gospel is as follows: "We the Sisters of Saint Elizabeth offer you, Lord God Almighty, our open and ready hands for the re-creation of our world into your kingdom of justice and truth. Anoint our open hands, Lord, and strengthen them to preach the Good News to the poor in a tangible way. May our open hands unite the chains of captivity of every kind – poverty, illiteracy, superstition, and sickness. May our hands bring recovery of sight to the blind, assurance of love and caring to the desolate, healing to the sick, and confidence to the dying. May our hands set at liberty those who are oppressed by loneliness, fear and neglect; may they communicate love and care and be strengthened to put all things together, however broken they be. May our hands forever proclaim your abiding presence, and receive the body of your son in Eucharist and so become one body and one spirit in Him."

Spirituality of integration was another important topic shared with Fr. Vineeth. He was a person of

spiritual integration. Fr. Vineeth was the first source of inspiration for me to explain the *Pancha Kosha* Theory. The *koshas* are considered to be covering the layers of consciousness. The outer *annamaya kosha* is all about the physical world and necessities. The soul is at the innermost layer after opening the *pranamaya* and *vijnanamaya koshas* leading to *anandamaya kosha*. Vineethachan was always calm, quiet, and serene. The joy radiated on his face is a proof that he himself entered into the deepest layers of *anadamaya*. He was inviting others to the inmost level of happiness through integration of life. Besides, Vineethachan was so fond of *Gayatri Mantra* that he used to sing it before the Indian meditation. He was totally immersed in it and used to bring in an ecstatic mood of elevation. He drew the spiritual dimensions of the mantra and was transported to the eternity.

In 1980, the authorities gave me one year for refreshing myself through courses and prayer days, after the hectic days of work at the beginning stage of the congregation in India. After attending Sadhana Course at Lonavala under the guidance of Fr. Tony D'Mello, I had six more months left. So, Fr. George Soares-Prabhu SJ and Fr. Rui de Menezes SJ were ready to give me some personal guidance while attending their classes at De Nobili College, Pune. After three months, Fr. Vineeth, who was the President of Dharmaram, granted permission to be a guest student at Dharmaram College. I could attend some biblical classes under the guidance of Fr. Pathrapankal and the seminar on Depth Psychology conducted by Fr. Rulla SJ from Rome later, I spent a few days in Vidyavanam for Ashram experience. I could feel a deep spiritual flavour in his talks and reflections. He was speaking so much about the concept of *neti neti,* so as to focus on the reality. Vineethachan has composed and tuned his famous hymn "*Enne Orukku Nee*," meaning, "make me ready, to welcome you Lord, steer clear of my conscience, stay close to me…" In fact, I recall that he wrote the lyrics on a piece of paper and handed it over to me personally when I visited him at Dharmaram College. Thus, Vineethachan always made himself ready to be at the beck and call of Jesus, the Guru. Finally, he is called by the Guru to be with Him.

Let me conclude this write up with loving gratitude and prayer for Vineethachan for being a spiritual Guru for me and our Congregation of the Sisters of Saint Elizabeth.

Roby Kannanchira CMI, Chavara Cultural Centre, Delhi

സുകൃത സ്മരണ: ഇന്നും പ്രചോദിപ്പിക്കുന്ന വിനീതച്ചൻ

ധർമ്മാരാം ഒരു വിസ്മയമായിരുന്നു. ധർമ്മാരാമിൽ നിന്നും വിദ്യാ ക്ഷേത്രത്തിലേക്കുള്ള വഴികളുടെ ഇരുവശവും നിറയെ വിതാനിച്ചു നിൽക്കുന്ന മരച്ചില്ലകളുടെ ഇലച്ചാർത്തിലൂടെ സ്വച്ഛമായി നടന്നു നീങ്ങുന്ന വിനീതച്ചൻ. ഇന്നും എന്റെ മനസ്സിലെ മായാത്ത കാഴ്ചയാണ്. ഒരു അപ്പൂപ്പൻ താടിയുടെ കനം പോലും അനുഭവിപ്പിക്കാതെയുള്ള സംഗീതാത്മകമായ ആ നടത്തത്തിൽ ഇടയ്ക്കൊക്കെ കൂടെ നടക്കാൻ ഞാനും ഉണ്ടായിരുന്നു...

‘ഒരാൾ പ്രകൃതിയിലലിഞ്ഞു ചേരുമ്പോൾ മാത്രമാണ് പ്രകൃതിക്കതീതമായവ ഗ്രഹിക്കാനാവൂ”എന്ന ആ ജ്ഞാനതപസ്വിയുടെ മൊഴി നിഴലിൽ ഞാൻ എന്നെ ചേർത്തുവച്ചു. അസ്തിത്വത്തിന്റെ അതിഭൗതീകമായ (metaphysical) അർത്ഥതലങ്ങളിലൂടെ, അരിസ്റ്റോട്ടിലിന്റെ അരികുപറ്റിയുള്ള ഒരു മൃദുപദസഞ്ചാരമായിരുന്നു അത് എന്ന് പിന്നീടാണ് ഞാൻ തിരിച്ചറിഞ്ഞത്.

ഒരുവൻ അസ്തിത്വബോധത്തിന്റെ പൂർണ്ണത നേടുന്നത് ഈ പ്രകൃതിയിലുള്ള സർവ്വചരാചരങ്ങളിലും ഈശ്വരഭാവം അനുഭവിക്കുമ്പോഴാണ്. അറിവും കഴിവും മികവും തികവും കൊണ്ട് ഒരാൾ തന്റെ അഹംബോധത്തിന് ചാർത്തികൊടുത്ത അലങ്കാരങ്ങളെല്ലാം അഴിച്ചുവെച്ച് പച്ചമണ്ണിലേക്ക്, പൂക്കളിലേക്ക്, പൂമ്പൊടിയിലേക്ക്, അടർന്നു വീഴുന്ന പൂവിതളിന്റെ നിശബ്ദതയിലേക്ക്, കിളിയൊച്ചകളിലേക്ക്, ഇളം കാറ്റിലേക്ക്, മഴയിലേക്ക്, പുഴയുടെ കളകളാരവങ്ങളിലേക്ക്, മഴവില്ലിന്റെ വർണ്ണശബളിമയിലേക്ക് സ്വയമലിയുവാൻ തന്നെതന്നെ സമ്പൂർണ്ണമായും വിട്ടുകൊടുക്കുന്ന ഒരു നിമിഷമുണ്ട്: ആനന്ദമാണത്, സായൂജ്യമാണത്. താൻ നേടിയ ഈ അനുഭവം ഏതൊരു സത്യാന്വേഷിയും വ്യക്തിപരമായി സ്വന്തമാക്കണം എന്ന വിനീതച്ചന്റെ ആഗ്രഹസാക്ഷത്ക്കാരമായിരുന്നു, ബാംഗ്ലൂർ-ബെന്നാർഗട്ടയിലുള്ള വിദ്യാവനം ആശ്രമം.

വൈവിധ്യങ്ങളെ ആഘോഷമാക്കുന്ന ഭാരതീയ ആദ്ധ്യാത്മിക ഉറവിടങ്ങളെ ക്രൈസ്തവ വിശ്വാസശൈലിയുമായി ചേർത്തു വയ്ക്കുവാനുള്ള ലളിതമായ ശ്രമം. ദേശീയോദ്ഗ്രഥനത്തിന്റെ ആത്മീയ ഭാഷയായിരുന്നു വിദ്യാവനം.

ദൈവശാസ്ത്രപഠനത്തിനായിവീണ്ടും ധർമ്മാരാമിൽ എത്തിയപ്പോൾ ഒരിക്കൽ വിനീതച്ചൻ എന്റെ മുന്നിൽ തുറന്നിട്ട

ജാലകപഴുതിലൂടെത്തന്നെ ഈ വിശ്വപ്രപഞ്ചത്തെ നോക്കി കാണാനാണ് ഞാൻ ശ്രമിച്ചത്, അല്പംകൂടി ആഴത്തിൽ...

ധർമ്മാരാം ചാപ്പലിന്റെ മുന്നിലെ ഹൃദയാകാരം പൂണ്ട കൊച്ചുകുളത്തിൽ വിരിഞ്ഞു നിന്ന ആമ്പൽപ്പൂക്കളിൽ എന്റെ ഹൃദയത്തിലെ മാലിന്യങ്ങൾ അലിഞ്ഞുപോകുന്നത് ഞാനറിഞ്ഞു... ചാപ്പലിനുപിന്നിലെ ലൈബ്രറിയുടെ കിഴക്കുവശത്തെ ഓർച്ചാർഡിലുള്ള ചെടികൾക്കിടയിലെ കിളികൂട്ടിൽ നിന്നും കാലിടറി മണ്ണിൽ വീണ് ഉറുമ്പരിക്കുന്ന ജീവനുള്ള കുഞ്ഞിക്കിളിയുടെ ദൈന്യതയിൽ ആരും കാണാതെ ഞാൻ കരഞ്ഞു... ദൈവശാസ്ത്രപഠനത്തിന്റെ അവസാനനാളുകളിൽ പ്രബന്ധം (thesis) തയ്യാറാക്കേണ്ട സമയം എന്റെ മനസ്സിൽ മറ്റൊന്നുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഈ വിശ്വപ്രപഞ്ചം ദൈവകാരുണ്യത്തിന്റെയും അനുകമ്പയുടെയും വെളിപ്പെടുത്തലാണ് എന്ന ഏറ്റവും ലളിതമായ ദർശനത്തെ അവലംബിച്ച് വിശുദ്ധ ബൈബിളിലെ സങ്കീർത്തനങ്ങളിലും, ആംഗലേയ കവികളായ വില്യം വേർഡ്സ് വർത്ത്, ജോൺ കീറ്റ്സ്, പി. ബി. ഷെല്ലി എന്നിവരുടെ കാല്പനിക കവിതകളിലുമുള്ള പ്രപഞ്ചദർശനത്തിന്റെ താരതമ്യപഠനം ജോസഫ് പാത്രപാങ്കൽ അച്ചന്റെ കീഴിൽ ഞാൻ പൂർത്തിയാക്കി.

പിന്നീട് ഏറെ വർഷങ്ങൾക്കുശേഷം ഉപരിപഠനം അനിവാര്യമായപ്പോഴും എന്റെ മനസ്സിൽ വിനീതച്ചൻ വെളിച്ചമായി. ഈ സൃഷ്ടപ്രപഞ്ചത്തിൽ തന്റെ ആത്മാവിനെ വിതാനിച്ച ദൈവം, ഏതൊരു മനുഷ്യനേയും ആശ്വസിപ്പിക്കുവാനും, സുഖപ്പെടുത്തുവാനും വിമലീകരിക്കുവാനും ഒട്ടനവധി സാധ്യതകളെ ഒളിപ്പിച്ചു വച്ചിട്ടുണ്ട് എന്നത് എന്റെ അനുഭവമായിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ഏറെ നാളത്തെ പഠനപരിശ്രമങ്ങൾക്കൊടുവിൽ 2019 ജൂലൈ മാസം കോയമ്പത്തൂർ ഭാരതീയാർ യൂണിവേഴ്സിറ്റിയിൽ സങ്കീർത്തനങ്ങളെയും രവീന്ദ്രനാഥടാഗോറിന്റെ ഗീതാഞ്ജലിയേയും അടിസ്ഥാനമാക്കി “പ്രകൃതിയുടെ സൗഖ്യസാധ്യതകളെക്കുറിച്ച് ഒരു പഠനം” (A Study on the Therapeutic Potential of Nature with Reference to *Psalms and Gitanjali*) എന്ന വിഷയത്തിൽ പ്രബന്ധം സമർപ്പിച്ചപ്പോഴും പ്രകൃതിയുടെ ഉപാസകനായ വിനീതച്ചൻ എന്റെ മനസ്സിൽ നിറഞ്ഞുനിന്നിരുന്നു. താൻ അറിവും ജ്ഞാനവും അനുഭവവും പകർന്നു നൽകിയ ആയിരങ്ങളിലൂടെ വിനീതച്ചൻ കാലങ്ങൾക്കപ്പുറത്തേക്കുള്ള സഞ്ചാരം തുടരുകയാണ്: തലമുറകളെ പ്രചോദിപ്പിച്ചുകൊണ്ട്...

Joseph J. Palackal CMI, New York

Bridging India and Christianity

Dr. Francis Vadakethala CMI was an intellectual giant who chose the name Vineeth, which, in Sanskrit, means humble. The name defined his self-understanding that matched with his public persona. Fr. Vineeth drew inspiration equally from the Bible and the Bhagavat Gita. He had an unusual intellectual acumen to explain Semitic thoughts in Sanskrit terms. The best example is the lyrics that he wrote for the LP record, Christian Bhajans, *Jyothi Jyothi*. The lyrics are a simple exegesis to the prologue in St. John's gospel. Towards the latter part of his academic life, Dr. Vineeth broke away from the status quo and started an Ashram movement at Vidyavanam Ashram at Bennarghatta in the outskirts of Bengaluru. Fr. Vineeth was comfortable with bridging India and Christianity. I. C. Chacko's *Kristu Sahasra Namam* was his favourite poem. Fr. Vineeth appreciated Chacko's poetic genius to compress layers of ideas in a few Sanskrit slokas. It was Fr. Vineeth's interest that led to the commercial release of *Kristu Sahasra Namam* in the musical setting of his student, Dr. Anto Amarnad, in 1985, and a rerelease of the same in a CD format in 2014.

Christian Musicological Society is honoured to pay prayerful homage to Dr. Vineeth.

Bibin Thomas Chakkalackal

We Lived in the Time of Father Vineeth

മാതാവിന്റെ കൈപിടിച്ച് നമ്മെ കാഴ്ച്ചക്കാരാക്കി സ്വർഗ്ഗത്തിന്റെ പിൻവാതിലിലൂടെ തമ്പുരാന്റെ സവിധത്തിലേക്ക് വിനീതച്ചൻ നടന്നകന്നു... അവസാനനാളുകളിൽ ഓർമ്മകൾ ഇടറിയപ്പോഴും ഇടറാതെ ജപമാല നെഞ്ചോട് ചേർത്ത്പിടിച്ച വിനീതച്ചനോടൊപ്പം ജപമാല ചൊല്ലി നമുക്കും ധൈര്യപൂർവ്വം പ്രാർത്ഥിക്കാം: "സ്വർഗ്ഗത്തിൽ ഒരു മദ്ധ്യസ്ഥനുണ്ടെന്ന ബോധ്യത്തോടെ ഉൽക്കണ്ഠകൂടാതെ ജീവിക്കുവാൻ ഞങ്ങളെ പഠിപ്പിക്കണമേ"എന്ന്.

വിനീത് എന്ന പേര് അച്ചന് ഒരു അലങ്കാരമായിരുന്നില്ല, മറിച്ച് ആത്മാവിഷ്ക്കാരമായിരുന്നു. അറിവിന്റെ ജ്ഞാനപീഠമേറിയിട്ടും വിനയം കൊണ്ട് അത്ഭുതപ്പെടുത്തിയ മനുഷ്യൻ. പോസ്റ്റുലൻസി കാലത്ത് അച്ചന്റെ സ്വപ്നഗേഹമായിരുന്ന വിദ്യാവനം ആശ്രമത്തിൽ ഒരു മാസം താമസിക്കാൻ ഭാഗ്യം കിട്ടി. പക്ഷെ അന്ന് അറിഞ്ഞിരുന്നില്ല കിട്ടിയ മഹാഭാഗ്യത്തിന്റെ ആഴവും വലിപ്പവും. ഫിലോസഫിയും, തിയോളജിയും, മിസ്റ്റിസിസവും ദഹിക്കാൻ പ്രായമാകാത്തതു കൊണ്ടാകാം... കളിയാക്കി ചിരിച്ചിരുന്നു. അതു കേട്ടിട്ടും ക്ഷമിക്കാനും പൊറുക്കാനും കാണിച്ച മനസ്സ് മനസ്സിലാക്കാൻ വർഷങ്ങൾ പലതും കഴിയേണ്ടിവന്നു. മനസ്സിലായപ്പോൾ വായിച്ചാൽ തീരാത്ത ഒരു സങ്കീർണ്ണ പുസ്തകം... എന്നാൽ ജീവിതം ലളിതവും മനോഹരവും. നവസന്യാസകാലത്ത് എജിദിയൂസച്ചൻ പറഞ്ഞതോർക്കുന്നു: "നന്മകളും അറിവുകളുമെല്ലാം പഠിക്കാനും അനുഭവിച്ചറിയാനും ലഭിക്കുന്ന അവസരങ്ങൾ പ്രയോജനപ്പെടുത്താത്തത് കുമ്പസാരത്തിൽ പറയേണ്ട പാപമാണ്." അടുത്ത തവണ കുമ്പസാരിക്കുമ്പോൾ ഏറ്റു പറയണം, വിനീതച്ചനെന്ന വ്യക്തിയെ പഠിക്കാതെ പോയതിന്... അദ്ദേഹം പകർന്ന് തന്ന തിരിനാളം അണച്ച് കളഞ്ഞതിന്... ആ വിനീതഹൃദയൻ ഊതി കത്തിച്ച കനൽ കെടാതെ സൂക്ഷിക്കാത്തതിന്... KGF എന്ന സിനിമയിൽ പറയുന്നത് പോലെ, "നമ്മൾ സ്വർണ്ണത്തിന്റെ പെട്ടി ചില്ലറക്കാശ് ഇടാനായിരുന്നു വച്ചിരുന്നത്!"

തോമസ് ഐക്കരയച്ചൻ എഴുതിയത് ഓർക്കുന്നു: ഒരു വിശുദ്ധന്റെ [കനിസിയൂസ് അച്ചന്റെ] കുമ്പസാരക്കാരനാകാൻ അദ്ദേഹത്തിന് ഭാഗ്യം ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട് എന്ന്. അതുപോലെ നമുക്കും പറയാനാകും: "ഒരു വിശുദ്ധന്റെ, മഹാപണ്ഡിതന്റെ സുവർണ്ണ നാവിൽ നിന്നും ഗുരുവചനം കേൾക്കാൻ ഭാഗ്യം ലഭിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന്..." വിനീതച്ചനടക്കമുള്ള മഹാരഥന്മാരോടുകൂടെ സഹവർത്തിക്കാൻ കഴിഞ്ഞതിൽ പരംഭാഗ്യം വേറെ എന്താണുള്ളത്. അഭിമാനത്തോടെ നമുക്കും പറയാം: "We walked with giants… We lived in the time of Father Vineeth, a man of simplicity and the one who hid behind Mother Mary…"

Jithin Jose Kalan CMI, Kenya

പ്രകൃതിയുടെ പ്രണയിനി

അങ്ങനെയൊരു അവസരമുണ്ടായിരുന്നു. വിദ്യാവനത്തിൽ വിനീതച്ചനോടൊപ്പമായിരിക്കാൻ. കൃത്യമായി പറഞ്ഞാൽ സുമാറു ഒരു ഒന്നര മാസം. രണ്ടായിരത്തിയെട്ടിന്റെ ജൂൺ, ജൂലൈ മാസങ്ങളിലായിരുന്നു അത്. ഇന്നുമൊരു പ്രണയമുണ്ട് ആ ആശ്രമത്തോട്, മറ്റൊന്നുംകൊണ്ടല്ല, ആ പുണ്യഭൂമിയായിരുന്നു ഈയുള്ളോന് വായനയുടെ വിശാലലോകത്തേയ്ക്കുള്ള വാതായനങ്ങൾ മലർക്കെ തുറന്നിട്ടത്. കട്ടായമായിട്ടും നിങ്ങളുടെ ഉള്ളിൽ ഒരു ചോദ്യമുണ്ടെന്നറിയുന്നിപ്പോൾ, എന്താണു ആ ഇടത്തെ പവിത്രമാക്കുന്നത്? മരവും, മണലും, മണ്ണും കച്ചവടത്തിന്റെ കണ്ണിലൂടെ നോക്കിക്കാണുന്ന കാലഘട്ടത്തിൽ വിനീതെന്ന ആചാര്യൻ പ്രകൃതിയെ കുറെക്കൂടി ചേർത്ത് പിടിച്ചു എന്നുള്ളതാണ് ആ ആശ്രമ ആവൃതിയെ സുകൃത സുഗന്ധമുള്ളതാക്കുന്നത്. സമയമുണ്ടെങ്കിൽ വിദ്യാവനം എന്ന് ഗൂഗിൾ ചെയ്യണേ. ചിതൽപ്പുറ്റിനുമുകളിൽ കൈവിരിച്ചു പിടിച്ച ക്രിസ്തുവിന്റെ രൂപമായിരിക്കും നിങ്ങളുടെ സ്ക്രീനിൽ ആദ്യം തെളിയുക. ആശ്രമത്തിലെ കപ്പേളപള്ളിയാണ്. കുഞ്ഞൊരു പിന്നാമ്പുറമുണ്ടതിന്. ചിതൽ പുറ്റുകളുടെ അസ്കിതയുള്ള ആ മണ്ണിൽ ഒരു ദേവാലയത്തിനു രൂപംകൊടുക്കുമ്പോൾ ചിതൽ പുറ്റിന്റെ ചന്തമുണ്ടായിരിക്കണമെന്ന് ചിന്തിച്ച വിനീതെന്ന ഭിക്ഷാം ദേഹിക്ക് പ്രകൃതിയോട് ഒടുങ്ങാത്ത പ്രണയമല്ലാതെ മറ്റെന്താണ്?

ഭൂമിയിൽ പിറന്നുവീഴുന്ന ഏതൊരു കുഞ്ഞിന്റെയും ചോദന വിക്ടർ ഫ്രാഗ്ളിന്റെ പുസ്തകത്തിന്റെ തലക്കെട്ടു കണക്കാണ്: “Man’s Search for Meaning.” മനുഷ്യൻ അയാളുടെ അർത്ഥവും ആഴവും തേടിയുള്ള നിരന്തര യാത്രയിലാണെന്ന ഏറ്റവും അറിവുള്ള ആചാര്യനായിരുന്നു വിനീതച്ചൻ. ഈ തീർത്ഥാടനത്തിന് ഏറ്റവും ഇണങ്ങിയ ഗൂഗിൾ മാപ് പ്രകൃതിയാണെന്നുള്ള വെട്ടം കിട്ടിയതുകൊണ്ടാണു ആ സന്യാസവര്യൻ വിദ്യാവനം എന്ന പേരു ആശ്രമത്തിനു കൊടുത്തത്. തൈത്തിരിയോപനിഷത്തിൽ നിന്ന് കടമെടുത്ത് കല്ലിൽ കൊത്തിയ “Let wisdom emerge from the woods” മന്ത്രം, ആശ്രമത്തിലേക്ക് ‘അതിഥി ദേവോ ഭവ:’ പറയുന്നതിന്റെ പൊരുൾ പിടുത്തം കിട്ടാൻ സഹായിക്കും. കിളികളുടെ കളകൂജനം, മണ്ണിന്റെ മണം, മരങ്ങളെ തഴുകിയെത്തുന്ന മന്ദമാരുതൻ, പുലരിമഞ്ഞ് പൊതിഞ്ഞ പുൽനാമ്പുകൾ... ഒരാളുടെ ആത്മീയതയിലേക്ക്, അറിവിലേക്ക് അർത്ഥങ്ങളിലേക്ക് ജ്ഞാനത്തിന്റെ കിരണങ്ങൾ വിതറുമെന്ന തന്റെ ബോധ്യം വിനീതെന്ന ജ്ഞാനവൃദ്ധനെ പ്രകൃതിയുടെ ഉന്മാദിയാ

ക്കി. ഒരിക്കൽ ഈ ജ്ഞാനവനത്തിൽ കാലുകുത്തിയവർ തീർച്ചയായും നൈസിലിനെ കൂട്ടുപിടിച്ച് BGMഉം DJയൊക്കെയിട്ടു പാടും വിദ്യാവനം എന്ന ആ പേര് ആശ്രമത്തിനും Perfect Okayയെന്ന്.

ഈ അടുത്ത നാളുകളിൽ (കൊറോണയ്ക്ക് മുമ്പ്) ഭക്ഷണവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ഒരു വിശേഷണമായിരുന്നു ഹോമിലി മീൽ. ഏതൊരിടത്തെയും വീടാക്കി മാറ്റുന്നത് അവിടെ വിളമ്പുന്ന ഭക്ഷണമാണെന്നാർക്കാണറിയാത്തത്. വെജിറ്റേറിയനാണു ആശ്രമത്തിലെ ഭക്ഷണരീതി. കുറെക്കൂടി ജൈവമാകാൻ ആഹാരം പ്രകൃതി നിഷ്കർഷിച്ചിട്ടുള്ള സസ്യലതാദികളാണെന്ന ഇന്ത്യൻ വേദ ആത്മീയതയെ കടമെടുത്ത് വിനീതെന്ന പച്ചയായ മനുഷ്യൻ പിടിവാശിക്കാരനായതും പ്രകൃതിയോടുള്ള കറ തീർന്ന സ്നേഹമായിരുന്നു. ആശ്രമത്തിനൊരു പരസ്യമൊന്നുമല്ല എന്നാലും സത്യം പറയട്ടെ: അവിടെയുണ്ടായിരുന്ന ഒന്നരമാസക്കാലത്തോളം പച്ചക്കറി ഭക്ഷണമാണെന്നുപോലും അറിഞ്ഞിരുന്നില്ല എന്ന് ഞാനടക്കം കൂടെയുണ്ടായിരുന്ന പതിമൂന്നുപേരും പറയുമായിരുന്നു. മാത്യു കെല്ലിയാണ് അത് എഴുതിയത്: "We become the books we read." വിനീതെന്ന കമ്മിറ്റഡും, ക്രിയേറ്റിവും, ക്രിട്ടിക്കലുമായ സ്വതന്ത്ര തത്വചിന്തകനറിയാമായിരുന്നു, ഒരാൾ ഭക്ഷിക്കുന്നത് അയാളായി മാറുമെന്ന്. ആശ്രമത്തിൽ വെജിറ്റേറിയൻ ഭക്ഷണം വിളമ്പുന്നതിന്റെ കാരണം തിരഞ്ഞപ്പോൾ വിനീതച്ചൻ പറഞ്ഞത്: "പച്ചക്കറി ഭക്ഷണം കുറേക്കൂടി മനുഷ്യനെ പ്രകൃതിയോടു ചേർത്തു നിറുത്തും. പതിയെ അയാൾ പ്രകൃതിയുടേതായ പ്രണയവും, പ്രാർത്ഥനയും, പ്രമാണങ്ങളും സ്വന്തമാക്കും."

വാക്കുകൾക്കും, വികലമായ ചിന്തകൾക്കുമപ്പുറമാണു വിനീതെന്ന പ്രകൃതിയുടെ പ്രണയിനി. വിചിന്തനം കൊണ്ട്, വാക്കുകൊണ്ട്, വൃത്തികൊണ്ട് തന്റേതായ വ്യക്തിത്വം തെളിയിച്ച വിനീതച്ചൻ വിശുദ്ധനാകാതെ തരമില്ല. അല്ല പിന്നെ, പ്രകൃതിയെ പ്രണയിച്ചവരെ പ്രകൃതിയും പ്രണയിക്കും. അതിന് അത്ഭുത സൗഖ്യങ്ങളുടെ പെരുക്കപ്പെട്ടികയോ, ഡെവിൾസ് അഡ്വക്കേറ്റിന്റെ ശുപാർശയൊന്നും വേണ്ട. ആശ്രമത്തിന്റെ കപ്പേള പള്ളിയുടെ പടിവാതിലിലെ കല്ലിൽ കൊത്തിയ വാചകം കണക്കാണു പ്രകൃതിയെ ഭ്രാന്തമായി സ്നേഹിച്ച വിനീതെന്ന വൈദികാചാര്യൻ: "Revealed yet hidden in the cave, know him!" ആർദ്രമായ ആദരാജ്ഞലികളോടെ, ആ ആത്മാവിന്റെ മോക്ഷത്തിനുള്ള പ്രാർത്ഥനയോടെ...

Gerard A. Smith SMM, Former Student at DVK

Holy and Enlightened Spiritual Teacher

In the 1980s, the city of Bangalore was graced with the presence of many a holy and enlightened spiritual teachers who radiated their God experience and revealed the Good News in the simplest form. One among them was the late Fr. Francis Vineeth. He was holy and humble, gentle and kind, caring and encouraging. During my hard times he spoke words of love, strength, and comfort. Fr. Francis Vineeth once said: *"Be brave Gerard, have deep faith, God will take your deepest pain and make it your foundation to live your passion joyfully and attain your purpose in life. God bless you!"* I thank Fr. Francis Vineeth for his enlightening presence that did make a difference in my life. I pray: May his soul rest in peace and may he enjoy the presence and the glory of God!

Jebin Jose Attokkaran CMI

Forest, a Realization (On Vidyavanam)

In silence, solitude speaks
To his restless heart.
"Acharya, go into the wilderness of life."
He started.
Beginning from his expectations,
Moving into the deep of the forest,
Seeking a place to rest my heart.
He observed.
A deliberate journey with speechless sense.
Through pathless roads with green darkness.
The clouds are running,
is fearless walk, seeing.
He knew.
A forest in his heart.
Footprints rhythmically moving
Listening to his breath, the heart to conquer.
Entering into the forest of realization.
He realized.
Trees in silence, contemplating.
Roots in darkness, searching:
For Red Holy streams,
Growing into eternal.
He contemplated.
Until, in Him united!

Emblem of the Congregation of Sisters of Saint Elizabeth (Guna Sisters) and the Interpretation Given by Father Vineeth

1. The emblem as a whole represents an Indian *Mandala* designed at the same time as an icon-cross very much similar to the cross the Sisters of St. Elizabeth wear. *Mandala* is a graphic presentation of one's faith and wish of total reality (*Weltanshauung*), one's own proper place in that complex of reality. Every individual part of this *mandala* further explains this total vision and personal dedication of an Elizabethan Sister.

2. *Damaru* (drum): On the top of the *Mandala* is the drum symbolizing the Word of God that is being uttered from all eternity in stillness and silence, yet really heard by the listening mind of a contemplative sister (*anahatasabda*). The mind of an Elizabethan Sister is given to the silent contemplation of the Word of God which blossoms into action in her life.

3. The lotus mudra of the dancing hands: Just below the drum two dancing hands open up symbolizing the readiness of an Elizabethan Sister to dance her life according to the rhythm of the Divine that is being constantly communicated to her as the 'Will of God'. The bright flame amidst the black hands symbolizes the striking contrast between the Divine and the human and the need of illumination and transformation of the human by the Divine.

4. Flame is a living flame of love. The sound descends into the heart of the contemplative sister and becomes a flame of love (the Holy Spirit). The awakened consciousness, of the sister becomes the true abode of this divine flame in such a way that one gets fused with the other. The living flame of love is a flame of two consciousness divine and human, yet the latter growing in the former, and thus evolving to a more perfect and complete transformation into the Divine. As the hands move in the rhythm of the sound the flame strives to

reach the drum, the source from which it had its origin.

5. *Pushpakala* (the symbol of flower): The sketch of flower surrounding the flame and dancing hands is a symbol of auspiciousness, openness and hospitality. It is an ancient Indian tradition that the lady of the house draws this *kalam* in front of her house at dawn in order to begin the day with an auspicious omen of welcoming God and his representative into her house. The Elizabethan Sister is ever open to listen to the word of God, to welcome it into her heart. Her hospitality extends also to all whom the word represents, especially the poor and the downtrodden who hardly get welcome anywhere.

6. *Devamanobhava*: Be of the divine mind. That is the motto of an Elizabethan Sister in India. It is the Sanskrit version of the Elizabethan motto: Will of God. When a sister identifies herself with the will of God she becomes of the mind of God. This is said in this motto: *devamanobhava* and reminds us of the great Indian saying *manmanobhava* (*The Gita*): be of my mind!

(Fr. Joy Elamkunnapuzha drew the design and Fr. Vineeth wrote the explanation of the emblem.)

Selected Messages from the Online Streaming of the Funeral Service on YouTube:

Prideep Vincent: "We will miss you Vallyappacha... You were a true inspiration for life...Your vision got me thinking in many dimensions... Your memories are always with us... Rest in Peace!"

Rosakutty Peter: "Vineethachan: most humble personality ever seen… I am thankful for your generosity and spiritual help. May your soul rest in peace!"

Anna Naduveetil JMJ : "I am very sad to think that Fr. Vineeth is no more on this earth, but he is very close to all of us.May God reward him in heaven."

Nanda Bandara: "Deepest sympathy and condolences to his family and comrades. A rare visionary and wonderful friend to all."

Francis Thonippara CMI : "*Pranam* to my beloved guru. May this great soul enjoy heavenly bliss. He was a trendsetter in the Indian Church."

Molly and Jose, Bengaluru: "Our dearest Vineethacha, we miss only your physical presence. Your loving memories are always with us in our hearts. May your soul rest in peace!"

Sisters of Saint John the Baptist and Mary the Queen: "We pray for you, Vineethacha. Remember gratefully your inspiring words and cherish the memories of your visits to our communities."

Laila Jolly :"Really very innocent Father. His soul is now in paradise with God."

Ammini Paul: "Heartfelt condolence to the CMI congregation, and the family of Fr. Vineeth. He was a very close friend of my family. We miss him and pray for his blessings."

John Melethundil: "My dear Father, you are in my heart. I still think about your loving smile."

Anton Acto: "A humble priest, a loving and caring uncle, true guide and real Jyothi of our family... We miss you, Vineethachaa..."

Shajiee George : "മഹാഗുരുവും, ആചാര്യനുമായ വിനീത് അച്ചന് പ്രണാമം".

Obituary in *Deepika Daily* (31 May 2021)

തൃശ്ശൂർ: കോയമ്പത്തൂർ സി.എം.ഐ. പ്രേഷിത പ്രവിശ്യാംഗമായ ആചാര്യ ബഹുമാനപ്പെട്ട ഫാ. ഫ്രാൻസീസ്സ് വടക്കേത്തല (86) നിര്യാതനായി. തൃശ്ശൂർ അതിരൂപതയിലെ കണ്ടശ്ശാംകടവ് ഫൊറോന സെൻറ്. മേരീസ് ഇടവക വടക്കേത്തല ലോന താണ്ടമ്മ ദമ്പതികളുടെ ഒൻപതു മക്കളിൽ നാലാമനായിരുന്നു ഫാ. വിനീത്. അദ്ദേഹത്തിൻെറ നാല് സഹോദരിമാരും സന്യാസിനികളാണ്. പാലക്കാട് ഭാരതമാതാ ആശ്രമാംഗമാണ് ഫാ. വിനീത്. സ്ക്കൂൾ വിദ്യാഭ്യാസത്തിനുശേഷം 1950ൽ സി.എം.ഐ. സഭയുടെ എൽത്തുരുത്ത് പരിശീലന ഭവനത്തിൽ ചേർന്നു. 1953–ൽ നവസന്യാസ പരിശീലനം പൂർത്തിയാക്കി ആദ്യവ്രതം അനുഷ്ഠിച്ചു. സി.എം.ഐ. സഭയുടെ ആദ്യപഠനഗൃഹമായ ചെത്തിപുഴ, ധർമ്മാരാം എന്നിവിടങ്ങളിൽ നിന്ന് തത്വശാസ്ത്രവും, ദൈവശാസ്ത്രവും പഠിച്ചതിനുശേഷം 1960–ൽ ആർച്ച് ബിഷപ്പ് ജോസഫ് പാറേക്കാട്ടിൽ നിന്നും ധർമ്മാരാമിൽ വച്ച് തിരുപ്പട്ടം സീകരിച്ച് പുരോഹിതനായി അഭിഷിക്തനായി. തിരുപ്പട്ടത്തിനുശേഷം തത്വശാസ്ത്രത്തിലും, ദൈവശാസ്ത്രത്തിലും യഥാക്രമം റോമിലെ ഗ്രിഗോറിയൻ യൂണിവേഴ്സിറ്റി, ഇംഗ്ലണ്ടിലെ ഓക്സ്ഫോഡ് യൂണിവേഴ്സിറ്റി എന്നിവിടങ്ങളിൽ നിന്നും ബിരുദാനന്തരബിരുദവും ഡോക്ടറേറ്റും കരസ്ഥമാക്കി. അതിനുശേഷം സി.എം.ഐ. സഭയുടെ പ്രധാന പഠനഗൃഹമായ ധർമ്മാരാം വിദ്യാക്ഷേത്രത്തിൽ 35 വർഷത്തോളം വിദ്യാക്ഷേത്രം പ്രസിഡൻറ്, ഫിലോസഫി ഡീൻ, അധ്യാപകൻ എന്നീ നിലകളിൽ സ്തുത്യർഹമായ സേവനങ്ങൾ കാഴ്ചവെച്ചു. ബാംഗ്ലൂർ വിദ്യാവനം ആശ്രമസ്ഥാപക ഡയറക്ടറാണ്. തത്വശാസ്ത്ര ദൈവശാസ്ത്രമേഖലകളിൽ ഭാരതവൽക്കരണ രംഗത്ത് തനതായ സംഭാവനകൾ നല്കിയിട്ടുണ്ട്. ധ്യാനപ്രസംഗകൻ, ഗ്രന്ഥകാരൻ, കവി, സംസ്കൃതപണ്ഡിതൻ തുടങ്ങി നിരവധി മേഖലകളിൽ തൻെറ വ്യക്തിമുദ്ര പതിപ്പിച്ചു. പരേതരായ സി. ജോവിന എ.സി., ശ്രീ ജോസ് വി. ജെ., സി. സിസിലി സി.എച്ച്.എഫ്., ശ്രീ ബേബി വി. ജെ. എന്നിവരും, സി. മേരി വിനീത എ.സി., സി. കരുണ (Sisters of John the Baptist), ശ്രീ തോമസ് ജോൺ, ശ്രീ വിൻസൻറ് വി. ജെ. എന്നിവരും പരേതൻെറ സഹോദരങ്ങളാണ്. കർത്താവിൻെറ മുന്തിരിത്തോപ്പിൽ അഹോരാത്രം അധ്വാനിച്ച ആചാര്യ ബഹുമാനപ്പെട്ട ഫാ. ഫ്രാൻസീസ്സ് വിനീത് അച്ചന് കോയമ്പത്തൂർ സി.എം.ഐ. പ്രേഷിത പ്രവിശ്യയുടെ പ്രാർത്ഥനാഞ്ജലികൾ!

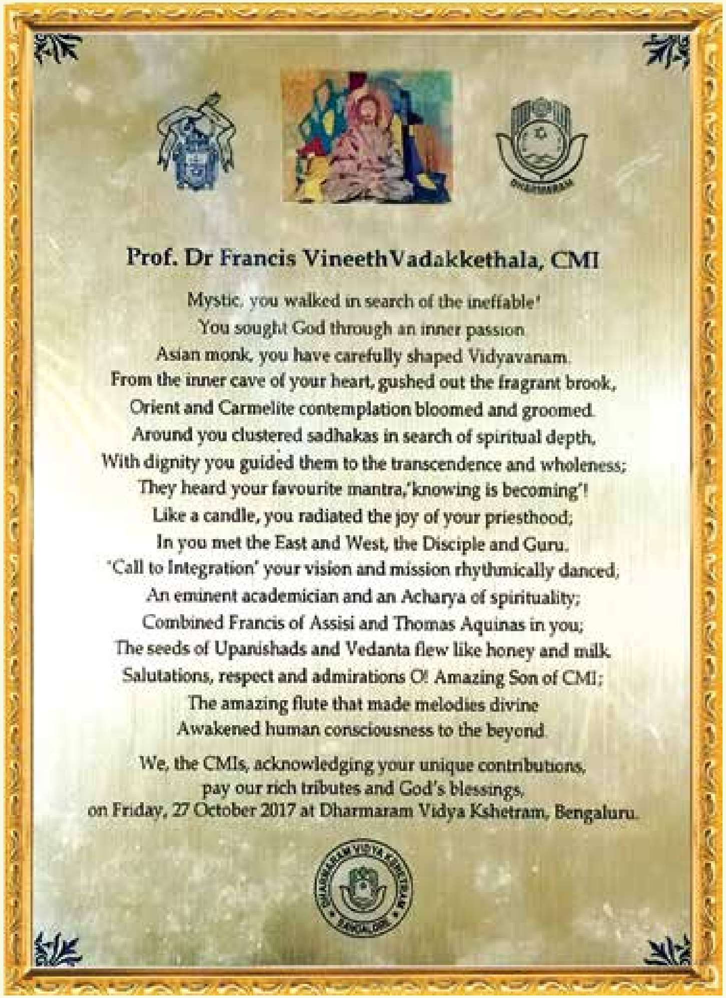

Prof. Dr Francis VineethVadakkethala, CMI

Mystic, you walked in search of the ineffable!
You sought God through an inner passion
Asian monk, you have carefully shaped Vidyavanam.
From the inner cave of your heart, gushed out the fragrant brook,
Orient and Carmelite contemplation bloomed and groomed.
Around you clustered sadhakas in search of spiritual depth,
With dignity you guided them to the transcendence and wholeness;
They heard your favourite mantra,'knowing is becoming'!
Like a candle, you radiated the joy of your priesthood;
In you met the East and West, the Disciple and Guru.
'Call to Integration' your vision and mission rhythmically danced;
An eminent academician and an Acharya of spirituality;
Combined Francis of Assisi and Thomas Aquinas in you;
The seeds of Upanishads and Vedanta flew like honey and milk.
Salutations, respect and admirations O! Amazing Son of CMI;
The amazing flute that made melodies divine
Awakened human consciousness to the beyond.

We, the CMIs, acknowledging your unique contributions,
pay our rich tributes and God's blessings.
on Friday, 27 October 2017 at Dharmaram Vidya Kshetram, Bengaluru.

Citation of CMI-DVK Award 2017, Dharmaram Vidya Kshetram, Bengaluru

Books by Francis Vineeth Vadakethala CMI

Festschrift

Francis Vineeth Vadakethala CMI

Footprints of a Philosopher-Theologian Mystic

"My life is a journey,
A journey in the sea of God's merciful love.
It is a pilgrimage
To no country and to no end.
In the tiny boat of my life.
I sail all alone with my Lord.
Singing the hymns of His praise
In silence and solitude.

Each day I begin this lovely journey anew
With a sense of freedom brought to me
By the breaking of all fetters that bind me.
I will wait for Him,
Not stopping the melodies of my heart
Until he comes and makes His abode my heart.

Then onwards, it will be He
Who lives in me;
And it will be my delight
To melt and become one with Him."

(V. F. Vineeth, "My Life Is a Journey"
in Songs of Solitude, pages 100-102)

Preshitha Communications
Little Flower Mission Centre
Coimbatore 541046 TN, India